

ΟΗΣΙΔΟΣ



Η «ΧΡΥΣΗ ΚΛΕΙΣ» των Αιγυπτίων

Ο ρόλος που παίζει η ήμερομηνία στη σημασία των όνειρων

Ένας σοφός αιγυπτιολόγος, ο Μερουέ ντε Σαίν-Μαμπύ, εδωμοίσεως τελευταία την «Χρυσή Κλείδα των Αιγυπτίων», που είναι ένας πίνακας των ημερών κάθε μηνός, κατά τις οποίες τα όνειρα που βλέπουν στον ύπνο μας έχουν καλή ή κακή σημασία (βγαίνουν σε καλό ή σε κακό) ή είναι ολόκληρα αδιάφορα. Γιατί οι αρχαίοι Αιγύπτιοι, που, όπως είναι γνωστόν, είχαν μελετήσει με ιδιαίτερη προσοχή τα όνειρα, δεν απέδιδαν σε όλα την ίδια αξία, αλλά εξαρτούσαν κυρίως την έρμηνεία τους από τη θέση των άστρων, από την κατάσταση της υγείας του ατόμου, από το μέρος όπου κοιμόταν και τον τρόπο με τον οποίον ήταν εσπασμένοι κτλ.

Ίδου, λοιπόν, οι υποδείξεις που κάνει πάνω στο ζήτημα αυτό η «Χρυσή Κλείδα»:

Ιανουάριος. 1, 19, 27, 31. Τα όνειρά σας θα πραγματοποιηθούν όπως τα βλέπετε. — 13, 23. Θα πραγματοποιηθούν το αντίθετο από εκείνο που είδατε στον ύπνο σας.

Φεβρουάριος. 7, 8, 18. Όλα τα όνειρά σας θα βγούν σε καλό. — 1, 10, 17, 22. Μην αποδέχεστε καμία σημασία. Δεν πρόκειται να πραγματοποιηθεί τίποτα από ό,τι βλέπετε.

Μάρτιος. 3, 9, 12, 14. Κάποια σημαντική μεταβολή θα πραγματοποιηθεί στη ζωή σας. Μην ανακινώτε σε κανένα τα όνειρά σας. — 13, 19, 23, 28. Διψαχθήτε. Ένας πολύ σοβαρός κίνδυνος σας απειλεί.

Απρίλιος. 5, 27. Τα όνειρά σας θα πραγματοποιηθούν. — 10, 29, 30. Όνειρα δυσμενή που προειδοποιούν για κινδύνους που θα διατρέξετε.

Μάιος. 1, 2, 4, 6, 9, 14. Όνειρα ευόδια. Η πραγματοποίησή των θα εξαρτηθεί, όμως, από την ικανότητα και τη δραστηριότητά σας. — 10, 17, 20. Η θεία σας κλονίζεται και το μέλλον σας είναι προβληματικό. Είναι προτιμότερο να είσαστε επιφυλακτικός παρά να απευθύνεστε.

Ιούνιος. 3, 5, 7, 9, 12, 13. Τα όνειρά σας θα πραγματοποιηθούν πολύ σύντομα. — 4, 20. Ό θείος σας βοηθάει. Αυτή είναι η ακριβής φράση του αιγυπτιακού κειμένου, που σημαίνει ότι τα όνειρα που είδατε τις δύο αυτές μέρες σημαίνουν ότι ένας πολύ μεγάλος κίνδυνος σας απειλεί και ότι μόνον η θεία Πρόνοια μπορεί να σας σώσει.

Ιούλιος. 2, 6, 10, 23, 30. Τα όνειρά σας θα βγούν σε καλό. — 5, 13, 27. Η μοίρα σας κατατρέπει.

Αύγουστος. 5, 7, 10, 14, 19. Μην ανακοινώνετε σε κανένα τα όνειρά σας. Η τύχη θα σας είναι ευνοϊκή, αν τα όνειρά σας είναι καλά, δυσμενή αν συμβαίνουν το αντίθετο. — 2, 13, 27, 31. Τα όνειρά σας δεν έχουν σημασία.

Σεπτέμβριος. 6, 10, 15, 18, 30. Η τύχη σας είναι ευνοϊκή. Τα όνειρά σας θα βγούν σε καλό. — 13, 16, 22, 23. Πολλές ανωμαλίες και αναταραχές στη ζωή σας.

Οκτώβριος. 13, 16, 23, 31. Τα όνειρα των ημερών αυτών είναι πάντοτε καλά και δεν αργούν να πραγματοποιηθούν. — 3, 9, 27. Δυσάρεστα όνειρα. Πρόκειται να προσέχετε.

Νοέμβριος. 8, 13, 23, 30. Ευχάριστα και καλά όνειρα, που θα πραγματοποιηθούν. — 8, 25. Όνειρα χωρίς σημασία.

Δεκέμβριος. 10, 20, 29. Ευχάριστα όνειρα. Η πραγματοποίησή των θα γεμίσει με μεγάλη χαρά τη ζωή σας. — 13, 28, 31. Τα όνειρα των ημερών αυτών προαναγγέλλουν οικογενειακές στενοχωρίες και καυγάδες.

Συμφωνά με τον ίδιον πίνακα τα όνειρα της Τετάρτης αναφέρονται συνήθως σε υποθέσεις, ενώ τα όνειρα της Παρασκευής είναι σχετικά με τα ερωτικά ζητήματα.

Το πραγματικό προφητικό όνειρο είναι εκείνο που βλέπουμε κατά το μέσον του ύπνου και κατά προτίμην μετά τις 3η και 4η πρωινή. Προϋποθέσεις αυτών των όνειρων είναι: α) Ότι πρέπει να έχει συμπληρωθεί η πέψις, β) ότι πρέπει η υγεία μας να βρίσκεται σε ικανοποιητικό επίπεδο, γ) ότι όταν έπρεπε για να κοιμηθούμε δεν πρέπει να ήμασταν εκνευρισμένοι, ούτε να είχαμε καμία κακή σκέψη στο μυαλό μας, δ) ότι πρέπει η κατάκλιση μας να είναι ομαλή, ε) ότι πρέπει η κατάκλιση να είναι καλύτερη. Η κατάκλιση προς τα αριστερά είναι συνήθως η καλύτερη, η προς τα δεξιά είναι η χειρότερη. Τα όνειρα που βλέπουμε πριν κοιμηθούμε ή μετά από ένα ξύπνημα είναι αδιάφορα και ακατανόητα.

Αντίθετα, δεν έχουν σημασία: 1) Τα όνειρα που βλέπουμε κατά τις πρώτες ώρες του ύπνου, 2) τα όνειρα που βλέπουμε κατά τις τελευταίες ώρες του ύπνου, 3) τα όνειρα που βλέπουμε κατά την ημέρα, 4) τα όνειρα που βλέπουμε κατά την νύκτα, 5) τα όνειρα που βλέπουμε κατά την ημέρα, 6) τα όνειρα που βλέπουμε κατά την νύκτα, 7) τα όνειρα που βλέπουμε κατά την ημέρα, 8) τα όνειρα που βλέπουμε κατά την νύκτα, 9) τα όνειρα που βλέπουμε κατά την ημέρα, 10) τα όνειρα που βλέπουμε κατά την νύκτα, 11) τα όνειρα που βλέπουμε κατά την ημέρα, 12) τα όνειρα που βλέπουμε κατά την νύκτα, 13) τα όνειρα που βλέπουμε κατά την ημέρα, 14) τα όνειρα που βλέπουμε κατά την νύκτα, 15) τα όνειρα που βλέπουμε κατά την ημέρα, 16) τα όνειρα που βλέπουμε κατά την νύκτα, 17) τα όνειρα που βλέπουμε κατά την ημέρα, 18) τα όνειρα που βλέπουμε κατά την νύκτα, 19) τα όνειρα που βλέπουμε κατά την ημέρα, 20) τα όνειρα που βλέπουμε κατά την νύκτα, 21) τα όνειρα που βλέπουμε κατά την ημέρα, 22) τα όνειρα που βλέπουμε κατά την νύκτα, 23) τα όνειρα που βλέπουμε κατά την ημέρα, 24) τα όνειρα που βλέπουμε κατά την νύκτα, 25) τα όνειρα που βλέπουμε κατά την ημέρα, 26) τα όνειρα που βλέπουμε κατά την νύκτα, 27) τα όνειρα που βλέπουμε κατά την ημέρα, 28) τα όνειρα που βλέπουμε κατά την νύκτα, 29) τα όνειρα που βλέπουμε κατά την ημέρα, 30) τα όνειρα που βλέπουμε κατά την νύκτα, 31) τα όνειρα που βλέπουμε κατά την ημέρα.

Η κυρία πεθαίνει!...

Πρωτότυπο διήγημα

Α.

Στην κάμαρη της άρρωστης

Το ιατρικό συμβούλιο έχει τελειώσει... Οι γιατροί φεύγουν με πρόσωπα σκυθρωπά. Σ' ένα μεγάλο κρεβάτι διακρίνεται η άρρωστη με το αδυσώπητο και χλωμό πρόσωπο. Μόνο τα ξανθά της μαλλιά της δίνουν κάποια ζωή.

Στο δρόμο ακούγεται ο έλαφρος κρότος των αμαξιών που τρέχουν πάνω σε κόρτο πουρριζαν επί του γύνα να μην ενοχληθεί η άρρωστη!

Χωμένη σε μία πολυθρόνα μία καλογρηιά νοσοκόμος διαβάζει τη Σύνοψη της και κάθε τέταρτο της ώρας φροντίζει να δώσει το φάρμακο στην άρρωστη.

Η άσθενής παραληρεί. «Άραγε, ψιθυρίζει, θυμήθηκε η Μαρία να στείλει στο βαφείο τις δυο φόρεσιές μου; Θέτος δεν θα πάω στις ιπποδρομίες, ίσως να μη πάω ποτέ πια! Είμαι τόσο άρρωστη! Η πορτοκαλί μου μπλεζάνη με τις χρυσές βουδές θα ταίριαζε περίφημα με το άσπρο μου φόρεμα...».

Β.

Ο άνδρας της

Λίγες ελπίδες υπάρχουν, του είπαν οι γιατροί. Αυτός τους ευχαρίστησε και μπήκε στο γραφείο του. Πιπινούρεται λυπημένος. Μιλάει μόνος του: «Λοιπόν, η Λίνα μου θα πεθάνει! Ο λαιμός της σφίγγεται, τα μάτια του κοκκινίζουν. Οχτώ χρόνια είναι τώρα παντρεμένοι. Ποτέ του δεν είχε αγαπήσει τη γυναίκα του μ' έρωτα, ζούσανε όμως χωρίς φιλονεικίες. Έκείνη αγαπούσε το μεγαλείο και το λούσο.

Ο σύζυγος εξακολουθεί να μονολογεί: «Λοιπόν όλες οι συνθήκες μου 'θ' αναποδογυριστούν! Χωρίς να το θέλω αρχίζει να σχεδιάζω τον τρόπο της καινούργιας ζωής μου!...».

«Στο Παρίσι το πένθος φέρνει πληγή! Θα κάμω, λέει, ένα ταξίδι! Τα παιδιά θα τα στείλω στην εξοχή στην πεθερά μου κι' έτσι θαχη μία παρηγορία κι' αυτή!...».

Έξαφνα θυμάται πως την ημέρα αυτή θα γίνουν ιπποδρομίες και έχει βάσει και στοίχημα στο άλογο «Αέτος». Στέλνει άμεσα τον υπηρέτη να του φέρει ένα βραδυνό φύλλο.

Εν τω μεταξύ με το στομάχι γεμάτο, ανάβει ένα πουρο και εξπλώνεται στη πολυθρόνα... Ο κύριος πλάνηται!...

Γ.

Τα παιδιά της άρρωστης

Νίνα 7 χρονών και Κοκός 6 χρονών. Μία μεσοκόμη παιδαγωγός είναι καθυστερημένη στο διάβασμα ενός μυθιστορήματος.

Τα δυο παιδιά παίζουν με τ' αμαξάκια τους και τ' αλανάκια τους και κάνουν μεγάλο θόρυβο.

Παιδαγωγός: Θα σωπάσετε; Η μαμά σας είναι άρρωστη και δεν μπορεί να σας ακούει... Αν δεν καθίσετε φρόνιμα δεν θα σας δώσω γλυκό.

Ο Κοκός: Γιατί δεν πρέπει να κάνουμε θόρυβο; Έπεσε η μαμά είναι άρρωστη; Πέρσι που ήμουνα εγώ άρρωστος κάνανε τόσο φασαρία...

Η παιδαγωγός: Δεν είναι το ίδιο. Η μαμά σας είναι πολύ άρρωστη... Μπορεί και να πεθάνει... Ο Κοκός αφήνει τ' αλογάκι του και πλησιάζει στο παράθυρο κυττάζοντας στο δρόμο. Η παιδαγωγός ξαναρχίζει το διάβασμα.

Η Νίνα αφού έπαιξε με την κομμά της, την έβαλε στη κούνια κι' άρχισε να τη γανουρίζει τραγουδώντας: «Πόσο θάναι πληκτικό σαν πεθάνει η μαμά!»

Κοκός: Έλα να δής Νίνα που ρίξανε χορτάρι στο δρόμο μας...

Είπε για να μην κάνουν θόρυβο τ' αμάξια. Κατεβαίνουμε να κυλιστούμε με όπως στην εξοχή;

Δ.

Στην κουζίνα

Αρχιμάγειρος: Θάχουμε μία πολύ ωμορφη κηδεία!

Μάγειρος: Βέβαια... Λες να ζήση ως στη Παρασκευή;

Καμαριέρα: Δεν πιστεύω. Γιατί ρωτάς;

Μάγειρος: Γιατί αν πεθάνει την Παρασκευή η κηδεία θα γίνει την Κυριακή πουναι μία μέρα πολύ άναποδη και πρό πάντων για την άρρωστη. Δεν θα παρακολουθήσει την κηδεία πολλοί κόσμος γιατί έχουν φύγει πολλοί από το Σάββατο για τις εκδρομές τους.

Αρχιμάγειρος: Άς ελπίσουμε πως δεν θάχουμε κι' αυτή την τύχη!...

Ένας υπηρέτης (μπάινει στην κουζίνα): Ο κύριος μ' έστειλε και του πήρα μία εφημερίδα. Κύτταξε το σημερινό 'Ιπποδρόμιο! Κέρδισε το άλογο «Αστράπη». Φαντάζομαι τι θυμό που θαχη που δεν κέρδισε ο «Αέτος»!

Καμαριέρα: Έχει άλλες μεγαλύτερες στενοχωρίες και λύπες. Μάγειρος: Που νομίζετε πως θα βάλουν το φέρετρό της;

Καμαριέρα: Στην μεγάλη αίθουσα φυσικά... Θα βάλουμε λαμπάδες και λουλούδια και θ' ανοίξουν τη πόρτα για ναχωνται οι φίλοι να εγγράφονται στο βιβλίο.

Υπηρέτης: Άκουσα να λένε πως οι εργολάβοι της κηδείας δίνουν κάτι για μεγάλο στην υπηρέσια αναλόγως της κηδείας.

Μάγειρος: Βέβαια, έτσι δώσανε και στη κηδεία του μαρκησιού.

Αρχιμάγειρος: Τότε πρέπει να συνεννοηθούμε κι' αυτό με τους εργολάβους από τώρα. Δεν πρέπει να ζημωθούμε!...

Επίλογος

Οι γιατροί έκαναν κακή διάγνωση. Η κυρία γλύτωσε απ' τον θάνατο και συγκινημένη επαναλαμβάνει κάθε μέρα στις φίλες της που πηγαίνουν να την συγχάσουν:

— Οι μεγάλες άρρωστες βλέπετε, κάνουν κανέναν σαν μικρό παιδί. Πόσο όμως παρηγορείται κανείς και συγκινείται αν βλέπει τον εαυτό του πολύ άρρωστο... Όλοι τον αγαπούν. Γίνεται το μοναδικό αντικείμενο της σκέψης όλων!...

«Ο άντρας μου ήταν τόσο λυπημένος και αφωσιωμένος! Τα παιδιά μου τόσο ήσυχα και συγκινημένα! Για κι' αυτοί οι υπηρέτες έκλαιγαν! Δεν φανταζόστανε τίγάπη και λατρεία μου δείχνανε όλοι στην άρρωστη μου!...»

ZAN RIZAP

Ο νέος Γουλιέλμος Τέλλος

Ένας διεικτερός σκοπευτής σημειώσε μενάλη επιτυχία σ' ένα βαρμίσιο του Μπουένος Άιρες με το έξης νούμερο: Με μία σφαίρα του κούσε στα δύο ένα μπλό, σημείωσε πάντο στο κεφάλι της γυναίκας του. Η τόση επιδεξιότητα του νέου σφαιροβόλου ότι επρόκειτο περί τελεωθίκης επιτυχίας! Το τεχνάσμα αυτό: Το πιστόλι ήταν εφοδισμένο μ' ένα ηλεκτρικό μηχανισμό, που με την πίεση της σκανδάλης, ενεργοποιεί από μακριά σ' ένα φωσφορικό κύτταρο, κρυμμένο μέσα στο μαλλιά της γυναίκας. Το κύτταρο αυτό παλιν ενεργοποιεί μεν ένα μικρό ηλεκτρικό γέμισμα, κλεισμένο μέσα στο μπλό. Με τον πυροβολισμό λοιπόν, επρόκειτο να ενεργοποιηθεί το μπλό, φυσικά η σφαίρα του πιστολιού δεν είχε βλήμα.

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗΝ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΝ

Ίδιοκτησις — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ ΤΗΛ. 27.135-29.967 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 700

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ σε μερικές άπορίες

Ετελειώσαμε στην προηγούμενη συνάντησι τις σκέψεις μας με μερικές άπορίες: Είπε δυνιστόν, λέγαμε, να διατηρηθί στους σημερινούς καιρούς ο τύπος της κοπέλλας, που θεωρήθηκε από τις προηγούμενες γενεές η ιδανική σύζυγος; Μπορεί να υπάρχει στις ημέρες μας το κορίτσι που δεν έχει καλλος από την αγκαλιά της μητέρας του, που δεν το είδε ο ήλιος, που δεν εδωμοίσεως ένα μικρό ή μεγάλο παρελθόν; Αμφιβάλλω. Αν υπάρχει, θα υπάρχει σαν εξαίρεση, σαν φαινόμενο, σαν κατι έξω από την καθιερωμένη τάξη. Ποτέ ως κανόνας. Εκείνο δε που μας ενδιαφέρει είναι ο κανόνας.

Να σάς τον παρουσιάσω ενώ; Το σύγχρονο κανόνα τον ζέρετε. Είναι τα κορίτσια που λίγο ή πολύ κάνουν τη ζωή τους. Λέω «κάνουν» τη ζωή τους» χωρίς να πηγαίνει ο νους μου στο κςκό. Δεν έχω υπ' όψη μου τη διαφθορά. Αλλά υποθέτω, μιλω για τις ελληνίδες που σπουδάζουν σε γυμνάσια, σε ανώτερα εκπαιδευτικά ιδρύματα, κι' αυτές που εργάζονται σε ατελιέ, σε εργοστάσια, σε γραφεία, σε τράπεζες, σε δημόσιες υπηρεσίες, για τον αναρίθμητο κόσμο των κοριτσιών που είτε στα φοιτητικά έδωλα, είτε γύρω από το τραπέζι του επαγγελματικού μόχθου, μοιραία βρίσκονται σε συνεχή συγχρωτισμό με τους άντρες.

Δεν είναι ρομπότ οι άνθρωπινες υπάρξεις. Πλάσματα του θεού με τις δυνάμεις, με τις αισθήσεις, με τις ευπάθειες, με τις συγκινήσεις, με την ερωτική διάθεση, με τις κεραιές των αισθήσεων, πως θα ήταν δυνατόν να περνούν από ένα τέτοιο συγχρωτισμό ανέπαφες ψυχικά και σωματικά; Όλο και κάπου θα κλίνουν, όλο και θα επηρεασθούν από κάποιον, όλο και θα τις αγγίξη ο ζωηρός, όλο και θα γνωριστούν, θα συνδεθούν θα προχωρήσουν σε περιπέτειες μικρές ή μεγάλες, δυνήρες ή ανώδυνες, άθωες ή αμαρτωλές.

Και μόνο στον επαγγελματικό στίβο; Όλη η σύγχρονη ζωή είναι ζωή στενής επικονωσίας των δυο φύλων. Μπάνια, εκδρομές, όρεθασίες, Κορίτσια κι' αγόρια κυλιούνται στην άμμο, παίρνουν χέρι-χέρι το δρόμο του βουνού, διασκεδούν χωρίς την πατρική επαγρύπνηση. Η έπαφθ αυτή είναι το χαρακτηριστικό γνώρισμα των τελευταίων καιρών. Ευσεγιστικός και έξυπνιστικός άνεμος που δημιουργεί μία γενεά πολύ καλλίτερη και ωριότερη από τις άλλες. Χωρίς πατριές, χωρίς υποκρισίες, χωρίς την ψεύτικη και τη βαρεία εκείνη ατμόσφαιρα που παρελθόντος. Απλότητα, απλότητα, ειλικρίνεια, αγαθότητα, εξοικειώσις.

Ναι αλλά μη φεύγουμε και από την πραγματικότητα. Υπάρχει και η καρδιά, υπάρχουν και οι αισθήσεις, υπάρχει και η ερωθεία έλξη. Θα ήταν υπερβολικά να παραδεχθούμε ότι τόσες ευκαιρίες και τόσες ευκολίες, που ούτε να ονειρευτούν καν τολμούσαν οι παλιοί, άφίνουν αδιάφορους τους νέους ανθρώπους. Να ζητούμε σε τέτοια ατμόσφαιρα την κοπέλλα που ποτέ δεν συγκινηθεί ερωτικά, ποτέ δεν αγαπήσει, ποτέ δεν συνεδέθη κατά έναν τρόπο, ποτέ δεν άφισε να της αγγί-

σουν ούτε το μικρό δαχτυλάκι, ποτέ δεν εγγνώσει τη θωπεία και τον ασπασμό, μορτυρεί ότι βρίσκόμαστε έξω από την εποχή μας. Ζητούμε τα πολύ δύσκολα. Σχεδόν τα αδύνατα.

Κι' έπειτα με ποιά δικαίωμα τα ζητούμε; Ερχομαι έτσι στην τελευταία ερώτησι του χρονολογισμού της περασμένης εδωμοίσεως. Είπε, ρωτούσαμε, τόσο άσπιλοι και άμολυτοι οι άντρες μας που ξεκινούν για γάμο, ώστε ναχουν την απαιτήσι να συναντούν τις ίδιες ιδιότητες στις κοπέλλες που καλούν για συντρόφους των;

Το μεγάλο πρόβλημα. Πρόβλημα αισθητικό. Ο Αισιτής που επιμένει αυτός μόνον να κάνει ανεμπόδια την ερωτική ζωή, η γυναίκα όμως να μη γνωρίσει τη ζωή αυτή παρά μόνο στο πλευρό εκείνου που κουρασμένος από τον έκλυτο βίο, θ' αποφασίσει πια να «συμμαζευτεί» και να σχηματίσει οικογένεια. Όσο ζω-προ θέλει, σε είναι το παρελθόν του. Δεν πρόκειται να ελεγχθί κι' αυτό. Κανείς δεν θα τον καταγορηθ. Ούτε φροντίζει να κρυφτεί. Απ' έναντις εμπίεται. Κι' όσα πιο έντονη η ερωτική του όρεθσις, τόσο μεγαλύτερη η έπαρσις του. Διαφημίζει το Δονζουανισμό του, επιδεικνύει τις κατακτήσεις, άφηνει τις περιπέτειες του. Όχι μόνο δεν τις κρύβει, αλλά πολλές φορές τις εξαγκνύει. Δεν είναι σε σπάνιες και οι περιπτώσεις που δημιουργεί φανταστικούς έρωτες, για να μη τον υποτιμήσι η συντροφιά του και του αποδώσι τη μομφή ότι του λείπουν οι κατακτητικές ικανότητες.

Μιλούμε για ισότητα των δυο φύλων. Η ισότης όμως στον ερωτικό τομέα είναι ανυπαρκτη. Αδύνατος ο άνδρας, δισιλογη η γυναίκα. Αν δε στραφεί μερικά χρόνια πίσω τότε θα διαπιστώσετε ακόμα πιο έντονη ανισότητα. Η παρρηϊκότερη ερωτική εκδήλωση, που δεν είχε για επίλογό της το γάμο, εδωμοίσεως τον τραυματισμό της υπαλήθευς της κόρης. Πατέρας, μητέρα, αδελφοί, εδωμοίσεως, άπειροι 'Ηρακλείς της τιμής με τα ρόπαλα, με τα πιστόλια, με τα μαχαίρια, άγρυπνοίσαν για να προλάβουν ή να τιμωρήσουν το δολισμία.

Πόσα αίμα, πόσες θυσίες άνθρωπινών υπάρξεων, πόσες αδελφότητες! Δεν βρίσκόμαστε σήμερα στο ίδιο σημείο. Η κατάσταση έχει αλλάξει αισθητά. Ούτε κουνέντα όμως μπορεί να γίνι ακόμα για ισότητα. Η αουδοσία του άντρα εξακολουθεί να είναι πλήρης, ενώ η έλευθερία της γυναίκας άπχει πολύ από του να είναι απόλυτη. Η κοπέλλα με το παρελθόν δεν είναι η περιζήτητη νύφη για τον άντρα που έχει περάσει τα νιάτα του βουτηγμένος στην αλκοολισία. Τα δικά του δεν γράφονται. Πιάνονται όμως της γυναίκας. Με δυσκολία της τα συγχωρούν όταν της τα συγχωρέσουν. Της τα χτυπούν σε πρώτη ευκαιρία. Την ταπεινώνουν, την εκτοπίζουν στο περιθώριο των ανωρέτων όταν υποπείσι σε αμαρτωλότητα που ούτε καν συγκρίνεται με ανάλογα αμαρτωλότητα των αντρών, οι οποίοι εν τούτοις κυκλοφορούν με το μέτωπο ψηλά και με ακηλιδωτή την υπόληψή τους.

Κατά ποιά λογική; Τέτοια ανισότης στη μεταχείρισι των δυο φύλων δεν παρουσιάζεται πια σήμερα σε καμία χώρα της Ευρώπης και της Αμερικής. Η ανισότης συνεχίζεται στην Ανατολή και ως ένα σημείο σε μας εδω, που άνθρωπος μόνον γεωγραφικά στην Ευρώπη, η νοστροπία μας όμως σε πολλά σημεία δεν έπαισε να φέρει ιχνη αισθητικών παραδόσεων. Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ



ΣΙΓΟΥΡΑ... ΠΕΡΑΣΜΑΤΑ!

(Σκίτσο Ν. Νομικού)

ΕΜΜΕΤΡΕΣ ΦΑΥΑΡΙΕΣ

Το τελευταίο παγωτό

Έχω μπλέξει με μία Σόνια νόστιμη και στρουμπουλή που σε όλα τα γκαρσόνια είναι συμπαθής πολύ, έπειδή δεν λογαριάζει τις κακές τις περιστάσεις και με θράσος άρκετο σ' ένα ζαχαροπλαστείο αν την πιάς να την κεράσεις παίρνει πάντα παγωτό.

Αργησα βεβαίως λίγο για να το διαπιστώσω, μα την πήρα πια χαμπαρί κι' είπα λυπημένος τόσο: — Βρέ, στα έξωδα της Σόνιας της άρεσει να με βάλει ή μονάχα σαν και άλλες το στομάχι της κυττά; Πάντως μία είν' η αλήθεια πως εκτίμησι μεγάλη τρέφει για τα παγωτά.

Μία και δεν πληρώνει φράγκο άφου άλλοι την κερ- (νάνε) για την κρέμα έχει πάθος, αλλά και στη σοκολάτα την προτίμησι της δείχνει,

μα τα «σπείσιαλ» συνήθως προτιμά — πανάθεμα τα — χωρίς ντροπή να έχη, όπως λένε, ούτε ιχνη σπείσιαλ ζητάει πάντα, σπείσιαλ καλά και άωνα και μ' εκείνο της το ύφος το γλυκό και ντροπαλό διατάζει το γκαρσόνι! — Σπείσιαλ, παρακαλώ!

Κι' έτσι με τα σπείσιαλ της μούχε γίνει επιδίπτης, τα μπουρινία μου με πιάναν, αλλάζ' απ' τη φούρκα (χρώμα) ή σπείσιαλμανία μ' είχε κάνει σαν τρελλό και την άκουγα να ληπ και στον ύπνο μου ακόμα: — Σπείσιαλ, παρακαλώ!

Μέσ' τα ζαχαροπλαστεία σαν έχθρά μου την κυτ- (τούσα) κι' όταν έτρεχε κοντά μας το γκαρσόνι την ρωτούσα, μ' όλο που δεν χρειαζόταν φυσικά να την ρωτά: — Θέλεις ένα ουζό, Σόνια;

— Όχι, θέλω παγωτό!

Πως να τ' άρνθω της Σόνιας; Είμαι βλέπετε ίππος (της) που τα βίτσια της γυναίκας πάντα δικαιολογώ, κι' έτσι με το παγωτό της δροσιζότανε η Σόνια και... καίγομουν εγώ!

Προσπαθούσα να ξεφύγω πάντοτε με κόλπα χίλια και της πρότεινα με κάποιο καρδιοχτύπι δυνατό: — Θέλεις, Σόνια, μία βανίλια; — Άμπα! θέλω παγωτό!

«Άλλοτ' έπειρν' άρον - άρον μίαν αδιαφορίας πόζα και τη Σόνια τη ρωτούσα, αν και ήταν περιττό: — Τι θα πάρης; Μία γκαζόζα; — Μπά! θα πάρω παγωτό!

Συνεπώς μία ευκαιρία να εκδικηθώ ζητώ, μα σαν τι να της σκαρώσω; Δεν μου κόβει το κε- (φάλλι)... Εύρηκα!... Θα την κεράσω εις την «Αίγλη» παγωτό κι' αν τυχόν δεν το κορώσει, τότε πια, πια, (καλά!)... ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ



(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Χειμῶνας τοῦ 1941.

Στὴν Ἀθῆνα μιά κραυγὴ ἀντηχεῖ ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη: Πεινώ!... Σκληρότατη ἀπ' ἀδυστυχία. Ἡ Ἰσμήνη, μικρούλα, ὁμορφισμένη καὶ ξεπεσμένη ἀρχοντοπούλα προσηγορίας τῆς ἀρωματιστῆς ὑπερτάτης τῆς μικροτέρας ἀδελφῆς τῆς πηναινῆς σ' ἕνα «οἶκο Εὐκαιρίας» νὰ πωληθῇ ἕνα παλιὸ πορτραῖτο. Ἐκεῖ τὴ βλέπει ἕνας νεαρὸς Ἀθηναῖος παραλῆς καὶ γλεντζῆς, ὁ Τέλης Παυλίδης, τὸν γοητεύει ἡ ὁμορφιά τῆς καὶ τὴν πολιορκεῖ ἐκτὸς τοῦ πατρικοῦ οἴκου καὶ τοῦ ξεφύγει. Περνοῦν λίγες ὧρες καὶ ἡ δυστυχία ἀναγκάζει τὴν Ἰσμήνη νὰ μὴ πωληθῇ σ' ἕνα κατάστημα. Ἐκεῖ τὴν ξαναβρῶνται ὁ Τέλης Παυλίδης καὶ ξαναἀνοίγει τὸ κυνήγι. Ἐννοεῖ νὰ τὴν κἀνὴρ δικὴ του, ὅπως τόρες ἄλλες. Μὰ ἡ Ἰσμήνη νοιώθει ἀπογοητευμένη καὶ τρέφει ὁρμητὴ ἀντίθεση πρὸς τὴν ἀνάγκη. Ὡστόσο πρέπει νὰ βρῇ δουλειά. Καὶ προσλαμβάνεται τέλος προσωρινῶς σ' ἕνα κατάστημα. Συγχρόνως ἐκμισθώνει τὸν οἶκόν της καὶ τὴν γυναικίαν της μετὰ Τέλη Παυλίδη καὶ τὴν ἐνοικήσει τῆς μετὰ ἡ ὑπερτάτης τῆς τῆς συμβολοῦται νὰ πρὸς. Περνᾷ κάμποσος καιρὸς καὶ ὁ προσηγορίας τῆς Ἰσμήνης τὴν εἰδοποιεῖ ὅτι ἀπολύεται. Κι' ἀρχίζει τότε τὸ μεγάλο δράμα τῆς δυστυχίας γιὰ τὴν οἰκογένειάν της νῆας: ἀρωματὴ ὑπερτάτης καὶ πηναινῆς. Στὴν ἀπελπισία τῆς ἡ Ἰσμήνη καταφεύγει στὸν Τέλη καὶ ἐκείνος τὴν ὑπόσχεται νὰ τὴν συστήσῃ στὸ φίλο του Τερζή γιὰ νὰ τὴν πάρῃ στὸ γραφεῖο του. Πηναινῆς μαζί τοῦ οἴκου τοῦ Τερζή. Ἀλλὰ τὸ οἶπτό αὐτὸ εἶναι ἀπλοῦστα ἡ ἐρωτικὴ φωμὴ τῆς μετὰ κακοῦς σκοποῦς. Ἡ νῆα τῆς νῆατος. Δὲν λέει ὡστόσο λέξι στὴν ὑπερτάτην. Ἐξάφην ὡς καὶ φτάνει ὅπτι ἡ ὑπερτάτης ἀφανίζεται ἀπὸ ἐξάντλησι. Ἡ Ἰσμήνη ἀποφασίζει τότε στὴν ἀπελπισία τῆς νὰ καταφύγῃ στὸν Τέλη καὶ νὰ θυσίασῃ γιὰ νὰ τὴν σώσῃ. Μὰ ὁ Τέλης τῆς φέρνεται ἱπποτικά. Τὴ νερμίζει τρέφει χωρὶς νὰ τὴν ἐγγίσι.

6ον

Τὸν κῦτταξε μὲ ἔκστασι. «Εμεῖνε εἶσαι κάμποσα δευτερόλεπτα ἀκίνητη. Ἐπειτα, ἐννοεῖς τὴν ἀνάγκη νὰ ἀνεβαίνῃ στὸ στῆθος τῆς, νὰ τὴν πνίγῃ. Θὰ ἤθελε νὰ κραεῖται στὴν ἀκμὴ τοῦ, νὰ τὸν φιλήσῃ στὰ μάγουλα, καὶ νὰ αὐτὴν τρέλλεται. Τὸ κατὰ φύσιν πῶς αὐτὴν τρέλλεται. Ἐπειτα, ἔσκυψε μὲ μιά γρήγορη κίνησι, τοῦ φίλησε παράφορα τὸ χέρι, καὶ πρὶν προφθάσῃ αὐτὸς νὰ συνελθῇ ἀπὸ τὴν ἐκπληξί του, κατέβηκε ἡ κοπέλλα τρέχοντας τὴ σκάλα.

Λίγες ἡμέρες εὐτυχίας

Ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τῆς ἡ Ἰσμήνη, φωνάζοντας ἀπὸ τὸ κατώφλι: —Μανούλα! Μανούλα!

Εἶχε τέτοια τρελλὴ χαρὰ ἡ φωνὴ τῆς, καὶ τέτοιο φόβο μαζί. Φοβόταν ὅμως ἡ σωτηρία ἐφθάνε ἀργά. Μίπως ἐβλεπε τὴ Νίνα κλαμένη, νὰ τὴν λὲθ πῶς πᾶει πιά, τέλειωσαν ὅλα. Ἡ Νίνα ὡς πετάχτηκε μὲ τὸ ἴδιο ἀπελπισμένο ὄψος πῶς εἶχε τὸ πρῶτο. —Τὴ φωνάζεις ἐπὶ; ὥσπες ἀπὸτομα. Ἡ μαμά κοιμάται. Ἡσούχασε λιγάκι. Πρέπει νὰ ξεχνᾷ τὴ δυστυχία. Δὲν εἶναι ἀκό-

μα ἡ ὥρα γιὰ τὸ συσσίτιο. Ἄν κοιμηθῇ ὡς τὸ μεσημέρι, τόσο τὸ καλλίτερο.

—Πάρε! φώναξε ἡ Ἰσμήνη καὶ ἔδωσε στὴν ἀγκυλιὰ τῆς μικρῆς τὸ μεγάλο πακέτο. Ἀνοίξε τὸ γρήγορα. Ἡ πρώτη, βάλε λίγο νερό νὰ ζεσταθῇ στὴ φωτιά γιὰ ν' ἀναλῶσῃ τὸ γάλα.

Ἀπὸ τὸ θόρυβο, ἀπὸ τὰ ἐπιφωνήματα τῆς Νίνας μολὶς ἀνοίξε τὸ πακέτο, ἐπληνσε ἡ ἀρωματιστῆ. Τὰ μάτια τῆς ἦσαν θολὰ, βασιλεμένα.

—Ἀχ, βόγγηξε, τί κάνετε; Γιατί δὲ μ' ἀφίνετε νὰ κοιμηθῶ; Νὰ κοιμηθῶ καὶ νὰ μὴ ἐπιπνῶσω!...

—Μανούλα, φώναξε ἡ Ἰσμήνη μ' ἐξαλλή χαρὰ. Σήκω, σήκω λιγάκι. Ἀκούμπη στοὺς μῖχτρος μου. Πιες γάλα. Ὡραῖο γάλα γλυκὸ. Ἐλα πιες, κι' εἰπεῖται θὰ σοῦ πῶ.

Μὲ λαχτάρα, τρέχοντας ἀπὸ τὴν ταρταχὴ ρούφηξε ἡ ἀρωματιστῆ τοῦ φλυτζανίου γάλα.

—Νὰ περάσῃ λίγη ὥρα εἶπε ἡ Ἰσμήνη, καὶ θ' ἀνοίξουμε μιά κουστέρδα. Θὰ βράσουμε καὶ λίγα μακαρόνια...

Κάμποση ὥρα ἡ μάνα κοιτόταν, ἀνίκων νὰ μιλήσῃ. Λίγο-λίγο ὡς τὸ γάλα, ἀρχισε νὰ τὴ ζωντανεύει. Τὰ μάτια τῆς ἀνοίξαν.

—Ἰσμήνη, κορούλα μου... ψιθύρισε. Πές μου. Πού τὰ νύχες; Πρέπει νὰ μοῦ πῆς.

—Ναί, ναί, μανούλα, ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα. Πρέπει νὰ στὰ πῶ ὅλα. Καὶ θὰ στὰ πῶ, δὲ θὰ σοῦ κρύψω τίποτε. Μὰ δὲ θὰ μὲ μαλώσῃς. Ἐ μανούλα; Πρῶτ' ἀπ' ὅλα σκέψου πῶς πρέπει νὰ ζήσῃς. Πῶς ἀνθεθῆναι ἐξού, θὰ πεθάνουνε κι' ἐμεῖς. Πρέπει νὰ ζήσῃς μανούλα. Τ' ἄλλα δὲν ἔχουν σημασία. Στάσου ὡς πρῶτα νὰ δώσω κατὶ τῆς Νίνας νὰ τρώῃ, στὸ μετὰ.

Ἐδῶσε ὑποκότα καὶ τυρὶ σὲ μικρὴ, κι' αὐτὴ ρίχτηκε σὰν πεινασμένο ζωάκι καὶ ἀφοσιώθηκε τόσο στὴν εὐδαιμονία τοῦ φαγητοῦ, πῶς οὔτε ἀκούει λὲς στὴν ἀρχὴ τὴ διήγησι τῆς μεγάλης.

Κι' ἀρχισε ἡ Ἰσμήνη τὴν ἱστορίαν της ἀπὸ τὴν ἀρχή. Δὲν ἔκρυψε τίποτε στὴν ὑπερτάτην. Οὔτε μιά λέξι τοῦ Τέλη. Καὶ τὸ φέρισμό του τῆς προηγούμενης νύχτας, καὶ τὸ σημερινὸ του φέρισμό.

Ἀκούει ἡ ἀρωματιστῆ μὲ μάτια μεγαλωμένα ἀπὸ τρέμει, μὲ τὴν ἀνταπόνη κομμένη. Κι' ὅταν ἐπὶ τέλους τέλειωσε τὴ διήγησι τῆς ἡ Ἰσμήνη, ἡ Σοφία ρώτησε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή:

—Δὲν ἔχεις τίποτε ἄλλο νὰ μοῦ πῆς; Ἀλήθεια μοῦ λές, Ἰσμήνη; Μοῦ δοκίμεισαι; Δὲν πληρώσες μὲ τίποτε αὐτὰ τὰ τρώφιμα; —Στὸ δοκίμεισαι μαμά. Ἄν εἶνε συμβῇ τίποτε ἄλλο, θὰ τὸ καταλάβω. Μποροῦσα νὰ εἶμαι τόσο χαρούμενη;

—Δόξα νάχῃ ὁ Μεγαλοδύναμος, εἶπε ἡ ὑπερτάτης. Γλυττώσες ἀπὸ τὰ δόντια τοῦ λύκου.

—Μαμά, φώναξε ἡ Ἰσμήνη μὲ συγκίνησι, δὲν εἶναι τόσο καλὸς ὅσο φαίνεται.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ

Ἀρχίζει τὸ νέο συναρπαστικὸ μυθιστόρημα τοῦ γνωστοῦ Ἀγγλου συγγραφέως ΣΑΣ ΡΑΙΜΕΡ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ τοῦ μεσονυκτίου

Γεμάτο ἀπὸ μυστήριον καὶ σκοτεινὰ ἐγκλήματα, πῶς σκορπίζει τὸν τρέμει καὶ τὴν ἀγωνία στὴν κοινωνία τοῦ Λονδίνου.

Μιά ἀλυτρώσιμη συναρπαστικὴ περιπέτειαν, πῶς ὁ βῆθος τοῦ κρύβεται ἡ ἀσυλληπτή «Βασίλισσα τῶν οὐρανῶν». Ἡ σατανικὴ ΜΑΧΑΡΑ, μὲ τὸ φιδίσιο κορμὶ καὶ τὴν μοιραία ὁμορφίαν, πῶς καθὲς τῆς χαμόγελο εἶναι ἕνα προμηθεύμα θανάτου...

Ἐνα συγκλονιστικὸ ἔργο, βγαλμένο μὲ ἀπὸ τὴ σύγχρονη ζωὴ τῶν εὐρωπαϊκῶν μεγαλοπόλεων...

Κοῦνησε ἡ ὑπερτάτης τῆς δύσπιστα τὸ κεφάλι.

—Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πιά τί νὰ πῶ. Βέβαια, τὸ σημερινὸ του φέρισμό ἦταν εὐγενικό κι' ἀνεπαίσχυντο. Ἀλλὰ πῶς μπορεῖς νὰ ξέρῃς μὲ τὸν ἄνθρωπο; Μήπως ἀπελπίστηκε πῶς μπορεῖ νὰ σὲ κατακτήσῃ μὲ τὴ βία, καὶ προσπαθεῖ τώρα νὰ σὲ φέρῃ στὰ νερά του μὲ τὸν ἱπποτισμό;

—Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί νὰ πῶ, μαμά, ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα κοκκινίζοντας. Ἄν τὸν ἐβλεπες ὡς σήμερα, θ' ἄλλαζες γνώμη.

—Πόσος, Ἰσμήνη, εἶπε ἡ ὑπερτάτης σοβαρά. Τώρα μοῦ φαίνεται ἐμένα πῶς ἐπικίνδυνος. Στὴν κοριτσιώτικη φαντασία σου μπορεῖς νὰ τὸν δημιουργήσῃς ἡμίθεο. Μὰ δὲν πιστεύω νὰ εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνα ἐρωτευμένος ἄνθρωπος πῶς προσπαθεῖ μὲ κάθε μέσον νὰ σ' ἐλκύσῃ γιὰ νὰ πετύχῃ τὸ σκοπὸ του. Κι' ἂν ἦταν τίμιος ὁ σκοπὸς του, δὲν θὰ σὲ μεταχειριζόταν ἐπὶ χθὲς βράδυ.

Ἡ Ἰσμήνη σῶπασε καὶ κατέβασε τὸ κεφάλι.

Τὴ χθεσινὴ του τὴ διαγωγὴ πρέπει νὰ θυμᾶσαι πάντα, εἶπε ἡ ὑπερτάτης. Ὅπως καὶ νὰ ρθύνῃ τὰ πράγματα, ἡ ζήσῃς ἡ πεθάνῃς ἐγὼ, παιδί μου, πρέπει νὰ μὴ ξεχνᾷς πῶς εἶναι ἕνας ἄνθρωπος πῶς θέλησε νὰ σὲ ἀτιμάσῃ. Κι' ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι μὲσα στὴν ψυχὴ τοῦ τίμιος κι' εὐγενικός.

—Μανούλα, φώναξε ἡ Ἰσμήνη ἀλλάζοντας τόνο. Ἀς μὴ συλλογιζόμαστε πιά τίποτε. Μιά φορά, χωρὶς νὰ πᾶθω τίποτε, ἔχουμε ἐξασφαλίσει πλούσιο φαγητὸ γιὰ δύο ἑβδομάδες τουλάχιστον. Ἐπειτα εἶναι ὁ Θεός. Στὸ μετὰ, μπορεῖ νὰ βρῇ κι' ἐγὼ δουλειά. Ἀφῆσε νὰ ἐτοιμάσουμε τὸ τραπέζι, κι' ἄς ρίξουμε ἔξω τὴς ἐννοίες. Κῦττα νὰ γίνῃς καλὰ ἐσύ, μανούλα.

—Ναί, νὰ ἐτοιμάσουμε τὸ φαγητὸ, φώναξε χτυπώντας τὰ χέρια τῆς ἡ Νίνα. Καὶ νὰ μὴ συλλογιζόμαστε τίποτε πιά, τίποτε. Νὰ πούμε γιὰ λίγες μέρες πῶς τέλειωσε ὁ πόλεμος. Νὰ πιστεύουμε πῶς ἀκούσαμε τὴς καμπάνες τῆς εἰρήνης.

Παραληρούσε ἡ μικρὴ ἀπὸ χαρὰ. Κι' εἶσαι, κάθησαν στὸ γιορτινὸ τραπέζι, κι' ἡ ὑπερτάτης τους ἔφαγε κι' ἐνοίωσε τὴς δυνάμεις τῆς νὰ ζυγνᾶνε.

Μὲ καινούργιον ἐνθουσιασμό ἀρχισε κι' ἡ Ἰσμήνη νὰ κυττάξῃ γιὰ δουλειά πάλι. Πίστρεψε τώρα πῶς ὁπωσδήποτε ἡ τύχη θὰ τὴν χαμογελοῦσε. Μιά κρυφὴ χαρὰ μὲσα τῆς ὅλα καὶ αἰγοτραγουδοῦσε κάποιο τραγούδι. Οὔτε κι' ἡ ἴδια ἤθελε γιὰ πρῶτο ἀκριβὸς λόγο ἐνοίωθε τόση χαρὰ. Μὰ ὅταν ἔφτανε μπροστὰ τῆς τὸ χαμόγελό του τὴν ὥρα πῶς τῆς ἔδινε τὸ πακέτο μὲ τὰ πράγματα, ἡ καρδιά τῆς πηδούσε, καὶ ἔλεγε μὲσα τῆς ἐκείνου ποῦλεγε συχνὰ ἡ Νίνα: —Ἐτοῖ θὰ εἶναι ὅταν θὰ χτυπήσουν οἱ καμπάνες τῆς εἰρήνης!...

Ο Μάκης γελάει

Καιμμένος πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα, ὁ Μάκης εἶχε παρακολουθεῖ ὅλη τὴ σκηνὴ μετὰ τοῦ Τέλη καὶ τῆς Ἰσμήνης. Ἦταν γι' αὐτὸν σωστὸ πανηγύρι. Κι' ὅταν ἔφτανε ἡ κοπέλλα, πετάχτηκε ὁ νέος αὐτὸς καὶ πᾶντας τὸ χέρι τοῦ Τέλη, τὸ κούνησε εἰρωνικά.

—Τέλη! Εὐχέ! Σοῦ ἀπονέμω τὸ βραβεῖο τῆς ἀρετῆς. Ἀσχεῖσαι στὴν ἐγκράτεια καὶ γίνεσαι προστάτης χηρῶν καὶ ὁρφανῶν.

—Μάκη, εἶπε ὁ Τέλης μὲ ἐξονικό θυμὸ. Θέλεις νάμιαστε φίλοι; Ἡ θέλεις νὰ τσεκωθῶμε γιὰ καλὰ;

—Μὰ φαντάζομαι πῶς εἴμαστε φίλοι, καὶ μάλιστα φίλοι ἀδελφικοί. Ἀλλοῖς δὲν θὰ σοῦ πρόσφερα τὴ γκαρσονιέρα μου νὰ τὴν ἔχῃς δική σου.

—Καλὰ, τὸ ξέρω καὶ σ' εὐχαριστῶ. Ἀλλὰ ἂν ξαναρχίσῃς τὴς εἰρωνείας, θὰ γίνουμε ἀπὸ δύο χωριά.

—Ὁ Μάκης σοβαρεύτηκε. —Μοῦ ἐπιτρέπεις μονάχα μιά ἐρώτησι; —Τί θέλεις;

—Πές μου: Εἶσαι ἐρωτευμένος σοβαρὰ μ' αὐτὴ τὴ μικρὴ; Πῶς μὲ «ἡθικούς σκοπούς», ὅπως ἔλεγε κι' ἡ μακαρίτισσα ἡ γιαγιά μου;

—Ὁ Τέλης κάθησε, κι' ἄναψε ἕνα τσιγάρο. —Μάκη, ἀποκρίθηκε σὲ λίγο, θὰ σοῦ μιλήσω μὲσα ἀπὸ τὴν καρδιά μου, ἂν καὶ

κατὰ βάθος ἀμφιβάλλω ἂν εἶσαι ἱκανὸς νὰ μὲ καταλάβῃς.

—Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν καλὴ σου γνώμη. —Δὲν εἶναι σημασία. Πάντως ἀκού: μ' αὐτὴ τὴ μικρὴ μοῦ συμβαίνει κάτι παρὰ ξένο. Ξέρεις τίς ἀρχές μου γιὰ τίς γυναῖκες;

—Πῶς δὲν τίς ξέρω; Ἐνα χρόνον πῶς γνωρίζομαστε, ἀκούω ἀπὸ τὸ στόμα σου τὸν φιλιππικό τους. Πῶς ἀξίζουν μονάχα γιὰ μιά ὥρα.

—Ναί. Καὶ αὐτὴ τὴ γνώμη ἔχω ἀκόμα. Σήμερα ὡς, μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν κοπελίτσα, δὲν ξέρω... Κατὰ ἐνοίωσα μὲσα μου παρὰ ξένο. Τὴν εἶδα κι' αὐτὴ ἄνθρωπο. Ἐνῶ πονεμένο ἄνθρωπο, καὶ ἔχεσα γιὰ μιά στιγμή πῶς εἶναι γυναίκα.

—Αὐτὸ εἶναι θαῦμα.

—Πῆς τὸ πῶς θέλεις. Κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν ξέρω τί θὰ κάνω ἂν ξαναθῇ νὰ μοῦ ζητήσῃ βοήθεια. Ἰσως τῆς φερθῶ νύχαια. Ἰσως τὴν ἰδῶ πάλι μὲ ἄλλα μάτια, σὰν ἕνα κορίτσι ὅπως ὅλα τ' ἄλλα, ποῦρχει νὰ πωληθῇ ἀπὸ συμφῆρον. Σήμερα ὡς μοῦ φάνηκε μιά μικρὴ ἀγία. Καὶ δὲν μοῦ βάσταξε ἡ καρδιά νὰ τὴν ἀγγίσω.

—Ἐχει γούστο στὸ τέλος - τέλος νὰ γίνῃς ὁρμητικός καὶ θεοκαλῶντας. Μὰ δὲ μοῦ λές, Τέλη, ἀπὸ πολλὴ νέος ἔχεις αὐτὴ τὴν κακὴ ἰδέαν γιὰ τίς γυναῖκες; Ἡ κάποιο περισσότερο σούδωσε ἀφορμὴ νὰ σκεφθῇς ἐπὶ γι' αὐτές;

—Ἄστα αὐτὰ τώρα, ἀποκρίθηκε ὁ Τέλης σφυρίζοντας τὰ φρύδια. Κι' ἐγὼ δὲν θυμᾶμαι πιά. Οἱ ἄνθρωποι γεννιούνται καλοὶ ἢ κακοί; Ἐγὼ νομίζω ὅτι ἔχουν μὲσα τους ἐξ ἴσου ἀνεπτυγμένες καὶ τίς δύο ριζές. Καὶ τίς καλῶν καὶ τίς κακίας. Ἀλλάει πῶς πολλὴ ἐκείνη πῶς ποτίζεται πῶς συχνά.

—Σὰ νὰ λέμε, ἔσένα ἔπαθε ὑπερτροφία ἡ ρίζα τῆς κακίας.

—Μπορεῖ. Τί τὰ θέλεις ὡς αὐτὰ; Ἀφῆσε τίς ἐξηγήσεις καὶ τὸ ζήτημα τῆς Ἰσμήνης ἂν θέλῃς νὰ μένουμε καλοὶ φίλοι. Ὁ Μάκης σήκωσε τοὺς ὡμούς του καὶ δὲν ξανακίλησε πιά γι' αὐτὸ τὸ πράγμα. Παρακολουθοῦσε ὡς μ' ἐνδιαφέρον τὸ φίλο του, καὶ μελετοῦσε τὴν ἀλλαγὴ τοῦ χαρακτήρα του. Ὁ Τέλης δὲν γελοῦσε πᾶ ὅλη τὴν ὥρα ὅπως ἄλλοτε, καὶ δὲν κυνηγοῦσε τίς δυσφορὲς κοπέλλες. Κάτινιζε πολὺ, καὶ τοῦ ἄρεσε νὰ μένῃ μόνος πολλὰς ὥρες.

Μιά μέρα τοῦ εἶπε ὁ Μάκης: —Φίλε μου Τέλη, δὲν μπορῶ. θὰ στὸ πῶ: σὰν νάχῃς μαράζι μὲσα σου γιὰ τὴν μικρὴ. Γιατί δὲν πᾶς νὰ τὴ βοῇς ἀφοῦ ξέρεις τὸ σπῆτι τῆς;

—Νὰ πᾶω σπῆτι τῆς; Ὁχι. Δὲν θέλω. Περιμένα νὰ ἰδῶ ἂν θάρῃ αὐτὴ.

—Κι' ἂν δὲν ἔρθῃ;

—Ὅταν τελειώσουν τὰ τρώφιμά τῆς τὴ θὰ κἀν; Θάρῃ.

—Ἀ, βέβαια. ἔχεις δίκιο. Τώρα ποῦμαθὲ τὸ δόγμα, ὅταν τὴ σείῃς ἡ ἀνάγκη θάρῃ.

—Δὲν θέλω νὰ μιλάς ἐπὶ γι' αὐτὴν. —Ἐλα τώρα, ὑποκριτῇ. Ἐτοῖ δὲν σκεπτεσαι κι' ἐσύ γι' αὐτὴν; Γιὰ ποῖον ἄλλο λόγο περιμένεις νὰ σούρθῃ;

—Θὰ ἤθελα νὰδοῦναι ἀπὸ ἀγάπη. —Τώρα μοῦρχειται νὰ ἐκακοδιστῶ στὰ γέλια. Τέλη, μὰ τὸ Θεό! Συμβιβάζονται αὐτὰ τὰ δύο πράγματα; Συμφῆρον κι' ἀγάπη; Σ' ἔσένα ἵπρε τὸ συμφῆρον. Ἄν εἶνε ἔξυπνη, δὲν θὰ σ' ἀφήσῃ νὰ τῆς ξεφύγῃς. Ἄν πάλι εἶναι βλάκα... Μὰ δὲν τὸ φαντάζομαι καὶ γι' αὐτὸ τὴν περιμένω ἀπὸ μέρα σὲ μέρα. Πόσες μέρες πέρασαν.

—Κοντὰ ἕνας μῆνας. Θάχουν τελειώσει ὁπωσδήποτε τὰ τρώφιμα πῶς τῆς ἔδωσα.

—Θὰ θέλῃ νὰ φανῇ εὐγενικὴ. Ἰσως τὴν πῆρε εἰδησι κι' ἡ μάνα τῆς καὶ δὲν τὴν ἀφίνει.

—Ὁ, πῶς νὰ συμβαίῃ ἐγὼ θὰ τὴν περιμένω ἀκόμα.

Ἡ δυστυχία δὲν ξεχνᾷ

Στὴν ἀρχή, τῆς εἶχε φανῇ τῆς Ἰσμήνης πῶς ποτὲ δὲν θάρῃ ἡ μέρα πῶς θὰ τελειώσουν τὰ τρώφιμα πῶς τῆς εἶχε δώσει ὁ Τέλης. Ἡ ὑπερτάτης ἀπὸ τῆς μέρας σὲ μέρα μεταμορφωνόταν. Ἡ τροφὴ ἔκανε τὸ θαῦμα τῆς. Ξανάδινε τὴ ζωὴ σ' ἕνα ἐξαπατημένο σχεδὸν κορμὶ. Κι' ἡ Νίνα, φαίνονταν τόσο εὐχαριστημένη, εἶχε πότε-πότε κέφι νὰ

γελάσῃ καὶ νὰ παίξῃ. Μετὰ δεκαπέντε μέρες ὡς, ἀρχισαν οἱ στενωχῶρες πάλι. Μὰ μ' ὅλες τίς οικονομίες ποῦκαναν, κάποτε τέλειωσε καὶ τὸ τελευταῖο κουτὶ γάλα, καὶ τὰ τελευταῖα μακαρόνια. Σὰν νά-ταν πυροτέχνημα πῶς εἶναι ἀνάγει γιὰ λίγο κι' ἔσβυνε πάλι. Ἐτοῖ ἔδωσαν τὰ χρώματα ἀπὸ τὰ μάγουλα τῆς Νίνας. Κι' ἀπὸ τὰ μάτια τῆς Σοφίας ἔφυγε ἡ λάμψη τῆς ζωῆς. Ἡ σφραγίδα τῆς πείνας καὶ τῆς δυστυχίας ξαναφάνηκε στὰ πρόσωπά τους.

—Ἰσμήνη, τῆς εἶπε μιά μέρα ἡ ὑπερτάτης τῆς. Θέλω παιδί μου, νὰ μοῦ δοκίμῃς πῶς δὲν θὰ ξαναπᾶς πιά σ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο.

—Μὰ, μανούλα, ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα κομπιάζοντας, πῶς νὰ στὸ δοκίμῃς αὐτό; Ἄν σὲ ἰδῶ πάλι σ' ἐκείνη τὴν κατάσταση; Πῶς τώρα τὸ καλλίτερο, ἀλλὰ ἂν φτάσῃς πάλι στὸ σημεῖο νὰ μᾶς λὲς πῶς πεθαίνεις;

—Δὲν πρέπει νὰ πᾶς, ἔστω κι' ἂν μὲ ἰδῇς νὰ πεθαίνω...

Τὰ δάκρυα ἀνέβηκαν στὰ μάτια τῆς κοπέλλας.

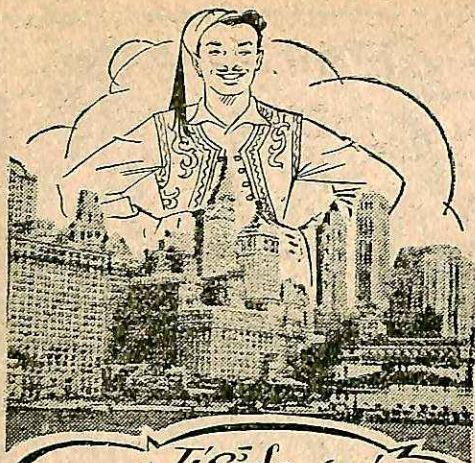
—Δὲν ξέρω, μαμά, δὲν μπορῶ νὰ στὸ δοκίμῃς, ἀποκρίθηκε. Ἄν ἰδῶ τὴ Νίνα νὰ πεινάει, νὰ βασανίζεται... τότε...

—Ἡ Νίνα δὲν θὰ παραποιηθῇ ποτέ, ποτέ, τὸ ξέρω, εἶπε ἡ ὑπερτάτης τῆς σπληνῶντας τὰ μάτια τῆς στὴν μικρὴ.

—Ναί, ποτέ, ἀποκρίθηκε ἐκείνη φοβισμένη.

Μὰ τὰ χεῖλη τῆς σούφρωσαν, ἔτοιμα γιὰ κλάμμα.

Κι' ἀρχισε ἡ βουβὴ τραγωδία πάλι. Ἡ Νίνα δὲν μιλούσε. Εἶχε πέσει σὲ μιά ἀπάθεια πῶς τρέμαζε τὴν Ἰσμήνη. Ὅλη τὴν ἡμέρα, μολὶς τέλειωνε τὴ δουλειά τῆς κα-θόταν κι' ἔκανε πῶς διαβάσει. Μὰ ἔμενε ὡς στὴν ἴδια σελίδα. Ἡ ὑπερτάτης τους ἀρχισε πάλι νὰ λυθῇ. Κι' ἡ Ἰσμήνη, σκελετὸς ἀπ' τὴν ἀδυναμία ἔτρενε, ἔτρενε γιὰ δουλειά. Πούλησαν ὅλες σχεδὸν τίς κουβέρτες τους, πῶς πούλησαν τὸ καλοκαίρι. Ἦταν τὸ μόνο πῶς τοὺς εἶχε ἀπαιτῆται. Πούλησαν καὶ τὰ χειμωνιάτικα τους ρούχα, ὅλα σχεδὸν. Τὴ θὰ γίνονταν τὸ χειμῶνας; Ἀς πέθαιναν ὡς τὸν χειμῶνα ἀ



Τί εἶδα στὴν ΑΜΕΡΙΚΗ

ΚΟΝΕΪ ΔΙΛΑΝΤ,
ἡ πλάς τοῦ ἱλιγγου

Τὸ Κόνεϋ "Αἴλαντ εἶνε ἡ κεντρικὴ πλάς τῆς Νέας Υόρκης. Ἡ Γλυφάδα τῆς. Ἐκτείνεται σὲ μῆκος ἑξήκοντα χιλιομέτρων στὴν ἀκτὴ τοῦ Ἀτλαντικοῦ καὶ συγκεντρώνει τὶς καλοκαιριὰτικες Κυριακὰς δυὸ ἑκατομμύρια ἀνθρώπων περὶπου.

Δυὸ ἑκατομμύρια... Πρέπει νὰ ἰδῇ κανεὶς αὐτὸ τὸ ἐκπληκτικὸ θέαμα γιὰ νὰ πάρῃ μιὰν ἰδέα τῆς συγκέντρωσης αὐτῆς Βαθυλωνίας. Γιατὶ ἐκτός ἀπὸ τὰ ἐξάλλα πλῆθη τῶν ἀνθρώπων, πρέπει νὰ ὑπολογίσωμε καὶ πενήντα χιλιάδες περὶπου αὐτοκίνητα, πολὺς χιλιάδες μοτοσυκλέτες, ποδήλατα καὶ... ἄλλα. Μερικὲς ἀμαζόνες κατεβαίνουν ἐπιπλέον ὡς τὴ θάλασσα γιὰ ἐπίδειξι.

Ὁ μεγάλος ὄγκος τοῦ πλῆθους περιορίζεται στὰ κινὰ μεταφορικὰ μέσα. Στὸν ὑπόγειο, τὸν ἐναερίο, τὰ λεωφορεῖα καὶ τὰ τραίνα. Ἡ ἐπιδρομὴ κατὰ τὴν πλάς ἀρχινεῖ ἀπὸ τὸ ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου. Καὶ τελειώνει τὸ πρωὶ τῆς Δευτέρας. Ἐπιδρομὴ! Κάτι χειρότερο. Ἐφοδὰς τῶν σπιτιῶν τοῦ Τσεγγίς Χάν, Λευκοί, μαύροι, κίτρινοι, ὅλες αἱ φυλὲς τοῦ κόσμου συγκεντρώνονται στὴν ἀμμουδιά τοῦ Κόνεϋ "Αἴλαντ γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν — ὑποτίθεται — λίγη δροσιά καὶ νὰ... κολυμπήσουν. Ὁ λόγος τὸ λέει. Πῶς νὰ κολυμπήσουν; Ἐρχονται στιγμὲς ποὺ τὰ πλῆθη τῶν ἡμιγυμνῶν ἀνθρώπων εἶνε τόσο πυκνά, ποὺ καλύπτουν ὅλη τὴν ἐκτασί, ἔτσι ὥστε νὰ μὴ διακρίνεται ἡ θάλασσα. Πῶς νὰ κολυμπήσουν λοιπόν; Ἀπλῶς κινούνται — τὰ νερά εἶνε ρηχὰ σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι — σύμφωνα με τὴ φορὰ τοῦ ἀνθρωπίνου κύματος. Ἐν πάσει περιπτώσει βρέχουν τὸ σῶμα τους.

Ἡ ἀμμουδιά εἶνε πραγματικὰ σπουδαία. Ἀλλὰ δὲν ἐπαρκεῖ γιὰ τὴν ἱκανοποίησι τοῦ μαινομένου πλῆθους. Ὅσοι προλαβαίνουν στὴν ὥρην τῆς πολυχρόνης οὐπρέλλης τους καὶ ἀπλώνουν κατὰ ἕνα τρόπο τὶς ἀρίδες τους.

Πρόκειται κυρίως γιὰ τὰ ζευγαράκια, στὰ ὁποῖα ἀνήκει κατὰ προτεραιότητα ἡ ἀμμουδιά. Οἱ ἄλλοι. Αὐτοὶ περιφέρονται με ἀπόγνωσι δεξιά κι' αἰσθητὰ ἀναζητῶντας κάποιον διαθέσιμο χώρο. Μισὸ μέτρο ἔστω. Νὰ καθίσουν. Σὲ ὠσιωμένες στιγμὲς εἶνε κι' αὐτὸ πρόβλημα.

Στὸ Κόνεϋ "Αἴλαντ εἶνε καταργημένοι οἱ φραγμοὶ ποὺ χωρίζουν τὶς κοινωνικὰς τάξεις. Μεγαλοβιομήχανοι καὶ ἐργάτες, γόησσες τῶν νυκτερινῶν καμπαρὲ καὶ δακτυλογράφοι, τραπεζίτες καὶ ὑπάλληλοι, ἡ αὐτοκρατορία τῆς 5ης λεωφόρου καὶ ἡ φτωχολογία τῶν λαϊκῶν συνοικιῶν τοῦ Μπρόνξ, τὸ μαῦρο Χάρολεμ καὶ τὸ κίτρινο Τσάινα Τάουν συναντῶνται ἐκεῖ, διασκεδάζουν με τὰ ἴδια μέσα, τραγουδοῦν καὶ χοροδοῦν ἀν τὸς εἶνε δυνατόν. Πίνουν τὴν ἐθνικὴ γκαζόλα Κόλα, τρώνε τὶς ἀμερικανικὰς ἔβγες — προϊόντα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μικρῶν ἐλληνικῶν παγωτοποιεῶν τῆς περιοχῆς — καὶ ἀναζητοῦν, ὅσοι καὶ ὅσες συμβαίνει νὰ εἶνε μόνοι, τὴν περιπέτεια. Ὅπως ὅλες οἱ πλάς τοῦ κόσμου, ἔτσι

καὶ τὸ Κόνεϋ "Αἴλαντ εἶνε ἐνδιαφέρων περιστατικὸς σταθμὸς γιὰ τὴν ἐπιστήμη τῆς Ἀνατομίας. Βλέπει κανεὶς ἐκεῖ ὅμοια πάσης κατασκευῆς καὶ παντός... γρώματος: μαύρα, μελανὰ, κίτρινα, μπρούτζινα, λευκά σὰν τὸ μπαμπάκι. Θηριώδεις... πιθηκανθρώπους καὶ μικρόσωμους κινέζους με καλαμένια ποδαράκια. Πληθωρικοὺς ἀρσίνες ποὺ ἡ ἐμφάνισίς τους προκαλεῖ τὸ δέος καὶ μελαγχρὲς Φιλιππίνες με ρωμαντικὴ ἔκφρασι στὰ μάτια καὶ ἀρμονικὰ σώματα ποὺ ἡ συμμετρία τῶν γραμμῶν νομίζε κανεὶς πῶς εἶνε μετεμεινὴ με τὸ διαβήτη. Κοντοχονδρὺς κοίλαρδες καὶ γενειοφόρους Ἑβραίους. Ἀθλητικὸς τύπος με μπρούτζινα σώματα. Ἐξάυλωμένες Ἰσπανίδες ἢ Ὀλλανδέζες με πανάδες χυμένες στὸ πρόσωπο καὶ στὸ σῶμα.

Ἡ μόδα τῶν μαγιὼ — ἂν σὰς ἐνδιαφέρει καὶ αὐτὴ ἡ λεπτομέρεια — παρουσιάζει κάποιον πούριτανισμό. Περίπου εἶνε ἐπ'ἀνδρὸς στὸ 1920 με τὴ χορὴ μιᾶς κοτῆς φούστας ποὺ περιβάλλει τὶς καμπύλες. Ἀλλὰ δὲν ἔπιασε. Οἱ ἐπισκέπτες τοῦ Κόνεϋ "Αἴλαντ προτιμοῦν τὰ πολὺ ἀπλά πράγματα ποὺ κληροδότησε ἡ παράδοσις τῆς προμαμῆς τῶν Εὐσας: κάτι ποὺ εἶνε ἕνα ἐκμοντερισμένο φύλλον συκῆς ἢ καὶ τίποτα. Γιατὶ τὴν ἐπιστημονικὴ ἡλιοθεραπεία συνήθως προτιμοῦν τὸ... τίποτε!

Ἀλλὰ τὸ Κόνεϋ "Αἴλαντ δὲν εἶνε μόνον ἡ ἀμμουδιά καὶ τὰ πρὸ αὐτῆς μαυριδερά νερά τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Εἶνε καὶ τὸ ἐκτενόμενον κατὰ μῆκος τῆς πλάς Λούνα Πάρκ. Αὐτὸ εἶνε ἕνα ἄλλο φρενοκομεῖο. Ὁ κόσμος διασκεδάζει, ἢ ἐν πάσει περιπτώσει νομίζει ὅτι διασκεδάζει με τὰ καταπληκτικὰ καὶ ἀπερίγραπτα πράγματα ποὺ ὑπάρχουν ἐκεῖ μέσα. Ἀρκετὰ ἀπὸ τὰ παιχνίδια τοῦ Λούνα Πάρκ εἶνε τὰ παλαιὰ, γνωστὰ καὶ διεθνῶς κοινά: ὁ περιστρεφόμενος τελὼς εἰς τροχὸς με τὶς κρεμαστές βαρκούλες, τὸ τραῖνο ποὺ ἀνεδύειν σὲ ὕψος καὶ κατεβαίνει ἀπὸτομα σὲ τεχνικὲς χαράδρες, ἢ καὶ τὸ αἰθουσα τοῦ τροῦμου κλπ. Κοντὰ σ' αὐτὰ ὅμως εἶνε καὶ τὰ παιχνίδια ποὺ δημιουργήθηκαν ἀπὸ τὴν... πείρα τοῦ πολέμου. Ἀλεξίπτωτα ποὺ πέφτουν ἀπὸ τὸ ὕψος ἑνὸς πύργου καὶ σὲ ἀποθέτουν στὴ γῆ ὕστερα ἀπὸ ἕνα φοβερὸ τράνταγμα, ἀεροπλάνα ποὺ σπαιφογυρίζουν σὰν σβούρες καὶ σοῦ ἀνακατῶνουν τὸ στομάχι μετὰ τὸν πρώτο γύρο, τάνκς ποὺ κινούνται με ἡλεκτρισμὸ καὶ χτυποῦνται μετὰ τους, βολίδες, ρουκέτες, εἰρηνικὲς ἀπομιμήσεις ὁλῶν τῶν φοβερῶν μέσων ποὺ χρησιμοποιοῦντο στὰ πολεμικὰ μέτωπα. Μεγάλοι καὶ μικροὶ διασκεδάζουν. Δὲν ἔχει σημασία τὸ ὅτι πολλοὶ «διασκεδάζοντες» σπαζοῦν τὰ πλευρά τους ἢ ξεχαρβαλώνουν τὰ νεφρά τους. Γεγονὸς εἶνε ὅτι τὸ Λούνα Πάρκ τοῦ Κόνεϋ "Αἴλαντ εἶνε γιὰ ὅλες τὶς ἡλικίες καὶ γιὰ ὅλα τὰ γούστα. Γιὰ τοὺς ριψοκίνδυνους καὶ τοὺς ἡρεμοὺς ρωμαντικούς. Ἀλλὰ, πρὸ παντός, γιὰ τὰ ζευγαράκια...

Πῶς τρώει ὁλος αὐτὸς ὁ κόσμος; Ὅπως ὅπως. Ὑπάρχουν, κατὰ μῆκος τῆς πλάς ἐστιατόρια πολυτελείας με στυλὲ γκαρσόνια, ταβέρνες, περὶπτερα ποὺ πουλοῦν σάντουιτς. Ἀρκετὰ ἐστιατόρια εἶνε ἐλληνικά καὶ σερβίρουν ἀποκλειστικὰ θαλασσινὰ εἰ-



Βλέπει κανεὶς ἐκεῖ ὅμοια πάσης κατασκευῆς καὶ παντός χρώματος.

δη. Ὑπάρχουν ἐπίσης καὶ ἱταλικά, διακριτὸν κυρίως ἀπὸ τὴν βρώμα τους, ποὺ σερβίρουν μόνον μακαρόνια. Δὲν λείπουν καὶ οἱ πλανόδιοι μικροπωληταὶ ποὺ διασπνίζουν λεμονάδες, πορτοκαλάδες, ζαχαρωμένα μῆλα καὶ κοκκοράκια, τὰ «μαλλιά τῆς γρηῃς» — ἕνα ἀνατολίτικο εἶδος σάν τριχὲς ἀπὸ λυωμένη ζάχαρη — σταφύλια, πεπόνια, ροδάκινα.

Καὶ ἐπειδὴ ὅλα αὐτὰ τὰ ἑκατομμύρια τῶν ἀνθρώπων ποὺ διασκεδάζουν ἢ νομίζουν ὅτι διασκεδάζουν, καταλήγουν κάποτε «κάπου», πρέπει νὰ διευκρινισθῇ ὅτι ὑπάρχουν καὶ τὰ δημόσια ἀνακουφιστήρια. Καθάρ, πολυτελὴ ἴσως, ἀλλὰ ἐκτεθειμένα στὴν ἀδίκρισι τοῦ παντός. Οἱ εἰδικὲς ἐγκαταστάσεις εἶνε παρατεταγμένες σὲ μιὰ ἐκτασί πολλῶν ἑκατοντάδων μέτρων καὶ οἱ καταφεύγοντες ἐκεῖ οὐβνίζουν τὶς φυσιολογικὲς τῶν ὑποθέσεις ὑπὸ τὰ ὅμοια τῶν ἄλλων ποὺ περιμένουν διακριτικὰ στὴν οὐρὰ τῆς σειρᾶς τους. Κατὰ πόσον, τώρα, τὸ θέσμιον αὐτὸ συμβάλλει στὴ γενικὴ αἰσθητικὴ τῆς Βαθυλωνιακῆς πλάς, εἶνε ἕνα ἄλλο ζήτημα ποὺ δὲν μὰς ἐνδιαφέρει.

Ἐφ'ὅσον ἀπὸ τὸ Κόνεϋ "Αἴλαντ με τὴν ἐντύπωσι τοῦ ἱλιγγου. Μὰ ἡ σκέψις μου ἦταν σὲ μιὰν ἥρεμην ἀμμουδιά τοῦ Σαρωνικοῦ, στὴ Γλυφάδα, στὴ Βούλα, στὴ Βουλιαγμένη, ὅπου δὲν ὑπάρχουν ἀλεξίπτωτα καὶ περιστρεφόμενοι τροχοί, ἀλλὰ καθαρὴ θάλασσα καὶ καθαρὸς ἀέρας. Καὶ ζωὴ κατὰ φύσιν...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

«Γόητες» καὶ «γόησες» τῶν σαλονιῶν

Ἐνα περίεργο ἐπάγγελμα

Ἐνα ἀπὸ τὰ νέα ἐπαγγέλματα στὴν Ἀμερικὴ εἶνε τῶν γοήτων καὶ τῶν γοησσῶν τῶν σαλονιῶν. Θὰ φαντάζεσθε ἴσως ὅτι ἐκεῖνοι ποὺ τὸ ἐξασκοῦν εἶνε τυποὶ Δον Ζουάν καὶ μοιραῖων γυναικῶν. Ἀλλὰ δὲν συμβαίνει τίποτε ἀπὸ αὐτὰ. Οἱ γόητες καὶ οἱ γόησες τῶν σαλονιῶν εἶνε οἱ ἀνθρώποι ποὺ ἐξέρουν νὰ κρατοῦν ζωερὴ τὴ συζητήσι, σὲ μιὰ κοσμικὴ συγκέντρωσι μετὰ ἀνέκδοτα ποὺ διηγούνται καὶ κυριώτατα μετὰ τὸ συστηματικὸ κουτοπονηλὸ εἰς βάρος διαφόρων γνωστῶν προσώπων.

Οἱ περίεργοι αὐτοὶ ἐπαγγελματῖαι βρισκονται στὴν ὑπηρεσία διαφόρων πρακτορείων, ποὺ φροντίζουν νὰ ἐξέρουν κάδε τι ποὺ ἀφορᾷ τὰ ἐπιφανῆ πρόσωπα καὶ ἰδίως τὶς ἐρωτικὲς περιπέτειες καὶ τὰ μικρὰ ἢ μεγάλα σκάνδαλα τῆς ζωῆς των. Ἐφ'ὅσον διασμένοι μετὰ τὸ πλοῦσιον αὐτὸ ὕλικον οἱ «γόητες» πηγαίνουν κατόπιν σὲ σαλόνια ποὺ τοὺς καλοῦν καὶ εἶνε ἀνεξάντλητοι στὴν ἀφήγησι σκανδάλων. Ἐτοί, οἱ προσκεκλημένοι φεύγουν στὸ τέλος εὐχαρίστημένοι, γιὰτὶ φαίνεται πῶς τίποτε δὲν ἐνθουσιάζει περισσότερο ἕναν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸ νὰ ἀκούῃ νὰ κακολογοῦν τοὺς γνωστούς του.

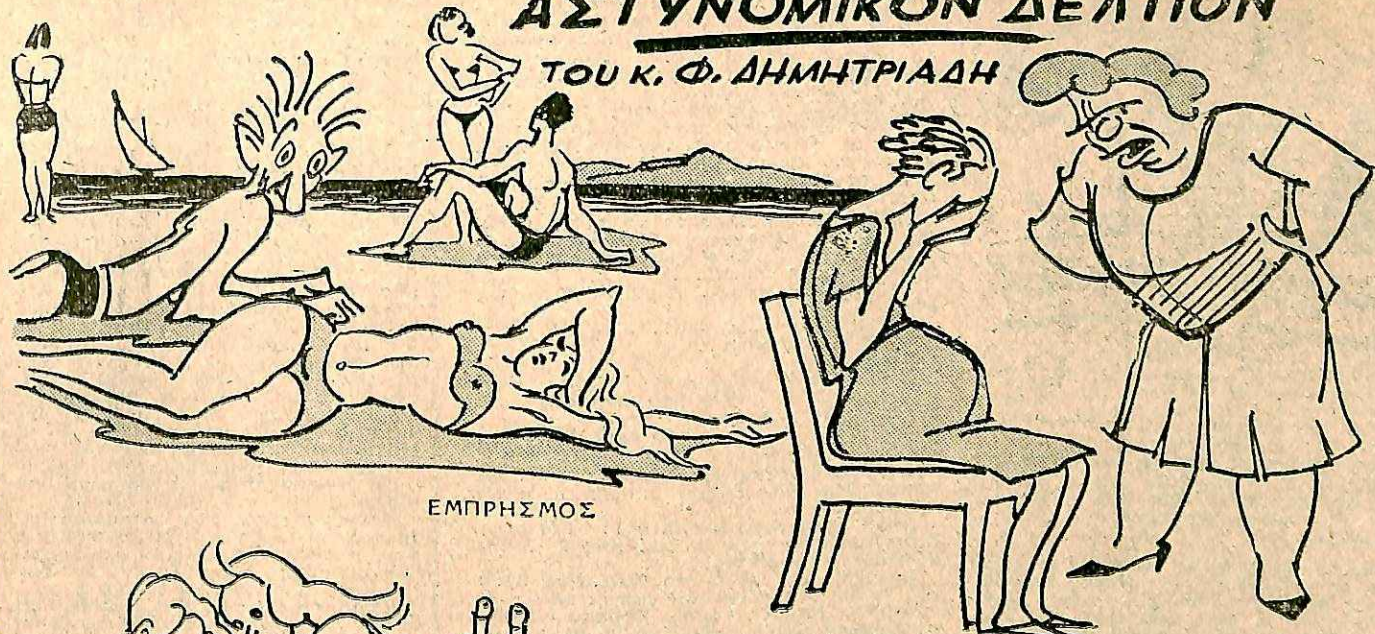
Κάποτε ὅμως οἱ γόητες τὴν παθαίνουν. Καὶ αὐτὸ συνέβη στὴν περιπτῶσι τῆς Γκράτσι Μπρέντυ.

Μιὰ πλουσία κυρία τῆς Φιλαδελφείας, ἡ Καρολίνα Στίνες ζήτησε ἀπὸ τὸ πρακτορεῖον «Ὁ ἥλιος» νὰ τῆς στείλουν μιὰ «γόησσα» γιὰ μιὰ δεξίωσι ποὺ ἔδινε σὲ οἴκῃ τῆς. Ἡ «γόησσα» ἦταν ἡ Μπρέντυ. Σὲ μιὰ στιγμὴ, ἀνάμεσα σὲ πολλὰ ἄλλα σκάνδαλα, ἐκμυστηρεύθηκε ὅτι ἐκεῖνοι ποὺ τὴν περιστοιχίζαν γιὰ ν' ἀπολαμβάνουν τὶς ἱστορίες τῆς, πῶς μιὰ κοσμικὴ δεσποινίς, ἡ Μαρκέλλα Βαῖς, εἶχε ἕνα παιδάκι καὶ πῶς αὐτὸς ἦταν ὁ λόγος ποὺ χωρίσε μετὰ τὸ μνηστήρα τῆς, τὸ μηχανικὸ Τζαίμς Ὁθόρντ.

Τὸ «σκάνδαλον» αὐτὸ ἔκαμε ἀμέσως φτερά καὶ τὴν ἄλλη μέρα ὅλη ἡ φιλαδελφεία μιλοῦσε γι' αὐτὸ. Στὸ τέλος, τὸ πληροφορήθηκε καὶ ἐκεῖνη ποὺ ἀφορούσε. Ἡ Μαρκέλλα Βαῖς, ποὺ, στὴν πραγματικότητα, δὲν εἶχε κανένα παιδί καὶ ἦταν μιὰ πολὺ καθῶς πρέπει νέα, ὑπέβαλε τότε μνηνυσι ὅχι μόνον ἐναντίον τῆς Μπρέντυ, ἀλλὰ καὶ ἐναντίον τοῦ πρακτορείου «Ὁ ἥλιος», ὅπου ἐργαζόταν καὶ τῆς Καρολίνας Στίνες ποὺ τὴν εἶχε καλέσει σὲ οἴκῃ τῆς. Ὁ δικαστὴς, θέλωντας νὰ θέσπῃ τέρμα σ' αὐτὴ τὴ γελοία καὶ ἐπικινδύνῃ μὸδα, φάνηκε ἀμείλικτος. Ἰδίως γιὰ τὴν τελευταία, ποὺ τὴν κατεδίκασε σὲ ὑπερόγκον πρόστιμον τῶν 60.000 δολλαρίων. Ὁ διευθυντὴς τοῦ πρακτορείου κατεδίκασθκε νὰ πληρώσῃ 10.000 δολλάρια καὶ ἡ Μπρέντυ μόνον 1000.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΤΟΥ Κ. Φ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗ



ΕΜΠΡΗΣΜΟΣ

Ἡ ΔΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΑΓΝΩΣΤΩΝ



ΚΛΟΠΗ ΑΓΓΛΙΚΟΥ ΥΛΙΚΟΥ

ΠΑΡΑΝΟΜΟΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΣ



ΑΗΣΤΕΙΑ ΜΕΤΑ ΒΑΣΑΝΩΝ

ΔΙΑ ΤΗΣ ΜΕΘΟΔΟΥ ΤΟΥ ΠΑΠΑ



Η κωμωδία μας

ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΠΙΕΡ ΛΕΠΙΝΑΣ, ΕΛΕΝΗ ΛΕΠΙΝΑΣ, ούζυγος του. ΜΑΡΙΟΣ, φίλος της κυρίας Λεπινάς. ΤΙΤΙΚΑ, φίλη του κυρίου Λεπινά.

(Στο σπίτι των Λεπινά. Ο ούζυγος έφυγε για το χρηματιστήριο. Η κυρία Λεπινά έχει στολιστεί, έχει βαφεί, έχει αρωματιστεί, έχει... φάει μία ώρα τον καφέ της. Επὶ τέλους εἶνε ικανοποιημένη. Θὰ μπόρουν νὰ γοντεύουν καὶ τὸν Ἅγιο Ἀντωνίου. Κιττάζει τὸ ρολόγι καὶ θαυμάζει στὸ ντιβάν. Ἐξάφνα χτυπεί ἡ πόρτα).

ΕΛΕΝΗ: Ἐμπρός!
ΜΑΡΙΟΣ (ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ τρέχει στὴν ἀγκαλιά της): Ἀργησα, ἀγάπη μου.
ΕΛΕΝΗ: Ὄχι, χρυσό μου. Εἶσαι πάντα ἀκριβὴς στὰ ραντεβού σου.
ΜΑΡΙΟΣ (ἀνήσυχος): Ἐφυγε ὁ κύριος Λεπινάς.

ΕΛΕΝΗ: Ναί... ἔσκουμπήθηκε. Πάει στὸ χρηματιστήριο. Ἐχομε τρεῖς ὥρες στὴ διάθεσή μας, φίλῳς με...

ΜΑΡΙΟΣ: Ἀγάπη μου!... Λατρεία μου! (Ἐτοιμάζεται νὰ τὴν φιλήσῃ, ὅταν ἀξάφνα ἀκούει κάτω τὴν πόρτα ν' ἀνοίγῃ).

ΕΛΕΝΗ: Ἡ πόρτα!... Κάποιος ἐρχεται! (Ἀφουγκράζεται λίγο). Δυστυχία μου! Ὁ ἀνδρας μου! Ἀ, τὸ γουρουνό! τὸν ἀνάγω, τὸν τυραννέ!... Τὶ τὸν ἐπίασε καὶ γύρισε πίσω!

ΜΑΡΙΟΣ: Χάθηκε! Ὅλα γίνῃ δρῶμα τιμῆς! Σφαγὴ! Αἰματοκύλιμα! Πού νὰ κρυφῶ!

ΕΛΕΝΗ: Ἐκεῖ... στὴ ντουλάπα. Ἐμπα γρήγορα... γρήγορα...

(Ο Μάριος τρυπνῶνι σὲ μιά μεγάλη ντουλάπα. Λίγο κατόπιν μπαίνει μέσα ὁ κ. Πιερ Λεπινάς).

ΠΙΕΡ: Ἐδῶ εἶσαι ἀκόμη, ἀγάπη μου; Δὲν μου εἶπες πῶς θὰ πηγαίνεις στὴ θεία σου;

ΕΛΕΝΗ: Ναί, βέβαια... ἀλλὰ... γιατί γύρισες ἐτοί ξαφνικά;

ΠΙΕΡ: Ἀπομόνησα μερικὰ χαρτιά. Θὰ μείνω νὰ ἐργασθῶ ἐδῶ. Δὲν θὰ πάω στὸ χρηματιστήριο. Ἐσύ ὅμως, ἀγάπη μου, μπόρεῖς νὰ πᾶς στὴ θεία σου. Δὲν σὲ κρατῶ.

ΕΛΕΝΗ (πὺ κάθεται σὲ ἀναμμένα κάρθουνα): Ὄχι, τὸ μετάνιωσα. Θὰ μείνω στὸ σπίτι. Ἐξω πονοκέφαλο.

ΠΙΕΡ: Ἐνας λόγος περισσότερο. Πήγαί νὰ πάρῃς τὸν ἀέρα σου. Θὰ σοὺ κάμῃ καλὸ. Ἐπειτα σὲ βλέπω ντυμένην. Ντύθηκες γιὰ νὰ μείνῃς στὸ σπίτι; (Τὴν κυττάει ὑπόπτο).

ΕΛΕΝΗ: Προτιμῶ νὰ σοὺ κρατήσω συντροφιά, φίλε μου.

ΠΙΕΡ: Ἀν φύγῃς θὰ φύγῃ κι' ἐγὼ σὲ λίγο.

ΕΛΕΝΗ: Ἐσὺ, δὲν σοὺ χαλάω τὸ κατῆνέ σου. Μὴν ἀργήσῃς.

ΠΙΕΡ: Συμφωνοί, θάρρῳ μὲν τελειώσω. (Ἡ Ἐλένη φεύγει ριχνώντας μιά ματιά ἀγωνίας στὴ ντουλάπα).

ΠΙΕΡ: Ἐπὶ τέλους! Κατῆρῳσα νὰ τὴν κρατᾷ. Κιττάζει στὸν καθρέφτη καὶ πού καὶ νᾶναι θάρρῃ - κάτω νευρικά). Ὁ τίκα μου. Τὶ εὐτυχία. Μὰ στάθῃκα καὶ τυμήλα τὴ γυναῖκα μου. Τὶ ἀνυπόφορη πὺ εἶνε κάποτε.

(Ἀντῃκεὶ τὸ κουδούνι. Ὁ Πιερ τρέχει κι' ἀνοίγει. Μπαίνει στὸ δωμάτιο μιά νεαρή

μοδιστρουλά, ζανθὴ, ροδαλή, πεταχτή, τσοκπῖνα).

ΤΙΤΙΚΑ: Καλημέρα, μπουλουκο μου!... ΠΙΕΡ: Ἀγαπούλα μου, περιστράκι μου, ἔλα στὴν ἀγκαλιά μου. Ἀν ἤξερες μετὶ χτυποκάρδι σὲ περιμένα.

ΠΙΕΡ: Ἐντελὸς μόνος; ΤΙΤΙΚΑ: Κι' ἡ γυναῖκα σου;

ΠΙΕΡ: Ἐσκουμπήθηκε! Τὴν ἔστειλα στὴ θεία της. (Τῆς ἀνοίγει τὴν ἀγκαλιά του). Φίλῳς με, χρυσό μου.

(Ἐξάφνα ἀκούεται ν' ἀνοίγῃ κατῆν ἡ πόρτα).

ΠΙΕΡ: Ποῖος διάβολος νὰ εἶνε; (Σκύβει ἀπὸ τὸ παράθυρο). Ὄτου νὰ πάρῃ ἡ ὀρνή!... Πίσω μου ὁ ἔχω, σατανά!... Τὶ κεραμίδα εἶνε τούτη!

ΤΙΤΙΚΑ (ἀνήσυχη): Τὶ συμβαίνει; Ποῖος εἶνε;

ΠΙΕΡ: Ἡ γυναῖκα μου!... ΤΙΤΙΚΑ: Χάθηκε!

ΠΙΕΡ: Χάθηκε!... ΤΙΤΙΚΑ: Πού νὰ κρυφῶ; Κρύψε με λοιπόν. Δὲν τὴν ἀκούς πὺ ἀνεβαίνει; Τὶ στέκει σὺν βλάκας;

ΠΙΕΡ: Κρύψου γρήγορα ἐκεῖ στὴ ντουλάπα. Γρήγορα.

(Ἡ Τίτικα τρέχει καὶ τρυπνῶνι στὴ ντουλάπα. Τὴν ἴδια στιγμή μπαίνει ἡ κυρία Λεπινά).

ΠΙΕΡ (καταφουρκισμένος): Γύρισε; Γιατὶ γύρισε; Δὲν εἶπαμε πῶς θ' ἀντά;

ΕΛΕΝΗ: Δὲν πῆγα στὴ θεία. Μοὺ ἤρθε στὸ δρόμο σκοτοδίνη καὶ γύρισα πίσω.

ΠΙΕΡ: Ἐκομε κακὰ. Ἐπρεπε νὰ πᾶς στὴ θεία σου. Τὴν καυμένη τὴ θεία σου! Ὅλα σὲ περιμένῃ. Καὶ τώρα τὶ γίνεται; Θὰ κερθῇς ἐδῶ νὰ πλῆξῃς σὺν τοὺς κούκους; (Ἐπιπῶνι στὸ ντιβάν).

ΕΛΕΝΗ (λοζκυττάζοντας πρὸς τὴν πόρτα): Ἐχεῖς δική. Ἐπρεπε νὰ πᾶς στὴ θεία. Τὶ λές, πάμε μαζή;

ΠΙΕΡ: Πρώτῃς τάξεως ἰδέα. Ἐγὼ, ἀγάπη μου. Πάμε. Πόσο ἂν χαρῇ ἡ καυμένη ἡ θεία!... (Φεύγουν).

(Τὸ δωμάτιο μένει ἔρημο λίγες στιγμές. Ἐξάφνα τὰ δύο φύλλα τῆς ντουλάπας ἀνοίγουν καὶ προβάλλουν ὁ Μάριος καὶ ἡ Τίτικα ξεκαρδισμένοι στὰ γέλια).

ΜΑΡΙΟΣ: Οὐφ!... Ἐοκασα!... Τὶ περὶ πέτεια!...

ΤΙΤΙΚΑ: Τὶ τρομάρα πὺ πῆρα! Ἀν δὲν μοὺ κλεινὸς τὸ στόμα μὲν τῆς τῆς ντουλάπας θὰ ξεφῶνιζα σὺν ὀρνίθι πὺ τὸ σφάζουν! Καὶ τώρα τὶ γίνεται;

ΜΑΡΙΟΣ: Τὶ γίνεται; Τὸ ρωτᾷς, ἀγαπητή μου; Ἡ Μοῖρα θέλῃ νὰ μᾶς ἐνδύσῃ μερὰ σὲ μιά ντουλάπα. Ἀς ἐνδύσῃ καὶ σὺ.

ΤΙΤΙΚΑ: Κι' ἡ κυρία Λεπινά;

ΜΑΡΙΟΣ: Δὲν μ' ἐνδιαφέρει πειά. Στὸ διάβολο οἱ ἐπικίνδυνος ἐρωτες! Σ' ἀγάπη, Τίτικα. Σ' ἀγάπη τρελλά!...

ΤΙΤΙΚΑ (πέφτοντας στὴν ἀγκαλιά του): Εἶμαι δική σου. Στὸ διάβολο ὁ νερόβρατος ὁ κ. Λεπινάς!

(Ὀλιοντῇται παθητικὰ καὶ φεύγουν ριχνώντας ἕνα τελευταῖο βλέμμα τῶμου στὴ μοῖρα ντουλάπα).

ΑΝΡ. ΣΧΟΛ.

ΔΑΣΚΑΛΕ ΠΟΥ ΔΙΔΑΣΚΕΣ

— Κόρη μου, δὲν μπορεῖς νὰ βγῇς ἐξῶ ἐτοί γυμνὴ μετὶ τὸ κοστούμι πὺ φοράς στὴν πλάση!...

ΔΑΣΚΑΛΕ ΠΟΥ ΔΙΔΑΣΚΕΣ

— Κόρη μου, δὲν μπορεῖς νὰ βγῇς ἐξῶ ἐτοί γυμνὴ μετὶ τὸ κοστούμι πὺ φοράς στὴν πλάση!...

ΔΑΣΚΑΛΕ ΠΟΥ ΔΙΔΑΣΚΕΣ

— Κόρη μου, δὲν μπορεῖς νὰ βγῇς ἐξῶ ἐτοί γυμνὴ μετὶ τὸ κοστούμι πὺ φοράς στὴν πλάση!...

ΔΑΣΚΑΛΕ ΠΟΥ ΔΙΔΑΣΚΕΣ

— Κόρη μου, δὲν μπορεῖς νὰ βγῇς ἐξῶ ἐτοί γυμνὴ μετὶ τὸ κοστούμι πὺ φοράς στὴν πλάση!...

ΔΑΣΚΑΛΕ ΠΟΥ ΔΙΔΑΣΚΕΣ

— Κόρη μου, δὲν μπορεῖς νὰ βγῇς ἐξῶ ἐτοί γυμνὴ μετὶ τὸ κοστούμι πὺ φοράς στὴν πλάση!...

ΔΑΣΚΑΛΕ ΠΟΥ ΔΙΔΑΣΚΕΣ

— Κόρη μου, δὲν μπορεῖς νὰ βγῇς ἐξῶ ἐτοί γυμνὴ μετὶ τὸ κοστούμι πὺ φοράς στὴν πλάση!...

ΔΑΣΚΑΛΕ ΠΟΥ ΔΙΔΑΣΚΕΣ

— Κόρη μου, δὲν μπορεῖς νὰ βγῇς ἐξῶ ἐτοί γυμνὴ μετὶ τὸ κοστούμι πὺ φοράς στὴν πλάση!...

ΔΑΣΚΑΛΕ ΠΟΥ ΔΙΔΑΣΚΕΣ

— Κόρη μου, δὲν μπορεῖς νὰ βγῇς ἐξῶ ἐτοί γυμνὴ μετὶ τὸ κοστούμι πὺ φοράς στὴν πλάση!...

ΔΑΣΚΑΛΕ ΠΟΥ ΔΙΔΑΣΚΕΣ

ΤΑ «ΤΡΥΚ» τοῦ κινηματογράφου

Τὰ δάκρυα καὶ ἡ τυφλότης

Ὅταν, σ' ἕνα φῖλμ, ὁ ἥθοποιος ἡ ἡρωτογυνὴ πρὲπει νὰ κερθῇ δάκρυα, ὁ σκηνοθέτης καταφεύγει σὲ διάφορα «τρυκ». Ἀν χρειάζεται π.χ. νὰ εἶνε μόνον λίγο ὑγρὰ τὰ μάτια, ἀρκεῖ νὰ πλησιάσῃ προηγουμένως ὁ αὐτὸς ἕνα σωληνῶριο μ' ἕνα μπαμπού βουτηγμένο σὲ μαντῶλ καὶ νὰ φυσήσῃ μέσα σ' αὐτό. Ὁ ἀτμός τοῦ μαντῶλ πηγαίνει στὰ μάτια καὶ τὰ κάνει νὰ δακρύουν. Ἀλλοτε, ὁ ἥθοποιος μύριζε δυνατὴ ἀμυγνία, γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα. Πραγματικῶς νὰ ἀρκεῖ λίγες στιγμὲς μόνον ἡ σκηνὴ τῶν δακρύων, ἀρκεῖ νὰ στήσῃ κανεὶς μέσα στὰ μάτια λίγο νερὸ, τὸ ὁποῖο κυλάει στὰ μάγουλα σὺν δάκρυο. Περὶ σπορότερη ὁμῶς... φωτογενεῖα ἔχουν τὰ ψεύτικα δάκρυα ἀπὸ γλυκερίνη, γιατί κυλοῦν ἀργὰ καὶ χωρὶς νὰ σκορπίζουν.

Μερικὰ «τρυκ», πὺ ἐκρησιμοποιοῦν, τὸ στὰ πρῶτα χρόνια τοῦ κινηματογράφου, ἐξακολουθοῦν ἀκόμη νὰ ἐφαρμόζονται, ἰδίως σὲ σκηνὲς τοῦ ὑπαιθροῦ. Τὰ δάκρυα προκαλοῦνται τότε μετὰ τὸ ζούλην μιάς πορτοκαλλοῦδας ἡ μετὰ τὸ κόψιμο ἑνὸς κρεμμυδιοῦ ἐμπρὸς στὰ μάτια!

Πολὺ δυσκολώτερο εἶνε νὰ φανῇ ὁ ἥθοποιος στὸ φῖλμ τυφλός, χωρὶς νὰ ζωντανῇ λαμβῇ τῶν ματιῶν του. Χρησιμοποιοῦνται διάφορα συστήματα γι' αὐτό. Γιὰ νὰ ἐκρ π.χ. τὸ μάτι ὅψι κανονικῇ ἀλλὰ σβυμένη, στάζουν κάτω ἀπὸ τὰ βλέφαρα λίγες ἀτρίονες, πὺ προκαλεῖ διστολὴ τῆς κόρης καὶ καὶ νὰ φαίνεται ἡ ἴρις πὺ σκούρα καὶ νὰ δημιουργῇ ἀντίθετο πρὸς τὸ ἀσπρὸ δι τοῦ ματιοῦ. Ἀν συγχρόνως ὁ ἥθοποιος προσπαθῇ νὰ κρατᾷ τὰ μάτια του ἀπῶν, ἡ ἐντύπωση εἶνε τελείως καλὴ.

Ὅταν τὸ μάτι πρὲπει νὰ φαίνεται βυλωμένο ἡ κατεστραμμένο, κολλοῦν πάνω στὰ βλέφαρα ἕνα λεπτὸ τσιρότο ἡ ἕνα κομμάτι δερμάτος φαρῶ, πὺ τὰ ἀκινεῖται. Ἀλλοτε πάλι, ζωγραφίζουν πάνω σ' αὐτὸ τὸ ἐπικάλυμμα ἕνα σβυμένο μάτι τυφλοῦ. Τελευταῖα ἐπὶ νόσους εἶνε δυὸ κυστὰ λεπτὰ κρύσταλλα, τὰ ὁποῖα περνοῦν κάτω ἀπὸ τὰ βλέφαρα, ἐτοί ὥστε νὰ ἐφαρμόζονται σὲ εὐρὸς μέρος τοῦ βολβοῦ, νὰ τὸν σκεπάζουν καὶ νὰ τὸν κρατῶν σὺν ἀκίνητο. Ἡ ἴρις φαίνεται ἐτοί κερθῶντα, ἀλλὰ τὸ μάτι δίνει τὴν ἐντύπωση ὅτι ἔχει ἀκρτεσθῇ τελείως ἀπὸ κάποια ἐσωτερικὴ βλάβη.

Κινηματογραφικὰ νέα

★ Ἡ «Ἑλλεν Τίμινκ, κῆρα τοῦ Μὰρ Ράινχαρτ, θὰ ὑποδῇ ἕνα σηματοῦντὸ ρόλο στὸ φῖλμ «Τὶ ζήτησε ἡ Νάνσυ».

★ 32 ὁπερᾶθ θὰ ἐργασθοῦν ὑπὸ τὴν διεύθυνση τοῦ σκηνοθέτου Οὐτοῦρκοβ γιὰ τὸ γύρισμα τῆς ρωσικῆς ταινίας «Ἰαπωνικὴ κατάρρευσις».

★ Ἡ Μαντελέν Καρόλλ πὺ βρῖσκεται, ὡς γνωστόν, στὴ Γαλλία, ἐτέλεσε τὸν περασμένο μῆνα τοὺς γάμους της, τοὺς τρίτους κατὰ σειράν. Τρίτος σὺζυγὸς της εἶνε ὁ Γάλλος Ἑρρίκος Λαθόρελ.

★ Ἡ Βιβιὰν Ρομάνε καὶ ὁ οὔζυγος της Κλεμάν Ντυοῦρ θὰ εἶνε οἱ πρωταγωνιστῆς τοῦ νέου γαλλικοῦ φῖλμ «Τὸ σπίτι κάτω ἀπὸ τὴ θάλασσα».

★ Τὸ Χόλλυγουντ ἐτοιμάζει μιά νέα ἐκδοσὶ τοῦ φῖλμ «Ἡ βεντάλια τῆς λαῖσας Γουιντερμῆρ», πὺ γύρισε γιὰ πρώτη φορά πρὸ ἐτῶν ὁ περίφημος Ἑρνεστ Λιούμπιτς.

★ Ὁ νέος γόπος τοῦ Χόλλυγουντ Ντάννυ Κάλπ θὰ ὑποδῇ συγχρόνως... ὀκτὼ ρόλους στὸ νέο φῖλμ «Ἡ μυστικὴ ζωὴ τοῦ Βάλτερ Μίττν».

★ Ὁ Τζαῖμς Μαίνζον, γνωστὸς μᾶς ἀπὸ τὸ φῖλμ «Ὁ κύριος μετὰ τὴν γκαζα» καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους ἥθοποιους τοῦ ἀγγλικῶν κινηματογράφου φεύγει γιὰ τὸ Χόλλυγουντ γιὰ νὰ γυρίσῃ ἐκεῖ ἕνα φῖλμ.

★ Ἡ Κλωντὴ Κολμπέρ ἔχει γιὰ παρτενῆρ τὸν Οὐάλτερ Πίττον στὸ φῖλμ τοῦ Ρομπερτ Λέοναρ «Τὸ μυστικὸ μῖα καρδιά». Σημαντικὸ ρόλο στὸ φῖλμ αὐτὸ παίξει καὶ ἡ Τζούν Ἀλλυσον.



Φράνσις Ράφερτον

ΤΑ «ΧΟΜΠΥ» τῶν ἀστέρων

Τὶ κάνουν... ὅταν δὲν ἔχουν νὰ κάνουν τίποτε

Ξέρετε τί εἶνε τὸ «χόμπυ»; Μὴν ψάξετε σὲ κανένα λεξικό. Γιατὶ δὲν θὰ βρῆτε πούθεν αὐτὴ τὴ λέξη, πὺ εἶνε μιά καινούργια δημιουργία τῆς ἀμερικανικῆς «ἀστρογῶς».

Τὸ «χόμπυ» εἶνε οἱ μικρὲς μαγιές τοῦ κάθε ἀνθρώπου ἡ μετὰ ἀπλοῦστερα λόγια ὁ τρόπος μετὶ τὸν ὁποῖο περνᾷ κανεὶς τὸν καιρὸ του, ὅταν δὲν ἔχῃ νὰ κάνει τίποτε.

Κάθε Ἀμερικανὸς πρὺ σέβεται τὸν ἐαυτὸ του πρὲπει νὰ ἔχῃ τὸ «χόμπυ» του.

Νά, λοιπόν, τὰ «χόμπυ» μερικῶν ἀπὸ τοὺς διασημοὺς ἀστέρας τοῦ Χόλλυγουντ:

Πρώτα-πρώτα, τῆς Λίντας Ντάνελ, πὺ τὸ «σέξ- ὀππῆ» της θεωρεῖται ἀκαταγνώριστο σὺν τοὺς κύκλους τοῦ Χόλλυγουντ.

Τὸ «χόμπυ» της εἶνε νὰ φτιάχνῃ μακέτες μερὰ στὴν αἰθουσα τοῦ λουτροῦ της, τίς οἱ ποτε ἔχει τὴ φιλοδοξία νὰ ἐκθέσῃ μιά μερὰ. Μερικοὶ κριτικοὶ πὺ εἶδαν αὐτὰ τὰ σχέδια, ἐκφράζονται μὲ μεγάλῳ ἐνθουσιασμό γι' αὐτὰ. Φαίνεται, ὁμῶς, πῶς δὲν ἔχει τὴν ἴδια γνώμη καὶ ἡ Ἄμυ, ἡ μαῦρη ὑπερτίρας τῆς στάς, πὺ τὰ σιχίει, ὅπου τὰ βρῇ. Ἐπακολουθοῦν τότε ὁμηρικοὶ καυγάδες, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ἡ Λίντα βγαίνει πάντα νικημένη, γιατί δὲν μπορεῖ νὰ μὴν ἀναγνωρίσῃ τὴν ἀπλή λογικὴ τῆς Ἄμυ, πὺ τῆς λέει ὅτι πρὲπει νὰ διαλέγῃ μετὰ τὸ κινηματογράφου καὶ τῆς μανίας της νὰ σχεδιάζῃ.

Ὁ νεαρὸς Γκρέγκορ Πέκ, ὁ ἀναμφισβήτητος διάδοχος τοῦ Γκάρυ Κούπερ, τρελλάινεται μετὶ τοὺς δίσκους κλασσικῆς μουσικῆς καὶ, ἐπειδὴ εἶνε ἐρωτευμένος μετὶ τὴν γυναῖκα του, πὺ εἶνε Φίλλανδῃ, προτιμᾷ τὴ φιλανδικὴ μουσικὴ. Οἱ Ἀμερικανοὶ βρίσκουν τὸ «χόμπυ» του πολὺ πεζὸ. Θὰ προτιμοῦσαν ἴσως νὰ χτυπᾷ γροθιὲς σὺν τοῖς χεῖρας ἡ νὰ κυνηγᾷ πεταλούδες.

Ἀλλὰ νὰ κι' ἕνα πρακτικὸ

«χόμπυ». Ὁ Ντάνι Ἀντρίου, μὲν γυρῇ στὸ σπῆτι τοῦ ριχνεῖται στὸ μαγεῖρεμα. Οἱ φίλοι του βεβαίως πῶς κάνει περὶ ὅλημα σάντουιτς. Πρῶτοῦ ὅμως νὰ τὰ προσφέρῃ σὺν τοὺς προσκεκλημένους τοῦ τὰ σάντουιτς αὐτὰ τὰ δίνει στὸ σκύλο τοῦ Τόμπυ νὰ τὰ δοκιμάσῃ. Ἀπὸ τὴν ἐκφρασὶ πὺ παίρνει τὸ μουςοῦδι τοῦ Τόμπυ κι' ἀπὸ τίς κινήσεις του καταλαβαίνει ἂν εἶνε καλὰ ἡ δοχὴ.

Ὁ Φρέντ Μάκ Μούρραϊν ἔχει βάλῃ νὰ μάθῃ γαφομπχα-νῇ. Ἀλλὰ δὲν τὸ κατορθώνει. Ὁ λόγος εἶνε πολὺ ἁπλός. Τὰ χέρια του εἶνε βαρεῖα καὶ, ὅταν προσπαθῇ νὰ κάμῃ γροθία, τὰ πλήκτρα χαλαρῇ καὶ τὰ γράμματα βγαίνουν μουντσοῦμένα.

Τὸ «χόμπυ» τοῦ Οὐίλλιαμ Ἐϋθ εἶνε τὸ τηλέφωνο. Πολλοὶ φίλοι του πῆραν τὴν ἀπόφασιν νὰ καταργήσουν τὰ δικά τους. Γιατὶ τοὺς ἐνωχλοῦσε διαρκῶς, ἀκόμη καὶ τὴ νύχτα.

Ὁ Ἐϋθ εἶνε πολὺ νευρικός καὶ ἐκνεύει πολὺ εὐκόλως. Γι' αὐτό, γιὰ μιά ὑπόθεση, τηλεφώνησε δεκαπέντε φορές. Πάντα ἔχει νὰ προσθέσῃ κάτι, πὺ τὸ παρελῆψε τὴν προηγουμένη φορά. Ὁ δικηγόρος του ἰδίως ἔχει ἀπαυθῆσει.

Ἡ Λώραιν Νταῖν ἔχει μιά πολὺ περίεργη μαγία. Κάθε ἀποκόμματα ἀπὸ ἐφημερίδες καὶ τὰ κολλάει σ' ἕνα ἄλμπουμ.

Θὰ νομῖστε ἴσως πῶς αὐτὰ τὰ ἀποκόμματα εἶνε κριτικὲς καὶ ἄρθρα πὺ τὴν ἀφορροῦν. Καθόλου. Ἀναφέρονται ὅλα σὲ διάφορα μπαλέττα κλασσικῶν χορῶν.

Γιατὶ ἡ κρυφὴ μαγία τῆς Λώραιν ἦταν νὰ γίνῃ χορευτοῖα. Ἀλλ' ὅτι κακὲς γλώσσες λένε δὲ τὴν δὲν τὸ κατορθώσε. Ἐτοί, παρηγορεῖται σήμερα, παρακολουθώντας τίς ἐπιτυχίες τῶν ἄλλων.

Καὶ ὁ Μπόμπ Χόπ:

Θὰ τὸν νομῖτε ἴσως ὁμηρικὸ, βίαιο, ἀκαταπνέον, ὅπως τὸν βλέπετε στὰ διάφορα φῖλμ του. Ἀλλ' ὁ Μπόμπ, ὅταν γυρῇ στὸ σπῆτι του, ἐπιπῶνται σ' ἕνα ντιβάν καὶ διαβάζει.

Ὁ λόγος εἶνε πῶς θέλει νὰ συμπληρώσῃ τὴν μόρφωσίν του, πὺ τὴν βιάσκει κι' ὁ ἴδιος ἀτελῇ.

Τὸ «χόμπυ» τῆς Φράνσις Ράφερτον εἶνε ἡ σκοποβολὴ μετὰ τὸ τοῦ, ἡ «Ἀστεῖς τοῦ Χόλλυγουντ», ὅπως ἀποκαλεῖται ἀπὸ τοὺς συναδέλφους της ἡ χαριτωμένη αὐτὴ «στάς», εἶνε δεινὴ σκοπεύτρια, κερδίζει δὲ πάντα τὸ πρῶτο βραβεῖο σὺν διαγωνισμοὺς τοξοβολίας.

Ὁ Οὐάλτερ Πιντῶν ἔχει ἕνα πάθος: τὸ ποδήλατο. Ἀλλ' εἶνε πολὺ μέτριος ποδηλατιστής. Φαίνεται, ἄλλωστε, πῶς κι' ἡ τύχη τὸν κατατρέχει. Ἀκούστε σχετικῶς, μιά τελευταία περιπέτεια του:

Ἀγόρασε ἕνα καινούργιο ποδήλατο στῆς 9.30 τὸ πρωί. Στῆς 10 ἔσπασαν μερικὲς ἀπὸ τίς ἀκτίνες τῆς μίας ρόδας. Στῆς 10.10 τὴν ἔδωκε νὰ τοῦ τὴν ἐπισκευάσουν. Στῆς 10.30 ἐαναπῆρε τὸ ποδήλατο. Στῆς 11.5, πηγαίνοντας σὺν κουρέα του, ἐπέσε πάνω σ' ἕνα δέντρο καὶ τσακίσθηκε. Ὅπως δῆποτε, κατῶρθωσε νὰ ξανασηκωθῇ, φορτώθηκε σὺν ὡμο τὸ ποδήλατο πὺ εἶχε πᾶθῃ πολλὰς ζημιὰς καὶ πῆγε σὺν κουρέα του. Ἐκεῖ, ἀφῆσε τὸ ποδήλατο στὴν πόρτα, γιὰ νὰ τὸ ξαναπάρῃ, ὅταν θὰ ἔφτανε. Βγαίνοντας, ἔπειτα ἀπὸ μισὴν ὥρα, δὲν βρῆκε πούθεν ποδήλατο. Εἶχε κάμει φτερά!...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ἱστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ἐσύ φταῖς!

Καλοὶ μου ἄνθρωποι, συγχωρεστέ με σήμερα πὺ θὰ σὰς ἀπασχολῶ, μετὰ τὴν ἀδεία σας πάντα, γιὰ ἕνα ζήτημα ἐντελ

φοβερή ύγρασία. "Εβλεπα τη Λιλή που έτρεμε και της είπα: — Λιλή, μού φαίνεται πως κρύνεις. Να γυρίσουμε, παιδί μου. — Οχι! διαμαρτυρήθηκε. Δεν κρύνω καθόλου. Άς καθήσου- με ακόμα λίγο. — Εμείναμε ακόμα λίγο. "Α- κούσα μερικά φτερινίσματα. Γυ- ρίσαμε στο σπίτι κατά τις δύο- μισ. Τό πρωί ξύπνησε με πυ- ρετό. "Εφερα το γιατρό: Κρυ- ολόγημα και όχι αστέιο μάλι- στα.

— Είδες που κρύωσες; της είπα. — Και να το μοτίβο, έτοιμο. Λες και περίμενε την ευκαιρία για να μου το ξεφορμίσω. — Εσύ φταίς! — Εγώ φταίω; Γιατί, χρυσή μου;

— Γιατί δεν μ' άφησες να πά- ρω το άσπρο μου παλτό! — Μα άστειλίσαι τώρα; "Ε- γώ δεν σου είπα να το πάρης και μού απάντησες πως δεν τρελλάθηκες να βάλεις από τώ- ρα παλτό;

— Εγώ μπορώ να σου το εί- πα, αλλά σου έπρεπε να εί- μείνεις! "Αν έμενες θα τό- παρνα! Και δεν θα κρυολο- γούσα... "Ορίστε τώρα τ' απο- τελέσματα.

Κάποια σε μία πολυθρόνα κι' έπεσα σε όκνεψα να βρω πως και γιατί έφταιγα εγώ. "Α- λλά, μ' όλη μου την καλή θέλη- ση, δεν τό βρήκα. Και δεν είχα ούτε τότε ανακαλύψει το μο- τίβο. Τό ανακάλυψα την τρίτη φο- ρά, όταν την έπληξα στο θέατρο. Καθώς βγαίναμε, τό φουστάνι της πιάστηκε σ' ένα κορμί και οκίστηκε. Αί, λοιπόν, πάλι εγώ έφταιγα. Μάλιστα, έ- γώ. Γιατί, είπατε; Γιατί βρέ- ρηκε ακριβώς εκείνο τό βράδυ να την πάω στο θέατρο!... Χα, θύκαμε, βλέπεις τόσες άλλες βραδιές!

— Εδώ είμαστε! είπα μέσα μου. Τώρα, Κωστάκη, έτοιμά- σου ν' ακούσι!...

Και ή δουλειά τράβηξε τό δρόμο της, σάγωθηκε να πά- νη να κάνει περμανάντ, σ'α μά- λια της. Της είπα ότι τό μά- λια της ήταν περιήματα έτοι- μής της δίναν τύχη, πως — έπί τέλους — έμένας έτοιμ' ά- ρεσαν. Τίποτα! "Εκείνη έπληξε. Τό μπάνιωμα της τσουρψλι- σε άσχημα τό μαλλιά και της έκανε μεγάλη ζημιά. Σαράντα μέρες έμεινε κλεισμένη στο σπίτι — σαν τις λεχάνες — ως πού νάρθουν σε λογαριασμό. Και γι' αυτό, λοιπόν, εγώ έ- φταιγα.

— Έπρεπε να μ' έμποδίσες να πάω να χαλάσω τό μαλλιά μου! Τί άντρας είσαι σύ;...

Και όλο εγώ έφταιγα. "Εσπα- γε ένα πιάτο ή ύπνρπρία, έ- γώ ήμου ό υπεύθυνος, γιατί έ- γώ τήν είχα φέρε στο σπίτι. Τρέχανε τό διαβολοπαίδα του άπάνω πατώματος και χαλού- σαν τον κόσμο, εγώ έφταιγα πάλι, πού διάλεξα αυτό τό σπ- τί, νάρθουμε να νοικιάσουμε, λες και χάθηκαν τόσα σπίτια στην "Αθήνα. Έπιανε καμμία γερή βροχή πού κρατούσε τρεις — τέσσερες μέρες, ξανά εγώ έφταιγα, πού τό είχα με- λητήσει: "Ακόμα δεν έόρεξε! είχα πη-λσει! "Και πήνε νρου- σουζιά. Μόχρι και γιά τό καρ- μιά φορά, εγώ έφταιγα.

— Μάλιστα! "Εσύ φταίς!

— Γιατί, Λιλή; — Γιατί! Μα είνε τόσο λογι- κό! Γιατί δεν κάταρες να μόθης να γυμνάζεις ένα καρ- πούζι, πότε είνε κόκκινο και πότε όχι! Και είσαι μορφωμέ- νος άνθρωπος!

Μέ λια λόγια, καλοί μου κύ- ριοι, εγώ έφταιγα γιά όλα. Και γιά τό δρόμο πού ήταν χαλα- σμένος, και γιά τόν πονόδον- τό πού τήν έπιανε, και γιά τόν κάλο πού τήν πονούσε, και γιά τις γλίστρες πού μορσινόν- τούσαν και γιά τό παράθυρα

πού έτρίζαν στόν άέρα και γιά τήν ασφάλεια πού καίγονταν και γιά τις καταρτίδες πού έβγαι- ναν τή νύχτα να περιπληθύν- τό σπίτι και γιά τό φαγητό πού έπιανε. Τό "Εσύ φταίς" ήταν μία φράση πού τήν άκούγα δε- κα φορές τήν ήμέρα, γιά δε- κα διαφορετικά ζητήματα. Τό είχα πάρει άπόφασι πιά και δεν μού κακοφαινόταν.

★
 "Εφέτος τό καλοκαίρι όμως έγινε κάτι πού μού κακοφάνη- κε πολύ. Γιά ν' αλλάξει τόν άέρα της, τήν έστειλα στην έ- ξοχή σέ κάτι συγγενείς της. "Εγώ είχα δουλειές, και δεν μπορούσα να πάω, μ' όλο πού τραβούσε ή ψυχή μου λίγη ξε- κούρασι και καθαρό άέρα. "Α- πόφασις όμως μία μέρα να πάω. Και πηγαίνω, πού λέτε και ρωτάω πού είνε ή γυναικα μου και μού λένε πως έχει πάει περίπατο κατά κεί. Και πως κάθε άπόγευμα πηγαίνει κατά κεί. Και τραβάω κι' εγώ κατά κεί γιά να τή συναντήσω και να τής κάνω σουρπίζ και τή βλέπω να τήν έπιπάζει έ- νας μαντράχαλος άπό τή μέση και να περπατούν μαζί στο δά- σοσ και κάθε τόσα βήματα να σταματούν και να φιλιούνται.

Όσο νάναι μού κακοφάνηκε. "Εκοψα δρόμο και βρήκα μπροστά τους σε μία τρυφερή στιγμή. "Ο μαντράχαλος υπο- κλίθηκε κι' έφυγε με πολλή ευγένεια γιά να μάς άφήση μό- νους.

— Τί είν' αυτό πού είδα! φώ- ναξα άγριέμένος, όπως είχα ύ- ποκρέωσι.

Και ή απάντησι ήρθε όπως τήν περίμενα:

— Εσύ φταίς!

Μπα; Τί μού λές;

— Μάλιστα, φίλε μου, και μη θυμώνης! "Εσύ φταίς! "Χεεις μία γυναίκα νέα κι' όμορφη. Και τή στέλνεις μονάχη της στην έξοχή! Σάν να θέλεις δη- λαδή να δείξης με τόν τρόπο σου πως τήν έχεις βαρεθεί και πως θέλεις να τήν ξεφορτω- θής γιά κάμποσον καιρό. "Ε- ξοχή είνε, μία γυναίκα μόνη της θά πληθεί! Και ή πληθεί φέρνει αυτά πού είδες! Κι' έ- χεις και μούτρα και μιλάς! "Αντί να συνανθάνθης τό λα- θος σου και να ζητήσης συγ- γνώμην!...

— "Ρατε... εγώ φταίω πάλι;

— Μάλιστα! "Εσύ!... Δεν τό παραδέχεσαι;

★
 "Ομολογώ πως δεν τό παρα- δέχθηκα ακόμα. Ότε ζήτησα συγγνώμην ακόμα. Προσπαθ- μόνο μέρες και νύχτες τώρα να πείσω τον εαυτό μου πως να πείσω τήν εαυτού μου πως εγώ, για ν' αναπαύω τή φταίω εγώ, για ν' αναπαύω τή συνείδησι μου. "Αλλά, όσο κι' αν πιέζω τον εαυτό μου, αυτός αν πιέζω τό παράδεχθαι. Τό άρνεϊται να τό παραδεχθαι. Τό μόνο συμπέρασμα πού έβγαλα είνε ότι φταίω βεβαία εγώ. "Αλλά φταίω γιά τό πρώτο λά-θος: Πού τήν παντρεύτηκα. Γι- θας: Πού τήν γράμμι τόσά σπ- ια αυτό, θά πάω γραμμι μέσα στή κηλό μου και θά τού πω να βάλη μπρος γιά διαζύγιον. Και, πάλι, θά πάρω όλη τήν ευθύνη άπάνω μου!

— Μάλιστα! "Εγώ φταίω, κύ- ριε Πρόεδρε. Γι' αυτό, άπαλ- λάζε τήν κυρία από έναν τύ- ραννο, σάν κι' έμένα γιά να βρή ή καυμένη τήν ψυχία της.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

●●
 Ούρνεζύστες από αλουμίνιο

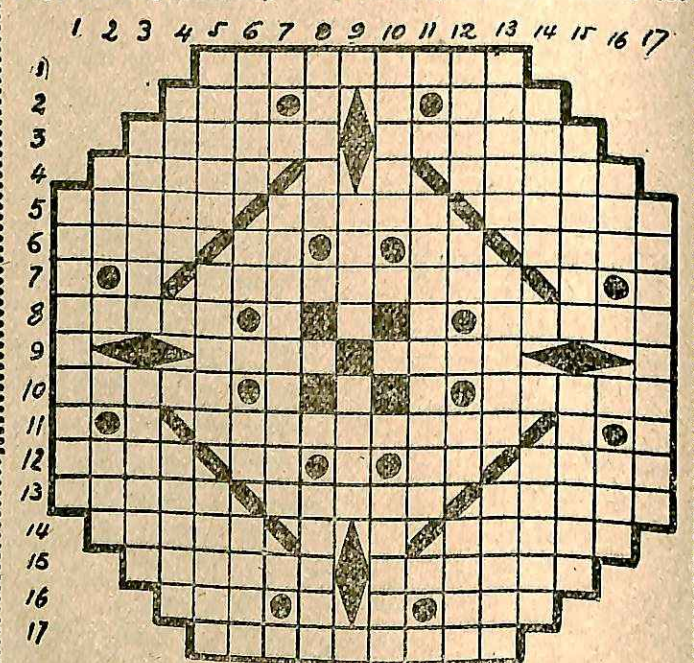
Πρόκειται να χτισθί στή Ν. "Υόρκη ένας ούρνεζύστης έν- τελως διαφορετικός άπ' όλους τούς άλλους. Θά έχρ 20 πα- τώματα και ή άποτελείται μό- νον από αλουμίνιο. άλλα κα- τεργασμένο έπιφανειακά με τέτοιο τρόπο, ώστε να μη γυα- λίζει και θαμπώνη τό μάτι.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 86

Οριζοντίως

- 1) Τά πωλούν οι μικροί σ' έ- λα τό σημεία της πόλεως.
- 2) Προσωπική άντωνυμία (πληθ. δημ. σ' πρόσωπο). — "Όργανο μιας τών αισθήσεων.
- 3) Διμάρω.— Άπ' τήν μεγάλη έκπληξι μένει κανείς συχνά...
- 4) Παρηγορεί τούς ταξιδιώ- τας της "Ερήμου.— "Ο Σωκράτης ήταν ό κράτιστος.
- 5) Δεν έχει μεγάλη όρεξι γιά δουλειά.— Άγαθός.— Περι- δινουμένη στήλη υδάτος στην έπιφάνεια της θάλασσας.

- (πληθ.).
 8) Εύχάριστο, στήν όσφρη- σι.— Κέρματα μικρής αξίας.
 9) Λαφύρον.— Πολλοί τό πε- ριμένουν άπ' τήν "Αμερική.
 10) Δέντρο, άπό τό ώραιότε- ρα (δημ. σ').— Είμαι βιαστικός.
 11) Τό τέλος τού... κόσμου.
 12) "Εμενε στήν άρχαία Τροία.— Διάσημος "Ιρλανδός θεατρικός συγγραφέας και μυ- θιστοριογράφος. — Άνθρ.
 "Ετσι φωνάζουν οι χωρικοί τις ουμίδες τών.
 13) "Υμνος.— Δυό άπειλούν τήν άνθρωπότητα: Τό... τού



- 6) "Αγών μεταξύ άθλητικών όμάδων.— Άρθρο.— Χοίρος (άρχ.).— Κυκλοφορεί έφ' όσον υπάρχει ζωή.
 7) "Εγινε πολύς θόρυβος γύ- ρω από τήν άναχώρησι του έξ "Αθηνών.
 8) "Απαραιτήτο γιά τήν έκ- δοσι τού "Οπσορρού.— Ξεγελώ.
 9) Τό πραγματικό έπωνυμιο τού "Αλποδύτου (φάντασμα).— Όόθος, ψυχική άνησυχία.
 10) Κάτι πού κάθε γυναίκα έπιδιώκει να είνε.— Μολυσμέ- να, ακάθωρτα (καθαρ.).
 11) Νομικός και πολιτικός δεσμός κάθε πολίτου προς τό κράτος του.
 12) Τό σημάδι.— Θά τό βρήτε στή μέση ένός «ΠΙΑΤΟΥ». — Άν- θρ.— Βρέφος.
 13) "Απαράιτος στήν καθα- ριότητα.— "Ονομάζονται έτσι γιατί μοιάζουν με τό αλάτι. — Μας άνησυχούν, μας ζαλίζουν.
 14) Κομμάτι έπιδας μέσα στή θάλασσα.— Γυναικείο όνομα.
 15) Γούνα.— Συγχωνυσις.
 16) Νότα μουσικής.— Μέρος τού προσώπου.
 17) Κάθε άλλο παρά νάνος.

Καθέτως

- 1) "Ετσι είνε ή άτμόσφαιρα τού Λονδίνου.
 2) Μέτρον βάρους.— Θεός τών αρχαίων.
 3) Μυστικό όπλο τών συμμά- χων πού παρεδόθη και στους Ρώσους.— Είνε πολύ μαύρος.
 4) Σφοδρά αντίθεση.— Κά- τοικος ευρωπαϊκής χώρας.
 5) Κομμάτι εύλου κανονικού πηπτα σέ πολλά έπαγγέλματα (καθαρ.).— Αρρώστια.
 6) Θά τών άρχαίων Αιγυ- πτιών.— Άρθρο.— Σχηματίζει τόν μέλλοντα.— Κλέπτω, λη- λώ και ό ίδιος τά ιερά.
 7) Μίνυ ασθεότου και άμ- μου γιά έπίκρισιν τοικοδομής

- πολέμου και τό... της πείνας (ένικός). — Μορφή υπό τήν ό- ποία παρουσιάζεται κάτι.
 14) Ευρωπαϊκή πρωτεύουσα. — Τό μικρό όνομα περιήμου Γάλλου κωμικού ήθοποιού.
 15) Διαμέρισμα εύρισκόμενο όμέσως κάτω άπ' τή στέγη.— "Ορειώτατος νέος της μυθολο- γίας, τόν όποιον άγάπησαν ή "Αφροδίτη και ή Περσεφόνη.
 16) Ποταμός της Β. Γαλλίας πού έδωσε τό όνομα του σέ περιήμες μάχες τού πολέμου 1914 — 18.— Θέα τών άρχαίων.
 17) Έπωνυμιο τού "Ιησού Χρι- στού.
 Λ. ΔΕΠ.—

Η λύσις τού δδου

Οριζοντίως

- 1) ΝΟΡΒΗΓΙΑ — ΡΕΘΥΜΝΟΝ.
 2) ΛΑ — ΝΗ. 3) ΣΑΠΙΛΑ — ΤΑΣ — ΚΙΛΙΚΙΑ. 4) ΤΑ — ΥΠΟ — ΙΣΗ.
 ΛΑ. 5) ΕΞΡ — ΑΣΕ. 6) ΚΑΣΟΣ — ΣΥΚΟΝ — ΑΡΑΓΕ. 7) ΟΣ — ΠΩΣ — ΣΟΝ — ΑΝΑ — ΑΙ. 8) ΔΗ — ΤΩ — ΩΣ — ΣΙ. 9) ΤΙ — ΚΑΘΕ- ΡΗΣ — ΝΑ. 10) ΑΣ — ΑΡ — ΑΜ — ΖΩ. 11) ΟΣ — ΕΜΑ — ΕΤΑ — ΑΝΡ — ΟΝ. 12) ΣΤΑΡΙ — ΝΤΑ- ΜΑ — ΤΑΓΜΑ. 13) ΑΠΡ — ΝΕΟ.
 14) ΟΣ — ΡΕΑ — ΠΑΝ — ΜΑ.
 15) ΡΩΜΑΙΑ — ΝΑΙ — ΕΤΕΡΟΣ.
 16) ΟΝ — ΕΚ. 17) ΣΚΑΦΤΙΑΣ — ΑΝΑΒΑΣΙΣ.

Καθέτως

- 1) ΝΗΣΤΙΚΟΣ — ΒΟΣΠΟΡΟΣ.
 2) ΑΣ — ΣΤ. 3) ΡΑΠΤΗΣ — ΔΙΑ — ΑΝΟΜΙΑ. 4) ΙΑ — ΟΠΗ — ΣΕΡ — ΣΑ. 5) ΕΞΡ — ΜΙΑ. 6) ΓΑΛΥΣ — ΣΤΑΛΑ — ΠΡΑΟΙ. 7) ΙΑ — ΠΩΣ — ΘΩΡ — ΝΩΕ — ΝΑ. 8) ΤΩ — ΥΣ — ΣΤ — ΑΝ. 9) ΦΑ — ΣΚΟΠΕΥΤΑΙ — ΑΕ. 10) ΣΙ — ΟΝ — ΑΜ — ΠΙ. 11) ΕΝ — ΣΑΝ — ΡΤΑ — ΑΝΑ — ΕΝ. 12) ΘΗΚΗΣ — ΑΣΗΜΑ — ΕΝΕΚΑ. 13) ΕΑΝ — ΝΤΟ. 14) ΛΑ — ΡΑΣ — ΖΩΑ — ΜΕ. 15) ΝΙΚΑΙΑ — ΙΝΩ — ΓΛΑ- ΡΟΣ. 16) ΓΑ — ΩΜ. 17) ΝΟΣΗ.
 ΛΕΙΑ — ΑΝΑΤΑΣΙΣ.

ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΑΙ στή Σελήνη

Κάτι πού μοιάζει με μυθιστόρημα

Τό ταξείδι στους άλλους πλανή- τες είνε πιά ζήτημα χρόνου, και μάλιστα όχι πολλού. "Ο πρώτος δέ σταθμός θά γίνη φυσικά, στή Σε- λήνη.

"Η άπότασις τού δορυφόρου μας είνε τώρα περίπου 380.000 χιλιό- μετρα, δεκαπλάσια δηλαδή άπ' τήν περιμετρή της Γης στόν "Ισημερι- νό. Μπορεί ωστόσο να μικρύνη κά- πως, με τις μετακινήσεις της Γης και της Σελήνης, έως τις 346.000 χιλιόμετρα. Μία τελειοποιημένη ροκέτα θά είνε ικανή να κάμρ τό ταξείδι αυτό σε 100 ώρες, όσο δη- λαδή χρειάζονται σήμερα τό μόν- τέρνα υπερωκεάνεια γιά να δια- πλεύσουν τόν "Ατλαντικό.

Οι άστρονόμοι, πού έχουν χαρ- τογραφήσει τήν έπιφάνεια της Σε- λήνης, μάς πληροφορούν ότι έχει βουνά, έρημους, τεράστιους κρα- τήρες, αλλά καμμία θάλασσα ή λί- μνη. Οι διακυμάνσεις της θερμο- κρασίας της είνε πολύ μεγάλες. Στο διάστημα της ημέρας — πού διαρκεί 2 όδομάδες δικές μας — οι ήλιακές ακτίνες δεν συναντούν κανένα στήριμα άέρος, όπως στή Γη, κι' έτσι δεν ελαττώνεται ή έν- τασίς τους. Διαπρνώνουν λοιπόν τούς βράχους τόσο ώστε τό μεση- μέρι μπορούν να βράσουν νερό. Τή νύχτα, απεναντίας — πού διαρ- κεί επίσης 2 όδομάδες — ή θερμό- της της έπιφάνειας ακτινοβολείται στο "Άπειρο, χάνεται, κι' ή θερμό- κρασία πέφτει τόσο ώστε να πα- γώνη όποιόδήποτε γνωστό υγρό. Γιά να ζήσουν λοιπόν άνθρωποι ύ- πό τέτοιες συνθήκες, πρέπει να κατασκευάσουν σε σπηλιές ή να φο- ρούν ειδικές θερμοστασιμωτικές στολές.

"Ακόμη μεγαλύτερη δυσκολία εί- νε ή έλλειψις άτμοσφαιρας. "Ενας άνθρωπος, πού θά βρεθί στή Σε- λήνη χωρίς κανένα μέτρον προ- στασίας, θά έκραγί κυριολεκτικώς άπ' τήν έσωτερική πιέσι τού άέρος πού περιέχει τό σώμα του. Γιά να πρόφυλαχθί λοιπόν άπ' αυτόν τόν κίνδυνο, καθώς και άπ' τήν υπερ-βολική ζέσση, τό κρυσ, της έντονες υπερπιδέσεις ακτίνες κι' άλλες έπι- θλαβείς ακτινοβολίες τού "Ηλιου και τών άστρών, θά πρέπει να φορή ένα είδος σκάφανδρου.

Τό σκάφανδρο αυτό, με τις άπαι-τούμενες τεχνικές έγκαταστάσεις του, θά ζυγίσε στή Γη πάρα πολύ. Στή Σελήνη όμως, όπου είνε πολύ μικρότερη ή δύναμις της βαρύτη-τος, όλα τά πράγματα βαρύνουν 5 φορές λιγώτερο. "Ενα σκάφανδρο λοιπόν, πού θά είχε στή Γη βάρος 150 κιλών, στή Σελήνη θά ζυγίσε μόνον 30.

Τό σκάφανδρο αυτό θά πρέπει ν' άντέχει σε μία έσωτερική πιέσι με- γαλύτερη άπ' 1 κιλό κατά τετρα- γωνικό πόντο, συγχρόνως δέ να μη δυσκολεύη τις κινήσεις αυτού πού τό φορεί. Θά περιέχρ εξ άλλου μια ηλεκτροπαραγωγό εγκατάστα-σι, πού θά λειτουργή τήν ήμέρα με τήν ήλιακή ένέργεια και τή νύχτα με συσσωρευτά. Μία άλλη συσκευή θά καθάρη συνεχώς τόν άέρα της εκπνόςας και θά τόν εμπλουτίσθι πάλι με όξυγόνο. Θά υπαρχή ύσθημα έσωτερικό και έ- ξωτερικό φωτισμού γιά τή νύχτα. "Επίσης εγκαταστάσεις θερμαντι- κές, ψυκτικές και θερμοστασιμω-τικές γιά τή νύχτα και τήν ήμέρα, μοτέρ και όργανα έλέγχου γιά να κινούν τά (δαχτυλά), τά (μπράτσα) και τά άλλα εξωτερικά εργαζόμε- να μέλη τού σκάφανδρου, συσκευές ασυρμάτου και ραντάρ γιά τήν έ- πικοινωνία και τόν προσανατολισμό, μία άποθήκη τροφίμων πού θά έπι- τρέπει εξερεύνησεις μακριά άπ' τή βάση τού εφοδιασμού, κλπ.

"Όσον άφορά τώρα τή διατροφή αυτών τών ταξιδιωτών, θά βασί- σθι στή πείρασμα πού έχουν γί- νει άπ' τήν άμερικανική άεροπο- ρία. "Εχει άποδειχθί ότι ένας άν-

θρωπος ύγιής μπορεί να ζήση και να εργασθί άποδοτικά έπί πολλές όδομάδες, καταναλώνοντας 1.300 γραμμάρια εκλεκτικής τροφής και 4 κιλά νερό τήν ήμέρα. Καταλληλό- τερες τροφές γιά τό ταξείδι στή Σελήνη θά είνε οι πλούσιες σε ύ- δατόνθρακες και λίπη, γιάτί αυτές άποδίδουν μεγαλύτερη ένέργεια, συγχρόνως δέ ή κώνευσι τους ά- παιτεί λιγώτερο νερό.

"Η ποσότης νερού, πού θά κου- θαλάσουν μαζί τους, άπ' τή Γη οι εξερευνητάι — γιάτί στή Σελήνη δεν θά βρουν ούτε σταγόνα — μπο- ρεί να ελαττωθί άπ' έπινοηθί μία συσκευή έλαφρής και πρακτική, ή όποια θ' άπορροφά, άά καθαρίζει και θά ξαναδίνη ως νερό τήν ύ- γρασία πού θά περιέχεται στήν εκπνοή.

Γιά τό ταξείδι ως τή Σελήνη, θά χρειασθούν ειδικές ροκέτες δι- πλασίας ισχύος άπ' τις καλύτερες σημερινές. "Η ταχύτης τών μορίων τών αερίων τους θά πρέπει να φτά- νη τουλάχιστον τα 5 χιλιόμετρα στο δευτερόλεπτο. Γιά να κατορ- θωθί αυτό, χρειάζονται καινούρ- γιες καύσιμες ύλες και τελειότε- ρες τεχνικές μέθοδοι — ή ή χρσι- μοποιήσις της άτομικής ένέργειας.

"Η άπαιτούμενη ποσότης καυσίμου ύλης θά είνε τόσο, ώστε ή ροκέ- τα θά πρέπει νάχρ μήκος ίσο με τό ύψος ένός άπ' τούς μεγαλύτερους ούρανοζύστες της Ν. "Υόρκης και βάρος όσο ένα μεγάλο πολεμικό πλοίο. Περισσότερο άπ' τό δύο τρί- τα τού βάρους αυτού θά άνήκρ στήν καύσιμου ύλη. "Όσο καταναλ- σκεται ή καύσιμος ύλη, θά διαλύ- εται σε κομμάτια τό τεπόζιτό της, κι' έτσι τό τμήμα της ροκέτας πού θά φτάσρ στή Σελήνη, θάνε πολύ μικρότερο άπ' τό άρχικό: πε- ρίπου τό ένα έκατοστόν. Πάντως, θάχρ άκόμη βάρος 40-50 τόννων.

"Η καλύτερη ώρα γιά τήν άφιξι στή Σελήνη θά είνε τό πρωί της. Γιατί οι εξερευνητάι θάχουν τότε στή διάθεσί τους 14 δικές μας ή- μέρες, γιά να συνήθισουν να χρσι- μοποιούν τό ήλικό τους και να γνωρίσουν τό άμεσο περιβάλλον τους, πριν φτάσρ ή παγωμένη σε- ληνιακή νύχτα.

Ποιους σκοπούς θά έχρ ένα τα- ξείδι στή Σελήνη;

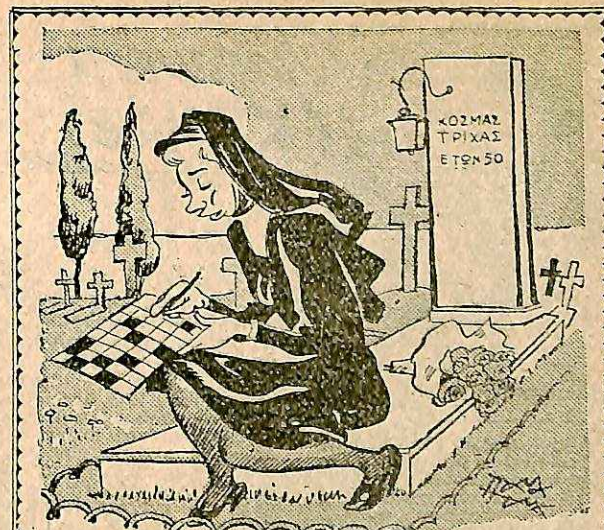
Πρώτον, ό δορυφόρος μας άπο- τελεί μία στρατηγική θέσι, ένα «κλειδί» γιά τά μελλοντικά ταξεί- δια στους άλλους πλανήτας.

"Επειτα, ένδέχεται να υπαρχή στή Σελήνη άφθονο ούράνιον, πού έχει γίνει σήμερα τόσο πολυτιμό. Πράγματι στή Γη τό ούράνιον βρι- σκεται κυρίως στόν έπιφανειακό φλοιό. "Εφ' όσον λοιπόν, κατά τούς άστρονόμους, ή Σελήνη άποτελεί έ- να κομμάτι τού φλοιού αυτού, πού άπεσάσθι κάποτε άπ' τό μέρος ά- πού βρίσκεται τώρα ό Ειρηνικός Ω- κεανός, είνε πιθανώτατο ότι τό έ- δωφόρ της θάνε πλούσιο σε ούρά- νιον.

Μπορεί λοιπόν να ίδρυθών στή Σελήνη εργοστάσια παραγωγής ά- τομικής ένέργειας άπ' αυτό τό ού- ράνιον. Κατόπιν ή άτομική ένέργεια θά γίνη θερμότης, πού θά λυώσρ τήν άμμο της Σελήνης και θά τήν μεταβάλη σε συντρώ κρύσταλλο. Με τό κρύσταλλο αυτό θά φτιαχθί μία άεροστατική στέγη πανν άπό έ- να μικρό κρατήρα. Κι' έπειτα, μέ- σα στόν κρατήρα αυτόν, θά ίδρυθί μία μικρή πόλις, πού θά θερμαίνε- ται και θά φωτίζεται με τήν άτομ- ική ένέργεια. Οι χημικοί θά τήν έ- φοδιάζουν με νερό και με άμμό- σφαιρα, εξαγάγοντας όξυγόνο, ύδρ- όγONO και άζωτον από τά όρυκτά.

"Αλλά ή κατάκτησις της Σελήνης έχει και μίαν άλλη στρατηγική ση- μασία. Τό κράτος πού θά ίδρύσθρ έ- κεί μία άποικία, θά μπορή να βομ- θαρδίσθρ από κεί τή Γη με βλήμα- τα όχι πολύ ταχύτερα και ισχυρό- τερα άπ' τις γερμανικές βόμβες V-2. "Οδηγούμενα από κατάλληλα λεπτά όργανα καταυθύνσεως, τά βλήματα αυτά θά χτυπήουν οποιασ- ποτε πόλι της γης, με καταστρε- πτικά άποτελέσματα. Θάνε δέ οι σκολωτάτη μία άντεπίθεσις άπ' τή Γη, γιάτί θά απαιτή βλήματα άσυ- κριτως μεγαλύτερα και δυνατότε- ρα, συγχρόνως δέ θάνε πολύ μικρό- τερος ό στόχος.

ΕΝΤΓΑΡ ΠΕΝΤΡΕΥ



ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΜΑΝΙΑ (Σκίτσο Π. Παυλίδης)

Αθηναϊκά επίκαιρα

Τά λεμόνια

Τελευταίως τά λεμόνια έντελώς έχουν κοθί κι' άν κανένα, παρ' έλλειπα, κάπου τύχη να βρεθί, ή τιμή του θάνε τέτοια πού, χωρίς ν' άργοπορήσι, πιά πολύ κι' άπ' τό λεμόνι άσφαλώς ά κίτρινησι.

★
 Βέβαιον πιά θεωρείται και κανείς δεν άμφισβάλλει ότι λεμονιών υπαρχεί έλλειψις πολύ μεγάλη κι' άν θελήσης τόν "Αρμάνδο, φέρ' είπειν, να τόν λεμονόκουπα καμμία δεν θά βρής να τού πετάξης.

★
 Όταίει φυσικά λιγάκι και ή μαύρη άγορά πού άκόμα μία φορά έδειξε μία τέτοια δράσι ώστε άμέσως, μάνι-μάνι τά λεμόνια, φίλτατοι μου, πιά ζύνα τά έχει κάνει.

Ο μούστας

"Ο ταλαιπώρος ό κόσμος είχε όλους τούς καύμους (τούς) φαίνεται όμως δεν τού φτάναν και χωρίς αναβολή τούχουνε γνωστοποίησι ότι τήν τιμή τού μούστου τήν ανέβασαν πολύ.

★
 Βελτιώσεως βεβαίως τού φρικτού τού φαινομένου δεν υπαρχουν πιά έλλειδες κι' όπως είδαν τά μάτια και τού υποφαινόμενου έχουνε πενήνφορσι της "Αθήνας οι μπεκρήδες.

★
 Σ' έποχή, αλήθεια, ζούμε τρομερή και παλαστή κι' άφοψί ήτανε γραφτό τους ή ρεταίνα ν' άνεθί, να της γλυκοτραγουδήσρ ό καθένας τους θά σπείρσι. — Σε γνωρίζω από τήν όφι και ποτε από τή γεύσι!

★
 Τί κακό έχει να γίνη!... Μα έλπίζω πάντο ότι, άν τή δέουσα τρηθούν έπί τούτου οίσησι, δεν θά φτάσρ τό μαντάτο ως τό μέγαρο Ζελλώτη γιά να μην τό μάθρ ό Ράλλας και τού έβρη συγκοπή!

Τά σικά

"Όλοι σας θά συμφωνήτε—έπ' αυτού δεν άμφισβάλλω— ότι θόρυβο τά σικά προκαλέσανε μεγάλο και οι καταπονημένοι τόπανε με μία φωνή ότι ακριβα φανήκαν μάλλον στήν "Αργεντινή.

★
 Και ό κόσμος άπορεί κι' άγανακτι νιώθει τόσο γιάτί όντως δεν μπορεί στήν κατάστασι τών σικών μίαν εξήγησι να δώσρ.

★
 Τι συμβαίνει τέλος πάντων;... Σας τό λέω σσβαρά πως τό έχω βάλει πικά τούς άρμόδιους ν' άκούσω να μιλάνε καθαρά και να λέν τή σκάφη — σκάφη και να λέν τά σικά — (σικά!)

Διενταρήδες

Οι όρατέλλοι αλφινίδες παλληκαρία έχουν γίνει και μ' άπόλυτη γαλήνη και χωρίς άνησυχία προκαλέσαν τόν Βισινγκ δυό σε μονομαχία

★
 Διπλασθί ψηλά τόν πύργον τά παιδιά τόν άμανε μία και τίποτα δεν έχουν φυσικά να φοβηθούνε, αλλά θέλω και στους δυό να τούς ήρ ό Βισινγκ ("βοι) γιά να δώ οι μονομάχοι πού θά πάνε να κρυφτούν!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΚΛΑΡΚ ΓΚΕΪΜΠΛ γύρισε στο Χόλλυγουντ

Η μελαγχολική ζωή ενός
μεγάλου «αστέρος»

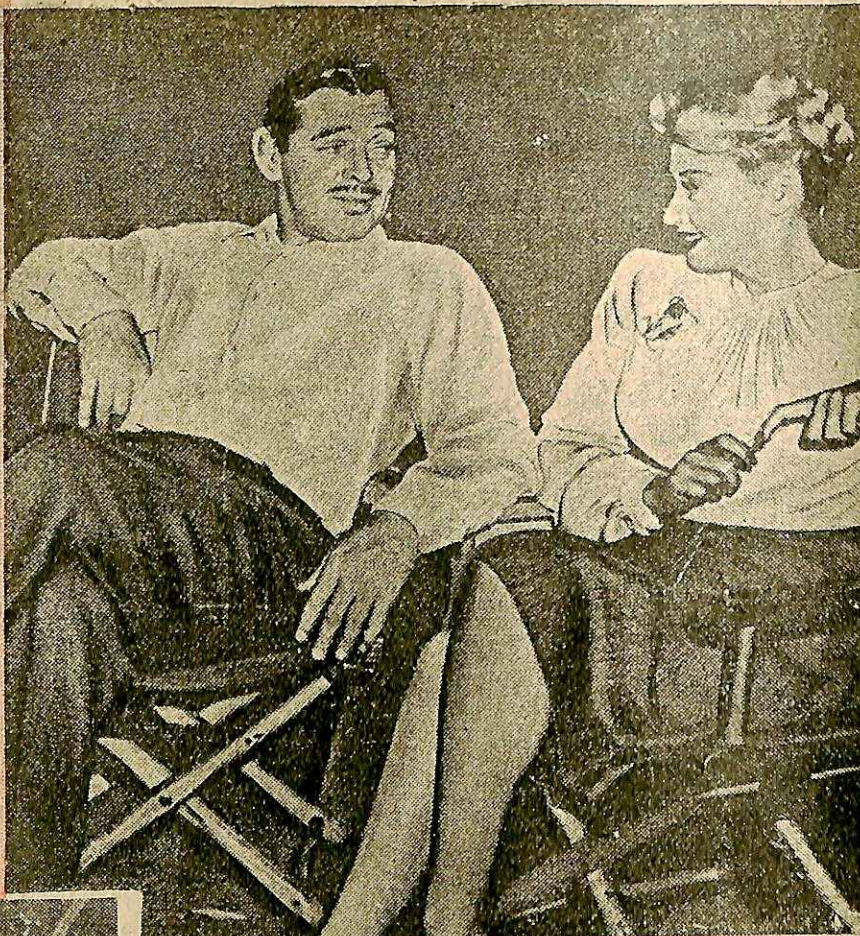
Ύστερ' από τέσσερα χρόνια απουσίας, ο Κλάρκ Γκέιμπλ ξαναγύρισε σήμερα στο Χόλλυγουντ. Ο δημοφιλής ηθοποιός, που έχει σ' όλο τον κόσμο αναρίθμητες θαυμάστριες, δεν φέρει πια τη στρατιωτική του στολή. Ο σμηνάγος Γκέιμπλ απέστρατευθη κι εγκατέλειψε τα αεροδρόμια για το ήσυχο «σάντσο» του.

Αυτή τη φορά όμως βρήκε το σπίτι του ήρεμο. Ο Κλάρκ Γκέιμπλ ζει τώρα μόνος, με τις πολεμικές ανωνυμίες του και το ερωτικό δράμα της καρδιάς του. Η όμοια Καρόλ Λόμπαρντ, η τρίτη γυναίκα του, δεν είναι πια μαζί του...

Η διάσημος αυτή «βεντέτα», που ήταν ο μεγάλος έρωας της ζωής του, βρήκε ως γνωστόν, τραγικό θάνατο σ' ένα αεροπορικό δυστύχημα στις 17 Ιανουαρίου 1942. Ο Κλάρκ Γκέιμπλ βυθίστηκε στο πένθος και στην απόγνωση. Λάτρευε σαν είδωλο τη γοητευτική γυναίκα του κι ο ξαφνικός θάνατός της ήταν γι' αυτόν το ακληρότερο πλήγμα της ζωής του. Και για να ζωει μια διέξοδο στην απελπισία του, ίσως δε κι ένα ηρωικό τέλος στη ζωή του, ανέλαβε υπηρεσία στις αεροπορικές δυνάμεις και ζήτησε να σταλή στο πιο μακρινό μέτωπο του πολέμου.

Όσοι τον γνώρισαν στον πόλεμο, βρήκαν ότι είναι ακριβώς ο ίδιος, όπως παρουσιάζεται στην οθόνη: ζωηρός, εξυπνος, παράτολμος και αξιογάπητος. Με τη διαφορά μόνο ότι το περίφημο χαμόγελο του ήταν λιγάκι μελαγχολικό. Ο Κλάρκ Γκέιμπλ δε μπορούσε να ξεχάσει ούτε μία στιγμή τον θάνατο της γυναίκας του.

Ο έρωας του για την Καρόλ Λόμπαρντ έμοιαζε μ' ένα από τα πιο συναρπαστικά αισθηματικά μυθιστορήματα. Η πρώτη του γυναίκα η Ζοζεφίν Ντίλλον, που τον έμαθε να παίζει στο θέατρο, ήταν



Η Τζοάν Μπλοντέλ είναι η «παρτενοίρ» του Κλάρκ Γκέιμπλ στο καινούργιο του φιλμ που «γυρίζει» τώρα στο Χόλλυγουντ.

← Ο Κλάρκ Γκέιμπλ σε μία ερωτική σκηνή με τη Λάνα Τάρνερ.

Η Γκρήρ Γκάρσον συζητεί με τον Κλάρκ Γκέιμπλ το σενάριο του φιλμ που θα «γυρίσουν» σε λίγο μαζί.



πολύ πιο μεγάλη στα χρόνια από αυτόν και ο γάμος τους, που δεν στήριχθηκε στον έρωτα, δεν στάθηκε ευτυχισμένος. Η Ρέα Λάγκχαμ ήταν η δεύτερη γυναίκα του. Είχε όμως επιπόλαιο χαρακτήρα, ήταν υπερβολικά ματαιόδοξη και ζούσε με μια αφάνταστη πολυτέλεια, αδιαφορώντας για τον άνδρα της και το σπίτι της. Έτσι, το διαζύγιο, που εξεδόθη το 1939, ήταν αναπόφευκτο. Ο Κλάρκ Γκέιμπλ χώρισε με την απόφαση να μη ξαναπαντρευθεί. Ύστερα όμως από λίγο καιρό, συνδέθηκε με μία στενή φίλη με τη Καρόλ Λόμπαρντ κι η φίλη αυτή δεν άργησε να μεταβληθεί σε τρυφερό και ρομαντικό έρωτα. Το ειδύλλιο τους ήταν τότε το καθημερινό θέμα συζητήσεως στο Χόλλυγουντ. Όλοι τους αγαπούσαν και κρυφά τους ζηλευσαν...

Ο Κλάρκ Γκέιμπλ δεν φανταζόταν ότι ο μεγάλος έρωας της ζωής του θα είχε ένα τόσο τραγικό τέλος. Γι' αυτό ζει αποτραβηγμένος από την πολυθρόνη ζωή του Χόλλυγουντ. Του άρεσε να παίζει γκολφ, να κάνει μακρινές εκδρομές με τα σκυλιά του, να πηγαίνει Ιππασία και να ξεκουράζεται το βράδυ διαβάζοντας βιβλία εξερευνησέων.

Εσχάτως οι εμφανίσεις του στο στούντιο άρχισαν να γίνονται πιο συχνές. Δύο μεγάλες «βεντέτες» του κρατούν πάντα συντροφιά. Η μία είναι η γνωστή από τις προπολεμικές επιτυχίες της Τζοάν Μπλοντέλ, με την οποία «γυρίζει» το πρώτο μεταπολεμικό του φιλμ. Η άλλη είναι η περίφημη Γκρήρ Γκάρσον. Με αυτήν ο Κλάρκ Γκέιμπλ ετοιμάζει το προσεχές του φιλμ που θα έχει τίτλο: «Αυτή η παράξενη περιπέτεια». Ο δημοφιλής «γόνος» προσπαθεί, καθώς βλέπετε, να ξεχάσει με τη δουλειά του το βαθύ πόνο της καρδιάς του.

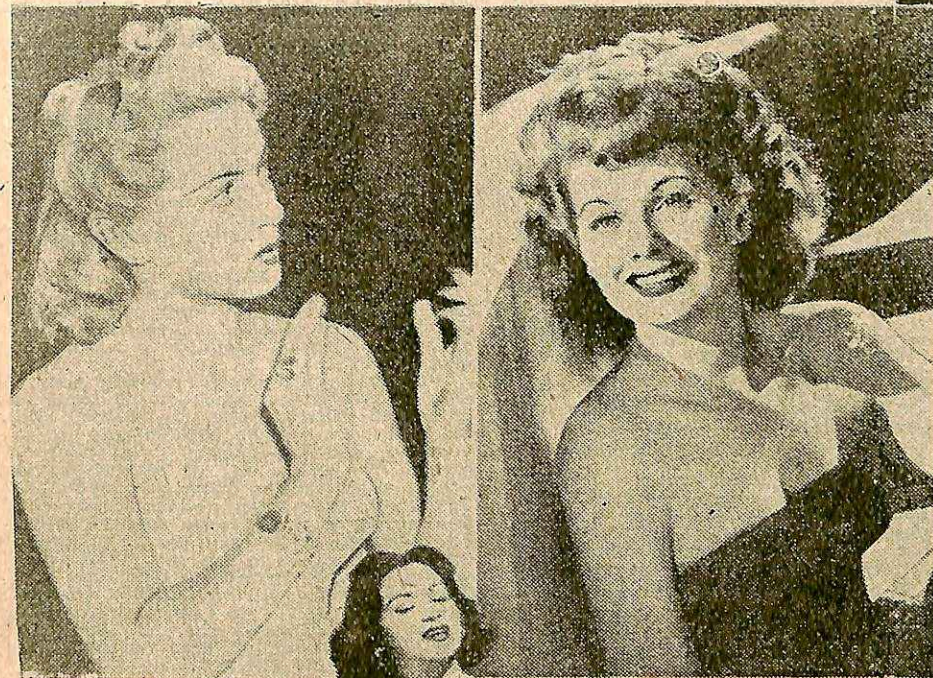
ΑΝΤΡΕ ΠΟΜΠΑΡΕ

ΟΙ «ΓΟΗΣΣΕΣ» ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ έρωτεύονται τούς μουσικούς

Μια νέα τρέλλα τοῦ Χόλλυγουντ

Στο Χόλλυγουντ παρατηρείται από καιρό ένα πολύ παράξενο φαινόμενο. Οι μουσικοί εξεσκούν μία άκατανίκητη γοητεία στις μεγάλες «βεντέτες».

μπο δεν έκανε αρκετό θόρυβο στους κινηματογραφικούς κύκλους; Ο μελαγχολικός μουσικός είναι τώρα το καίμενο παιδί



Η Λάνα Τάρνερ αγάπησε με κεραυνόβολο έρωτα τον μουσικό Άρτι Σα.

Η Μπέττυ Γκράιμντ, παραδείγματος χάριν, λατρεύει μ' έναν παράφορο έρωτα τον άντρα της, τον Χάρρυ Τζάιντς, διευθυντή μιας θεατρικής τζαζ-μπάντ και γνωστό σαξοφωνίστα. Όταν είναι μαζί του ξεχνάει τα πάντα, ακόμα και τις 250.000 δολάρια που παίρνει για κάθε φιλμ και είναι έτοιμη να θυσιάσει και την καρδιά της γι' αυτόν τον αξιολάτρευτο σύζυγό της!

Η Λάνα Τάρνερ, μία άλλη γοητευτική «στάρ» του Αμερικανικού κινηματογράφου, κατάλαβε για πρώτη φορά τι σημαίνει κεραυνόβολος έρωτας, όταν μπήκε ένα βράδυ σ' ένα νυχτερινό κέντρο του Χόλλυγουντ και αντίκρισε τον Άρτι Σα, που τραγουδούσε ένα παθητικό Χαβανέζικο τραγούδι, διευθύνοντας συγχρόνως την ορχήστρα του. Από την στιγμή εκείνη ουλλογίζονταν διαρκώς τον ελκυστικό μουσικό κι όταν κατάφερε να τον παντρευθεί, ύστερ' από λίγες ημέρες, έφυγε μαζί του για τη Χαβάη, όπου η «σελήνη του μέλιτος» των νεονύμφων κράτησε ολόκληρο εξάμηνο!...

Χαρακτηριστική επίσης είναι η ερωτική ιστορία της Λουσίλ Μπάλ και του Ντέζι Άρντς, ενός Κουβανέζου μουσικού και χορευτού με μεγάλο ταλέντο. Η Ψάρα «στάρ» εγκατέλειψε για λίγο καιρό τον κινηματογράφο, παντρεύθηκε τον εξωτικό καλλιτέχνη κι άσκησε να σπουδάσει μ' εξαιρετικό ζήλο την τέχνη του. Κι έτσι, σήμερα, εξακολουθεί να «γυρίζει» στο στούντιο και συγχρόνως να διευθύνει μία από τις καλύτερες τζαζ-μπάντ του Χόλλυγουντ!

Μήπως όμως και το τρυφερό ειδύλλιο της περίφημης χορεύτριας Ντιόζας Κοστέλλο με τον νεαρό μάστορα Πούπι Κάμ-



Η χορεύτρια Ντιόζα Κοστέλλο είναι σύζυγος του Μεξικανού μάστορα Πούπι Κάμπο.

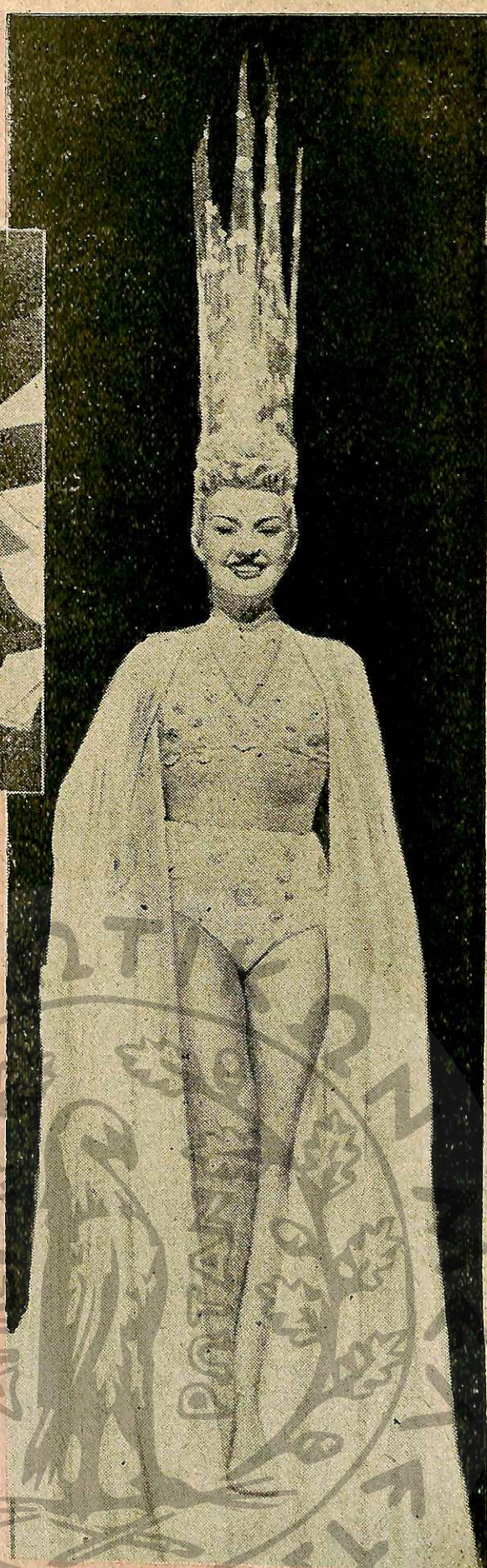
Η Λουσίλ Μπάλ παντρεύθηκε τον Ντέζι Άρντς και διευθύνει μία δική της τζαζ-μπάντ.

της φιλομουχόλεως. Όλοι οι «Αστέρες» επιζητούν τη φιλία του κι όλοι χειροκροτούν κάθε βράδυ τη μεξικανική ορχήστρά του.

Η Άλις Φαϊν, εξ άλλου, είναι τρελλά έρωτευμένη με τον Φιλ Χόρρις, έναν ούτε πολύ νέο, ούτε πολύ ώριμο μουσικό. Η διάσημη «στάρ» του έστειλε καιρό τα πιο φλογερά ερωτικά γράμματα που είχε γράψει μια γυναίκα και τέλος κατέκτησε την καρδιά του και τον παντρεύθηκε. Από τότε η Άλις Φαϊν εγκαταλείπει άμεσα το Χόλλυγουντ, κάθε φορά που ο ευτυχισμένος άντρας της φεύγει για τη Νέα Υόρκη, για να παίξει με την ορχήστρα του σε αριστοκρατικά νυχτερινά κέντρα του Μπροντγουάι.

— Ακολουθώντας τον άντρα μου! δήλωσε έσχατως η μεγάλη ηθοποιός της οθόνης. Δεν μπορώ να ζήσω

ούτε μία στιγμή μακριά του!... Άλλα και η Ντόροθυ Λαμούρ, όταν βρισκόταν στο ζενίθ της δόξας της, μήπως διάλεξε για σύζυγό της κανένα καρδιοκλέφτη του Χόλλυγουντ ή κανένα πολυκατομμυριούχο; Κάθε άλλο! Απλούστατα, είχε ένα ρομαντικό ειδύλλιο, που κατέληξε σε γάμο, με το μουσικό Χέρμπερτ Κάιτ. Αργότερα, βέβαια, χώρισαν, αλλά αυτή η πρώτη αγάπη έμεινε αληγομένη για την Ντιόζα.



Η Μπέττυ Γκράιμντ βρήκε την ευτυχία κοντά στον μουσικό Χάρρυ Τζάιντς.

Η τρέλλα αυτή που έπιασε τις «βεντέτες» για τους μουσικούς είναι μία από τις πιο περιεργές εκδηλώσεις της ζωής του Χόλλυγουντ.

Τ. ΠΑΡΚΕΡ





21

ΓΙΑΤΙ ΓΙΝΑΜΕ προληπτικοί

Παλιές παραδόσεις αντίλη-
ψεις και συνήθειες

Πολλές από τις πράξεις — αυ-
θόρμητες ή όχι — της καθημερινής
ζωής μας είναι αποτέλεσμα παλιών
ριζωμένων προλήψεων, που πέρασαν
από γενεά σε γενεά. Και οι προλή-
ψεις αυτές πάλι έχουν μια προέλευ-
ση, που πρέπει να την αναζητήσουμε
στο μακρινό παρελθόν.

Το χύσιμο του αλατιού π. χ. θε-
ωρείται συνήθως κακό σημάδι. Πώς
γεννήθηκε αυτή η πρόληψη; Το α-
λάτι, είναι ως γνωστόν, απαραίτητο
στοιχείο της ζωής, τόσο για τους αν-
θρώπους όσο και για τα ζώα. Δεν
υπάρχει όμως άθροισμα σ' όλο τον
κόσμο. Σε πολλά μέρη σπανίζει,
βρίσκεται, δυσκολότερα. Άλλοτε
λοιπόν, με τα πρωτόγονα μέσα με-
ταφοράς, πολλές φορές υπέφεραν α-
πό έλλειψις αλατιού. Συνεπώς, το
σκόρπισμα της πολυτιμής αυτής ού-
σιας, αποτελούσε πραγματικό ατύ-
χημα. Κι' από τότε έχει μείνει η αν-
τίληψη ότι φέρνει γρουσουζιά.

Για τους προληπτικούς, είναι κακό
σημάδι να διασταυρωθούν στο δρό-
μο τους με μια μαύρη γάτα. Πρό-
κειται για μια πρόληψη που αποτε-
λεί λείψανο της εποχής των μάγων
και των μαγισσών. Τον καιρό εκείνο,
σ' όλη τη Δυτική Ευρώπη, πίστευαν
ότι οι μαγισσες μεταμορφώνονται
κάτα πρότίμους σε μαύρες γάτες.
Ένα μεσαιωνικό βιβλίο γράφει ότι,
με το να σκοτώσει κανείς μια τέτοια
γάτα, δεν εξοτώνται πάντοτε και τη
μαγισσα που κατοικεί μέσα της, για-
τί μια μαγισσα μπορεί να ενσαρ-
κωθεί ένωπα φέρει σε σώμα γάτας.
Να λοιπόν πως προήλθε η άλλη κοι-
νή πρόληψη, ότι η γάτα έχει ένοπα
ψυχές (ή έπτα, όπως πιστεύουν στην
Ελλάδα και σ' άλλες χώρες). Έξ
αίτιας επίσης της σχέσεως της γά-
τας με τις μαγισσες, πιστεύεται ότι
το ζώο αυτό προκαλεί καταστρεπτι-
κές καταιγίδες.

Τί λέτε σ' έναν άνθρωπο που
φτάνει; «Με τις υγείες σου!». «Ασφα-
λώς όμως δεν θα διερωτηθή-
καμε ποτέ πως προήλθε αυτή η
φράση. Τον παλιό λοιπόν καιρό, ύ-
πάρχε η ιδέα ότι, με το φτάνισμα,
βγαίνει προσωρινώς η ψυχή απ' το
σώμα. Οι αρχαίοι Έλληνες και Ρω-
μαίοι απέδιδον ιδιαίτερα σημασία
στο φτάνισμα κι' έλεγαν στην περι-
πτωση αυτή: «Ο Ζεύς να σέ φυ-
λάει!». Θα ομολογήσετε ότι η ση-
μερινή ευχή δεν διαφέρει και πολύ
απ' την παλιά.

Το σπάσιμο ενός καθρέφτη θεω-
ρείται κακό προμήνυμα. Κι' η πρό-

ΕΡΩΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

— Γιατί τα γεράματα είναι δυσά-
ρεστα;
— Όχι γιατί δεν έχουν απολαύ-
σεις, αλλά γιατί δεν έχουν επίδοξ.

— Γιατί ελάχιστοι γάμοι είναι ευ-
τυχισμένοι;
— Γιατί οι γυναίκες πλέκουν δι-
χτυά αντί να φτιάχνουν φωλιές.

— Τι είναι η μετριοφροσύνη;
— Η ικανότης να κρύβει κανείς
τον εγωισμό του.

— Τι είναι η γυναίκα;
— Το πιο γλυκό έμμερο και συ-
χνόως ο εφιάλτης του άνδρος.

— Ποιό είναι το κλειδί της ευτυ-
χίας;
— Η υπομονή.

ΟΙ ΑΣΦΑΛΕΙΕΣ της ωραιότητας

Οι νέες, οι παντρεμένες και οι χήρες

Έως τώρα ασφαλιζόνταν στην Αμερική μόνον οι
διάσημες στάρ. Άλλα, τελευταία, οι «ασφαλείες της
ωραιότητας» γενικεύθηκαν και σήμερα οποιαδήποτε
γυναίκα μπορεί ν' ασφαλισθ.

Οι ασφαλείες αυτού του είδους συνάπτονται για
ωρισμένο χρονικό διάστημα και αφορούν είτε το συ-
νολό της εμφάνισης, είτε ωρισμένο μέρος του
σώματος, είτε, τέλος, αυτή ή εκείνη τη χαρακτη-
ριστική ιδιότητα μιας γυναίκας.

Ετσι, υπάρχουν ασφαλείες για τη λάμψη των
ματιών, για τη λεπτότητα και τη διαφάνεια της έ-
πιδερμίδος, για την αρμονία των γραμμών, έναν-
τιον του πάχους, των ρυτίδων, της παραμορφώσε-
ως του στήθους, της απωλείας της γοητείας του
χοιμέλου κλπ.

Πριν από λίγο καιρό, μια ασφαλιστική εταιρεία
της Βοστώνης καθιέρωσε τρεις τύπους ασφαλείων,
που κάνουν τις Αμερικανίδες να ουρρεύουν από
το πρωί ως το βράδυ στα γραφεία της.

Οι ασφαλείες αυτές είναι:
Της χαριτωμένης δεσποινίδος,
Της ωραίας κυρίας,
Και της μαγευτικής χήρας.

Η εταιρεία ασφαλιζει τις νέες για 7 χρόνια, τις
έγγαμες γυναίκες κάτω των 25 χρόνων για 12
χρόνια και επάνω από τα 25 για 7 χρόνια και τις
χήρες χωρίς παιδιά κάτω των 30 για 20 χρόνια και
επάνω από τα 30 για 15 χρόνια.

Η ευνοία αυτή προς τις χήρες οφείλεται στο ότι
είναι απαλλαγμένες από φροντίδες, ζουν πιο ήρεμα
και διατηρούν για μακρότερο χρονικό διάστημα τη
«γοητεία της χήρας», που είναι ολόκληρη διαφορετι-
κή από τη γοητεία της νέας και τη γοητεία της έγ-
γαμης γυναίκας.

Οι ασφαλείες αυτές δεν αποτελούν μόνο μια έγ-
γυση έναντιον πιθανής μειώσεως της ομορφιάς μιας
γυναίκας, αλλά και μια πρώτης τάξεως διαφήμιση.

Γιατί οι διευθυνόντες των ασφαλιστικών εταιρειών
της Βοστώνης είχαν την έξυπνη ιδέα να μην κα-
θιερώνουν μόνιμα ασφαλιστήρια, αλλά να συστήνουν
μια επιτροπή από ειδικούς, καλλιτέχνες κλπ., που
καθορίζουν την έκταση των κινδύνων που διατρέ-
χει η ομορφιά μιας γυναίκας.

Τα ασφαλιστήρια κανονίζονται κατόπιν σύμφωνας
με την έκθεσή αυτής της επιτροπής. «Ετσι, οι γυναίκες
που διατρέχουν τους μεγαλύτερους κινδύνους
πληρώνουν τα υψηλότερα ασφαλιστήρια ενώ εκείνες
που η ομορφιά των αντέχει περισσότερο στο χρόνο
πληρώνουν μικρότερα ποσά. Τέλος υπάρχουν με-
ρικές που πληρώνουν ελάχιστα ασφαλιστήρια, γιατί
η ομορφιά των κρίνεται απρόσβλητη. Οι γυναίκες
αυτές γίνονται κατόπιν περιζήτητες.

Στην Κοπεγχάγη, εξ άλλου, υπάρχει μια ασφαλι-
στική εταιρεία, που ασφαλιζει τις γυναίκες που δεν
βρίσκουν συζύγους και τους φοιτητές που απορ-
ρίπτονται στις εξετάσεις.

Η πληρωμή της ασφαλείας στις γυναίκες που δεν
κατάφεραν να παντρευθούν γίνεται μόλις συμπλη-
ρώσουν το 37ο έτος της ηλικίας των.

Το περίεργο είναι ότι πολλές από τις ασφαλι-
ζόμενες παντρεύονται... μόλις εισπράξουν την α-
σφάλεια, που αποτελεί μια όχι ευκαταφρόνητη
προίκα και κάνει τους άνδρες να τις προσέχουν.

Μ' όλο που έχουν περάσει πια την πρώτη νεότητά,
η ασφαλεία για τους φοιτητές, που δεν κατορ-
θώνουν για ένα οποιοδήποτε λόγο να πάρουν το
διπλώμα τους, αρχίζει μόλις συμπληρώσουν το 25ον
έτος της ηλικίας των. Από τη στιγμή αυτή ως ότου
συμπληρώσουν το 30ον τους καταβάλλεται μια απο-
ζημίωση σε τριμηνιαίες δόσεις, που είναι αρκετές
για να τους επιτρέψουν ν' ανταποκριθούν στις
στοιχειώδεις απαιτήσεις της ζωής. Έτσι, πολλοί
που αναγκάστηκαν να διακόψουν τις σπουδές τους
για οικονομικούς λόγους, κατορθώνουν να τις συ-
νεχίσουν και παίρνουν το διπλώμα τους. Μετά το 30ον
παραέχεται στους αποτυχημένους φοιτητές μια
έτησια αποζημίωση, που διακόπτεται όμως μόλις
πάρουν μια θέση ή τραπούν προς ένα επάγγελμα.

Την εσημάδεψε με το τσιγάρο

Στο τελευταίο τεύχος ενός Αμερικανικού περι-
οδικού, περιγράφεται η περιπέτεια της Έλληνος
μερικανίδος Ελένης Σταύρου, ηλικίας 18 ετών,
που έπεσε θύμα κτηνώδους και σαδιστικής επιθε-
σεως εκ μέρους ενός νεαρού υπολοχαγού της δε-
μοκρατίας. Ο αξιωματικός αυτός μπήκε στο δωμάτιο
του ξενοδοχείου της και της έξεοχε τα ρούχα,
φοβερίζοντας την πως θα τη σκοτώνει αν εβγάζε
την επαίρητη φωνή. Την κράτησε έτσι φυλακισμέ-
νη επί 17 ώρες, την έκακοποίησε και ο σαδισμός
του έφτασε στο σημείο να γράφει τα αρχικά ψήφια
του ονόματός του με ένκαυμα του τσιγάρου του
πάνω στα στήθη της, στους γοφούς και στους μη-
ρούς της! Τώρα ο υπολοχαγός βρίσκεται στη φυ-
λακή και πρόκειται ασφαλώς να πληρώσει πολύ α-
κριβά την πράξη του, παρ' όλους τους ηρωισμούς
του κατά τον πόλεμο.



ΜΙΑ ΑΠΑΝΘΡΩΠΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ του Γουλιέλμου του Κατακτητού

Ο ισχυρότερος Άγγλος, έπειτα από
τον Γουλιέλμο τον Κατακτητή, ήταν ο Γου-
λιέλμος, γιυός του Όσμπερν, που είχε τον
τίτλο του κόμητος του Έρεφοντ και του
γενικού τοποτηρητού του βασιλείου της
Άγγλιας και του δουκάτου της Νορμανδίας.

Ο Γουλιέλμος είχε αναγκασθ' να του
παραχωρήσει αυτούς τους τίτλους και τα
προνόμια, ανταμείβοντας τις μεγάλες υπηρε-
σίες που του είχε προσφέρει στην κατα-
κτηση των βρετανικών νήσων. Άλλα κατά
βάθος τον μισούσε και φοβόταν την μεγάλη
δύναμη και την επιρροή που είχε.

Το μίσος του αυτό έγινε μεγαλύτερο,
όταν, μετά το θάνατο του κόμητος, ο γιυός
του Ροζέ αποφάσισε να παντρευθ' την α-
δελφή του Έμμα με τον Ρόλφ ντε Γκαέλ,
κόμητα του Νόρφολκ.

Η ένωση των δυο ισχυρών οικογενειών,
των Έρεφοντ και των Νόρφολκ, ανησύ-
χησε τον Γουλιέλμο, που άρχισε να φοβά-
ται για τον ίδιο το θρόνο του. Γι' αυτό,
έβγαλε μια διαταγή με την οποία απα-
γόρευε αυτό το γάμο.

Άλλ' ούτε οι Έρεφοντ ούτε οι Νόρφολκ
λογάρισαν την απαγόρευση του και ο
γάμος της Έmmas με τον Γκαέλ έγινε στο
Νόρβιτς, την πρωτεύουσα της κομητείας
του Νόρφολκ.

Η εκδίκηση του Γουλιέλμου έξασπε τό-
τε τρομερή και αδυσώπητη, όπως σε καμ-
ιά άλλη περίπτωση σ' όλη τη μακρά ι-
στορία της Άγγλιας. Κανείς δεν έγλύτωσε
απ' αυτήν, ούτε και αυτή η πόλις όπου εί-
χε γίνει ο γάμος.

Οι Έρεφοντ και οι Νόρφολκ, προβλέ-
ποντας τι θα συνέβαινε, συγκέντρωσαν ά-
μέσως τις δυνάμεις τους κι' ήταν έτοιμοι
να άμυνθούν. Άλλ' οι βασιλικοί στρατοί,
που τους άφησαν να πάνε από τους κληρι-
κούς πολέμαρχους της εποχής, ο έπίσκο-
πος του Μπενίλ και ο έπίσκοπος της Κον-
τάνς, έκινήθησαν γρηγορώτερα και ήσαν
πολυαριθμότεροι.

Στην αρχή, ο βασιλικός στρατός έστρά-
φη έναντιον του κόμητος του Νόρφολκ, που
τον πρόλαβε στο Φαγκτόν και διεσκόπι-
σε τις δυνάμεις του.

Ο ίδιος ο κόμης μόλις κατώρθωσε να
γλυτώσει από την τρομερή σφαγή που έ-
παλεώθησε και έφυγε την ίδια ημέρα για
τη Γαλλία μεταμφιεσμένος σε χωρικό.

Οι νικητάι ρίχθηκαν τότε με άληθινή
λύσσα έναντιον των αίμαλάτων που είχαν
πέσει στα χέρια τους. Τους χώρισαν σε
τρεις κατηγορίες, σύμφωνα με τη θέση και
τους τίτλους του καθενός.

Στους άπλους στρατιώτες, περιορίσθη-
καν να κόψουν μόνο τα χέρια.

Σ' εκείνους που έφεραν έναν τίτλο έκο-
ψαν τα δυο χέρια και το δεξί πόδι.

Στους μεγάλους βαρώνους, έκοψαν τα
δυο χέρια, τα δυο πόδια και, σαν να μην
έφθαναν όλα αυτά, τους έτύφλωσαν.

Από τους τελευταίους, όπως ήταν επό-
μενο, δεν επέζησε κανείς. Πέθαναν όλοι μέ-
σε σε σφοδρούς πόνους και τους έθαψαν
στις άκρες των δρόμων.

Έπειτα ήλθε η σειρά της πόλεως. Έ-
λάχοντάι μόο από τους κατοίκους του
Νόρβιτς κατώρθωσαν να γλυτώσουν, Όλους

τους άλλους, οι βασιλικοί δικαστάι Βοη-
καν διάφορες άφορμές για να τους καταδι-
κασουν. Πολλών από αυτούς εξέφωσαν τα
μάτια! Συγχρόνως οι πλάτειες και οι δρό-
μοι είχαν γεμίσει από άγγονες, όπου έ-
κρεμούσαν καμέ μέρα νέα θύματα.

Έπειτα από λίγο καιρό, διασκορπίσθη-
κε και ο στρατός του Έρεφοντ και ο ι-
διος ο κόμης έπεσε στα χέρια των εχθρών
του.

Ο Γουλιέλμος του χάρισε τη ζωή, άλ-
λά τον έκλεισε μέσα σ' έναν οχυρό πύργο,
άφου πρωτίτιστα έλεηλάτησε όλους τους
θησαυρούς του και τον έστέρησε από τους
τίτλους και τα αξιώματά του.

Κατά το Πάσχα του επόμενου έτους, ο
Βασιλεύς Γουλιέλμος, θέλοντας να είρηνευ-
θ' τον αντίπαλό του, του έστειλε μέσα στο
κελλάι του μια δολοκλήρη στολή, φτιαγμένη
από τα πιο πολυτελή υφάσματα και στο-
λισμένη με χρυσάφια και βαρείες γούνες
στο λαιμό και στα μανίκια.

Ο κόμης του Έρεφοντ σηκώθηκε από
τη θέση του και άρχισε να εξετάζει αυτή
τη στολή, εκδηλώνοντας κάθε τόσο την ι-
κανοποίησή του.

Στο τέλος όμως, άναψε μια μεγάλη φω-
τιά, στην οποία πέταξε το πασχαλινό δώ-
ρο του Βασιλέως.

Ο Γουλιέλμος μόλις έμαθε αυτή την
πράξη, έγινε έξω φρενών από το θυμό του
και όρκίστηκε πως θα έκανε τον κόμητα να
μεταμελήθ' πικρά γι' αυτήν.

Πραγματικά, από εκείνη την ημέρα, τον
έστέρησε από όλες τις ανέσεις που του πα-
ρείχε ως τότε, λέγοντας πως η τιμωρία
αυτή ήταν σκληρότερη παρά αν του άφαι-
ρούσε τη ζωή.

Ο κόμης του Έρεφοντ πέθανε έπειτα
από μερικά χρόνια στη φυλακή από τις
στερήσεις. Όλη του η γενιά είχε εξολο-
θρευθ' και οι ελάχιστοι που είχαν διασω-
θ' δεν είχαν που να Βάλουν το πόδι
τους, σύμφωνα με την έκφραση ενός συγ-
χνού ιστοριογράφου, γιατί ο Γουλιέλμος
τους είχε αφαιρέσει τα πάντα και τους εί-
χε στερήσει και απ' αυτήν ακόμη την ι-
διότητα του ελευθέρου πολίτου, έτσι που
οποιοσδήποτε τους συναντούσε μπορούσε
να τους κόμη δούλους του, να τους που-
λήσει ή να τους θανατώσει.

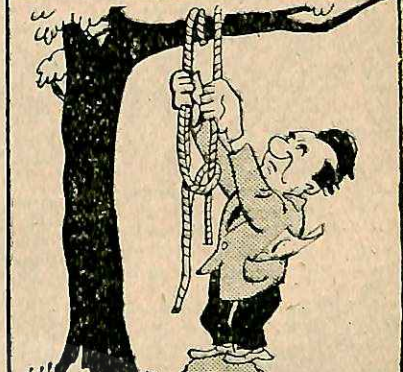
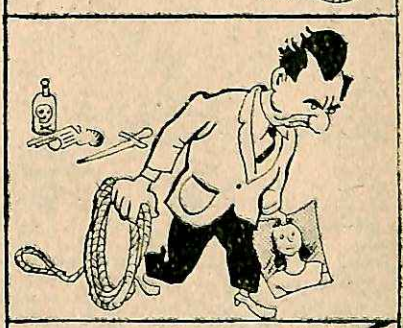
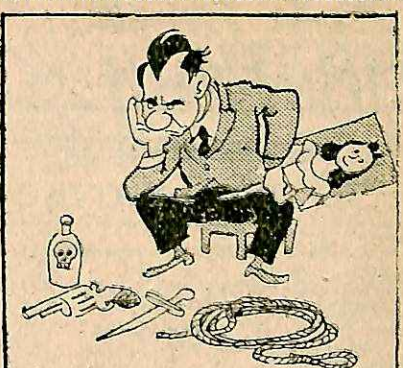
Με τον τρόπο αυτόν, τερματίστηκε η
σκληρή και απάνθρωπη εκδίκηση του Γου-
λιέλμου του Κατακτητού, που αποτελεί μια
από τις πιο φοβικές σελίδες της άγγλι-
κής ιστορίας.

Μια πόλις σε δυο μερίδες

Θα ξέρουν βέβαια οι αναγνώσται μας
ότι τα γαλλοισπανικά σύνορα έχουν κλει-
σθ', από καιρό τώρα. Το μέτρο λοιπόν
αυτό δημιουργήσε μια παράξενη κατά-
σταση στο χωριό Λεπερτού των Πυρηναίων.
Το Λεπερτού βρίσκεται ακριβώς στο σύ-
νορο Γαλλίας και Ισπανίας. Η μεθοριακή
γρομμή περνάει κατά μήκος του κεντρι-
κού δρόμου του. Το ένα πεζοδρόμιο εί-
νε έδαφος γαλλικό και το άλλο ισπανικό.
Πάντοτε ώστόσο οι κατοίκοι του χωριού
ζούσαν ένωμένοι, αδελφωμένοι, άσχετως
της υπηκοότητάς τους. Το κλεισίμα των
συνόρων όμως τους έφερε σε ευνόητη
άμυνα. Πως θα μπορούσε π.χ. ο Γαλ-
λος παπουτσής να εξακολουθήσει να συ-
χνάζει στην αντίκρουση Ισπανική ταβέρ-
να; Πως θα συναντιόταν η Ισπανίδα Μα-
ρια με τον άνοχημένο της Γάλλο Άνδρ;
Πως οι Γάλλοι θ' αγοράζαν στο Ισπανικό
έδαφος σαρδέλλες, πορτοκάλια, μεταξω-
τές κάλτσες, κι' οι Ισπανοί στο γαλλικό
φούα-γκρά, κρασί Βουργουνδίας κι' α-
ρώματα; Πρό πάντων, τι θα γινόταν εφ'
όσον η μοναδική εκκλησία και το μόνο
σχολείο του χωριού βρίσκόντουσαν στη
γαλλική πλευρά κι' οι ένκατοστάσεις υ-
δρεύσεως και ηλεκτροφωτισμού στην Ι-
σπανική;

Μερικοί απ' τους κατοίκους, οι πιο θαρ-
ραλέοι, δοκίμασαν να παραβιάσουν την
απαγόρευση και να περάσουν στο ξένο έ-
δαφος. Τόσο ο Γάλλος όσο κι' ο Ισπανός
χωροφύλακας που φρουρούσαν τα σύνο-
ρα, έκαναν πως δεν τους είδαν... Κι' έ-
τσι, χωρίς σ' αυτή τη ρωπήρη άνοχη της
εξουσίας, το χωριό είχε ξαναβρ' ως το
βράδυ την κανονική του όψη.

Μόνον όταν οι κάτοικοι έμαθαν κάποτε
ότι θα περνούσαν από εκεί μια ύψηλη κυ-
βερνητική προσωπικότητα της Ισπανίας,
σταμάτησαν την κυκλοφορία τους απ' τη
μια στην άλλη ζώνη. Κι' έτσι ο έπίσκοπος
έπισκέφτηκε έμμεση απόλυτα ικανοποίη-
νος για την πιστή έφορμηγή του μέτρου
του κλεισίματος των συνόρων!...



Απόπειρα αυτοκτονίας δι' έρωτικούς
λόγους...
(Σκίτσο Π. Παυλίδης)



Δεν κάνω τίποτα, μαμά... Σεισκό-
νίζω τη σκάλα!...

ΤΟ ΝΕΟ «ΜΑΓΙΚΟ» ΦΑΡΜΑΚΟ

Η «Αμιοφυλλίνη» και το βρογχικό άσθμα

Ένα καινούριο, «μαγικό» φάρμακο ήθελε να προστεθεί στα τόσα άλλα, που ξεφύτρωναν τον τελευταίο καιρό. Είπε η «Αμιοφυλλίνη».

Έχει ήδη σώσει αμέτρητους άρρώστους από κρίσεις βρογχικού άσθματος. Άνθρωποι που δεν μπορούσαν πια ν' αναπνεύσουν και φαινότουσαν έτοιμοι να πνιγούν, ανακουφίστηκαν σχεδόν άμέσως με το φάρμακο.

Αλλά η αμιοφυλλίνη επιδρά αποτελεσματικά και σ' άλλες ακόμη παθολογικές περιπτώσεις. Έχει τη μοναδική ικανότητα να διατελλή τις στεφανιαίες αρτηρίες, τα λεπτά δηλαδή αίμφορα αγγεία που τροφοδοτούν με αίμα τον μύη της καρδιάς. Άν, για όποιονδήποτε λόγο, στενέψει πολύ μια τέτοια αρτηρία κι' αφήσει να περνάει ελάχιστο μόνο αίμα, ο άσθενής νοιώθει έναν ανούφορο πόνο, σαν να τον σφίγγει μια τανάλια τη καρδιά. Σε τέτοιες κρίσεις, μπορεί να επέλθει έξασαν ή θάνατος. Στις περισσότερες περιπτώσεις στηθάγχης και στενώσεως της κορωνιαίας, οι κρίσεις επαναλαμβάνονται, και υπάρχει πάντα ο φόβος να ναι μοιραία ή επομένη κρίση.

Εδώ λοιπόν θαυματοουργεί η αμιοφυλλίνη. Πολλοί διάσημοι καρδιολόγοι τη μεταχειρίζονται ήδη σε ένοδοφλεις ενέσεις κι' έχουν σώσει τη ζωή των άρρώστων τους. Οι ενέσεις αυτές σταματούν τον πόνο γρήγορα, τερματίζοντας από κάθε άλλο φάρμακο. Σημειώστε ότι η αμιοφυλλίνη, μολονότι φέρνει κάποτε σταματικές διαταραχές, δεν εινε ναρκωτικό σαν τη μορφίνη, κι' ο οργανισμός δεν συνηθίζει στη χρήση της.

Εξ άλλου, βοηθεί να προλαμβάνονται οι καινούριες κρίσεις στηθάγχης. Σ' ένα πείραμα, δοκιμάσθηκε επί 2 χρόνων πάνω σε 68 άτομα, που υπέφεραν από στηθάγχη. Τα 75% απ' αυτούς βρήκαν οριστική ανακούφιση απ' τη χρήση αμιοφυλλίνης σε δισκία. Για να εξακριβωθεί μήπως η καλύτερη τους ήταν αποτέλεσμα υποβολής, τους έδωσαν κατόπιν δισκία με την ίδια ουσία, που περιείχαν μόνο ζάχαρη. Όλοι λοιπόν ξαναείχαν μέσα σε 3 μήνες να υποφέρουν απ' τα παλιά καρδιακά συμπτώματα.

Νεώτερες έρευνες απέκάλυψαν κι' άλλες αξιοσημείωτες ιδιότητες της αμιοφυλλίνης. Μια νέα γυναίκα παρενοχλείτο για δυνατόν πόνο στο δεξιό επάνω μέρος της κοιλιάς. Ο γιατρός της διέγινε ότι έπρόκειτο για όξεία κρίση χολοκυστίτιδας. Ως τότε έχρησιμποιείτο σε τέτοιες περιπτώσεις μορφίνη, για να ναρκώνει τον πόνο. Συχνά όμως δεν έφτανε κανένα αποτέλεσμα, κάποτε μάλιστα έκανε χειρότερες τις κρίσεις. Δοκιμάσθηκε λοιπόν η αμιοφυλλίνη. Έγινε μία ένεση της, κατά σταγόνες, μέσα σε

4 λεπτά της ώρας. Πριν ακόμη τελείωση η ένεση, η άρρωστη είχε ανακουφισθή τελείως. Έπειτα απ' αυτές τις επιτυχίες, οι γιατροί σκέφθηκαν να μεταχειρισθούν το νέο φάρμακο ενάντιον της πιο επικίνδυνης απ' όλες τις επιπλοκές των έγχυσεών: της «πνευμονικής έμβολης», οξείας έμφυσης σ' ένα θρόμβο αίματος που βουλώνει τα αίμοφορα αγγεία των πνευμόνων και που προκαλεί κατόπιν πνευμονία. Έγιναν πράγματι δοκιμές σε 22 άτομα, που δεν παρουσίαζαν ουσιώδη τέτοια παθήσεως, και σ' άλλα 3 που είχαν ήδη πάθει πνευμονική έμβολη. Στα πρώτα, η αμιοφυλλίνη έκανε βαθύτερη την αναπνοή τους και τα προσφύλαξε απ' την έμβολη κατά την έγχυση που έπαυε κολούθησε. Στις 3 περιπτώσεις των άρρώστων, έγιναν ένοδοφλεις ενέσεις αμιοφυλλίνης κάθε 4 ώρες, κι' η αναπνοή τους ξαναβρήκε γρήγορα τον κανονικό ρυθμό της.

Η αμιοφυλλίνη μπορεί να χρησιμοποιηθή κατά διαφόρων τρόπων. Σε επείγουσες περιπτώσεις, δίδεται σε ενέσεις ένοδοφλεις. Άν δεν υπάρχει μεγάλη βία, οι ενέσεις γίνονται ένοδομικές. Για διαρκέστερη ενέργεια, δίδονται δισκία αμιοφυλλίνης. Τέλος, χρησιμοποιείται ως υπόθετα, ιδίως για τα παιδιά.

Η αμιοφυλλίνη θεωρείται ακίνδυνον φάρμακο. Μέον όταν γίνουν με πολλή ταχύτητα οι ενέσεις της, υπάρχει κάποιος μικρός κίνδυνος δυσχερέστων συστημάτων. Πάντως, δεν πρέπει να χρησιμοποιείται ποτέ χωρίς τη γνωμάτευση έμπειρου γιατρού, που θα κανονίσει τη δόση και τον τρόπο χρήσεως σε κάθε περίπτωση.

X. ΧΕΡΣΕΝΣΟΝ

Οι βιταμίνες κατά της στείρετητας

Ο Άμερικανός δόκτωρ Μπίσκιν, της Ιατρικής Σχολής της Καλιφορνίας, αναφέρει ότι επέτυχε σε πολλές περιπτώσεις να θεραπεύσει την ανδρική στείρετητα με βιταμίνες Β. Προσθέτει δε ότι η ενέργεια αυτή των βιταμινών οφείλεται στην επίδρασή τους στο σπέρμα, το οποίο — όπως γράφουμε και σε άλλη σελίδα μας — ρυθμίζει την ισορροπία των ορμονών του οργανισμού.

Έγχειρήσεις στην καρδιά

Οι έγχειρήσεις στο έσωτερο κο της καρδιάς για την εξαγωγή ξένων αντικειμένων εινε λεπτότατες και δυσκολώτατες, για διαφόρους λόγους. Πρώτον το όργανο αυτό κινείται συνεχώς, ακόμη κι' όταν ο άνθρωπος έχει ανααθηθεί. Έτσι, υπάρχει ο κίνδυνος να λυθεί το νοσώτερο του χειρουργού. Εξ άλλου, μόλις ο χειρουργός άνοιξη την καρδιά, πρέπει να τραβήξει άσπραία έξω το ξένο αντικείμενο και να την ξανακλείσει άμέσως, γιατί το αίμα ξεκινάει σε όρμητικα κύ-

ματα. Τώρα λοιπόν εφαρμόζεται μια καινούρια τεχνική. Προσαρμόζονται από πριν οι χειρουργικές κλωστές στο έξω-τερικό της καρδιάς, δεξιά κι' αριστερά απ' το μέρος όπου θα γίνει η τομή. Οι άκρες τους κρέμονται ελεύθερες, έφου περάσουν από κάτι ειδικές παραμάνες. Άμέσως μόλις ο χειρουργός βγάλει το ξένο αντικείμενο, τραβάει τις κλωστές, οι οποίες κλείνουν την τομή, όπως τα κορδόνια το παπούτσι. Έτσι, όλη η έγχειρση διαρκεί λίγα δευτερόλεπτα μόνο.

Η επικίνδυνη περμανάντ

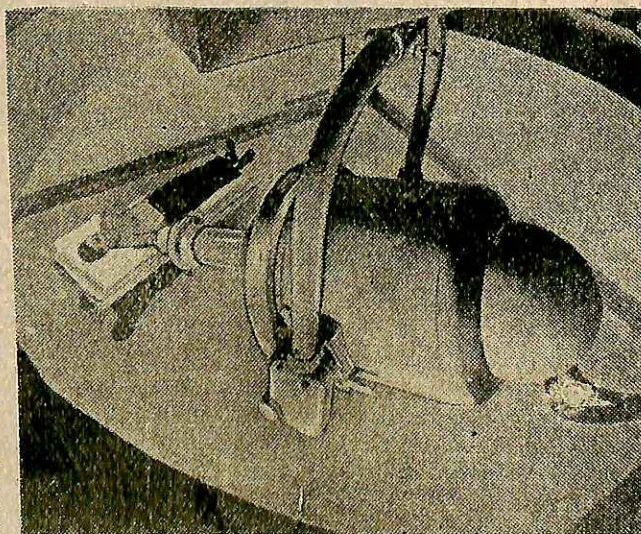
Απεδείχθη απ' τα πειράματα ενός Άμερικανού γιατρού ότι ένα όξυ, που χρησιμεύει σ' ένα είδος «ψυχρή» περμανάντ, προκαλεί ουσιώδη δηλητηρίαση σε ώριμα άτομα άναίμικα ή «αλλεργικά». Γενικά δε, προσιάζεται στις παθήσεις του σπέρματος, όταν χρησιμοποιείται πολύ συχνά. Ας το έχουν υπ' όψιν της οι κυρίες.

Γυάλινα καλλήματα του φερέματος

Ως τώρα, τα καλλήματα καλλήματα του φερέματος ήταν από μπαμπού. Ηδη όμως άρχισαν να φτιάχνονται από ίνες γυαλιού, ένομένες μεταξύ τους με πλαστική ουσία και ανάλογες στο χρώμα και στη διάταξη με τις ίνες του μπαμπού. Τα γυάλινα αυτά καλλήματα εινε ελαφρότερα, στερεώτερα κι' ελαστικώτερα από όλα τ' άλλα, μπορούν δε να κατασκευασθούν σε όλα τα μεγέθη, για τα διάφορα είδη φερέματος.

Άλεξιπτωτο από ταινίες

Ένα καινούριο είδος άλεξιπτωτού, που επινοήθηκε απ' τους Γερμανούς κατά τον πόλεμο, έχει την ιδιότητα ν' ανοίγει οίγα-οίγα, κι' έτσι αποφεύγεται το δυνατό τρανταγμα που προκαλούν τα κοινά άλεξιπτωτα με το άποτομο άνοιγμα τους. Χρησιμοποιήθηκε δοκιμαστικά και μ' επιτυχία από άλεξιπτωτάρ, που πήδησαν από αεροπλάνα που πετούσαν με ταχύτητα 240 χιλιομέτρων σε ύψος μεγαλύτερο από 2.500 μέτρα. Η χαρακτηριστική διαφορά του εινε ότι δεν αποτελείται από μια συνεχή επιράνει υφάσματος, αλλά από 144



ΓΙΑ ΤΗΝ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΡΚΙΝΟΥ

«Βορρ πυροβολικό για τον πόλεμο κατά του καρκίνου» άνωμασαν οι Άμερικανοί επιστήμονες αυτό το νεωτάτου συστήματος μηχανήμα άκτινών Χ. Η δύναμιά του υπερβαίνει το ένα έκατομύριο βολτ και χρησιμοποιείται για την καταστροφή των κυττάρων του καρκίνου από νοσοκομείο Ουάλτερ Ρήντ της Νέας Υόρκης με θαυματούργα αποτελέσματα.

ταινίες με μήκος 10 μέτρων και πλάτος περίπου 5 πόντων.

1.000.000 φωτογραφίες στο δευτερόλεπτο

Κατασκευάσθηκε μια κινηματογραφική μηχανή ικανή να παίρνει 1.000.000 φωτογραφίες στο λεπτό. Έχει τέσσερες φακούς κι' άλλα ειδικά εξαρτήματα. Χρησιμεύει δε για την κινηματογράφηση όλων των λεπτομερειών διαφόρων φυσικών φαινομένων, που συμβαίνουν με μεγάλη ταχύτητα μέσα σε κλάσματα του δευτερολέπτου.

Η Χημεία καθαρίζει πατάτες!

Και μια μεγάλη εύκολια για τις νοικοκυρές! Επινοήθηκε από έναν Άμερικανό μια μέθοδος για να καθαρίζονται οι πατάτες με χημικό υγρό! Τις βουτούν δηλαδή μέσα σε σχεδόν βραστή διάλυση καυστικού σόδας, αλάτιου και χλωρικού νατρίου, που μαλακώνει τόσο τη φλούδα τους, ώστε να φεύγει κατόπιν μ' ένα απλό ξεπλυμα με νερό.

Η θερμοκρασία του Ηλίου

Με μια νέα μέθοδο μετρήσεως, η θερμοκρασία της επιφάνειας του Ηλίου βρέθηκε ότι εινε 10.000 βαθμοί, κι' όχι 6000 όπως πίστευαν ως τώρα οι επιστήμονες. Οι ορετικές μετρήσεις έγιναν κατά την διάρκεια της τελευταίας εκλείψεως του Ηλίου. Η μέθοδος στηρίζεται στη χρησιμοποίηση υπερβραχέ, στη χρησιμοποίηση κυμάτων. Με τον ίδιο τρόπο εξακριβώθηκε ότι η θερμοκρασία της Σελήνης στο μέρος όπου πεφτούν οι ηλιακές άκτινες, πλησιάζει τους 100 βαθμούς.

Τα έντομα που περνούν τον Ώκεανό

Οι παρατηρήσεις του έντομο, λόγου Ντέμινγκ απέδειξαν ότι ώριμα έντομα πετούν σε μεγάλα κοπάδια απ' τις Η.νωμ. Πολιτείες ως την Εύρωπη, άπεσθ σε απόστασι 5.000 χιλιομέτρων, χωρίς να σταματήσουν καθόλου. Σε διάφορες περιπτώσεις, βρέθηκαν κοπάδια από πεταλούδες στον Άτλαντικό Ώκεανό, 1.500 χιλιομέτρα μακριά απ' την πλησιέστερη γηρά.

Οι άρσενικές ΟΡΜΟΝΕΣ

Ο σπουδαίος ρόλος τους σ'έν οργανισμό

Έκτος από τις θηλυκές ορμόνες, που χρησιμοποιούνται — όπως γράψαμε σε προηγούμενο φύλλο μας — στις καινούριες κρέμες καλλογής, υπάρχουν και οι άρσενικές. Αυτές έχουν βασική σημασία για την κανονική λειτουργία του οργανισμού, κι' επί πλέον συντελούν πολύ στην επιτυχία ή την άποτυχία του ανθρώπου στο βίο του. Δίχως την κατάλληλη ποσότητα και ποιότητα ορμονών, ο άνθρωπος χάνει την ενεργητικότητα και την αισιοδοξία του. Φαίνεται διαρκώς άδιάθετος, καταβεβλημένος. Γίνεται όμως καλά με μια συστηματική ορμονοθεραπεία.

Οι γιατροί έχουν υπ' όψη τους άμετρες σχετικές περιπτώσεις. Ένας άντρας μεσοκόπος έπαχε από 40 χρόνια μια ψυχική ασθένεια που λέγεται «απρανό», ένα είδος μανίας καταδίωξης. Θεωρούσε τον εαυτό του θύμα των συγγενών του, που τον είχαν κλείσει στο φρενοκομείο. Με τον καιρό, χειρότερευε η κατάσταση του. Έφτασε στο σημείο ν' άποπειραθή ν' αυτοκτονήσει. Τότε οι γιατροί δοκίμασαν να τον θεραπεύσουν με «τεστοστερόνη» — ένα είδος άρσενικής ορμόνης. Καί σε 2 μήνες, είχε γίνει καλά κι' είχε βγει απ' το ψυχιατρείο.

Ένα αγοράκι 6 μηνών, με φυσιολογική ανάπτυξη, παρουσίαζε χαρακτηριστικά συμπτώματα ανεπαρκείας των αδένων. Οι γιατροί συνέστησαν στη μητέρα του να τριβεί κάθε μέρα όλο το σώμα του επί 5 λεπτά της ώρας με μια αλοιφή που περιείχε ορμόνες. Έπειτα από 2 βδομάδες, το παιδί ήταν πια τελείως καλά.

Πέντε άδελφοί, ηλικίας 24-27 έτών, είχαν φωνή ψιλή, σαν γυναικεία, και πρόσωπο άτοιχο. Ένας γιατρός που συμβόλευθηκαν, διέγινε έλλειψη άρσενικών ορμονών και τους έδωσε τεστοστερόνη. Τα αποτελέσματα ήταν καταπληκτικά: Η φωνή τους έγινε βραχεία, ανδρική. Φύτρωσαν γένεια στο πρόσωπό τους. Αγόρασαν για πρώτη φορά ξυράφια και έμαθαν να ξυρίζονται. Είχαν γίνει πραγματικοί άνδρες, χωρίς στην άρσενική ορμόνη.

Οι ορμόνες αυτές μπορεί να δοθούν κατά τρεις τρόπους: με ενέσεις, με χάπια ή με «ενοφθαλμισμό». Ο τρίτος τρόπος εξασφαλίζει τα διαρκέστερα αποτελέσματα. Κάτω απ' το δέμα εισάγεται μια ποσότης κυσταλκικής ορμόνης. Κι' ο οργανισμός την άπορροφά σιγά-σιγά, έτσι ώστε έπαρκει για 5-6 μήνες.

Διάφοροι Άμερικανοί γιατροί είχαν μεταχειρισθή ήδη θηλυκές ορμόνες, μαζί με την άφίρεσι ώριμένων αδένων, για τη θεραπεία του καρκίνου του προστάτου σ'έν άνδρες. Έτσι λοιπόν τώρα, τις άρσενικές ορμόνες, άρχισαν να καταπολεμούν τον καρκίνο του στήθους και της μήτρας στις γυναίκες κι' έχουν επιτύχει ήδη ικανοποιητικά αποτελέσματα.

Οά υποθέσετε πως οι άρσενικές ορμόνες υπάρχουν φυ-

σιολογικά στους άντρες κι' οι θηλυκές στις γυναίκες. Δεν εινε όμως έτσι. Σε κάθε κανονικό άνθρωπο υπάρχουν και τα δύο αυτά είδη ορμονών, αλλά με διάφορες αναλογίες. Όταν διαταράσσεται η κανονική ισορροπία τους, παρουσιάζονται τα παθολογικά συμπτώματα, που γιατρεύονται με την ορμονοθεραπεία. Ένας Άμερικανός γιατρός ανακάλυψε τελευταίως ότι οι βιταμίνες Β συντελούν πολύ στη διατήρηση της ισορροπίας των ορμονών, γιατί έχουν επίδραση στο σπέρμα που ρυθμίζει τις αναλογίες τους.

Κάθε ορμονοθεραπεία πρέπει βεβαίως να γίνεται από ειδικό γιατρό. Γιατί η κατάχρηση ορμονών — αλλά κι' η απλή χορήγηση — ώριμενες άρρώστειες ή προδιάθεσις του οργανισμού — μπορεί να βλάψη αντί ν' ωφέληση.

Η χημική ανάλυση των ορμονών, άρσενικών και θηλυκών, απέδειξε ότι εινε ουσίες πολυπλοκάτες. Τα μέρη τους περιέχουν 50-52 χημικά άτομα. Άπ' αυτά, μόνο τα 2 ή 3 διαφέρουν στις άρσενικές απ' τις θηλυκές ορμόνες. Κι' όμως αυτή η μικρή κι' άσημαντη λεπτομέρεια προκαλεί τις τόσες ρικτές διαφορές μεταξύ ανδρών και γυναικών.

Α. ΟΣΤΕΡΜΠΕΡΓΚ

Ρωσικά λασπόλουτρα

Λουτρά από λάσπη κι' από διάφορα μεταλλικά νερά χρησιμοποιήθηκαν μ' επιτυχία απ' τους γιατρούς της Σοβιετικής Ρωσίας για τη θεραπεία πολλών θυμάτων του πολέμου. Καθώς διαπίστωσαν οι Ρώσοι επιστήμονες με τα πειράματά τους, τα λασπόλουτρα σταματούν τις έσωτερικές αιμορραγίες των ιστών, επιταχύνουν το κόλλημα των σπασμένων όστων, αναγεννούν τα βλαμμένα νεύρα κι' επουλώνουν τα έλκη. Επίσης αποδείχθηκαν ωφέλιμα στα 70-80% των περιπτώσεων παραλυσών που οφείλονται σε βλάβες της σπονδυλικής στήλης.

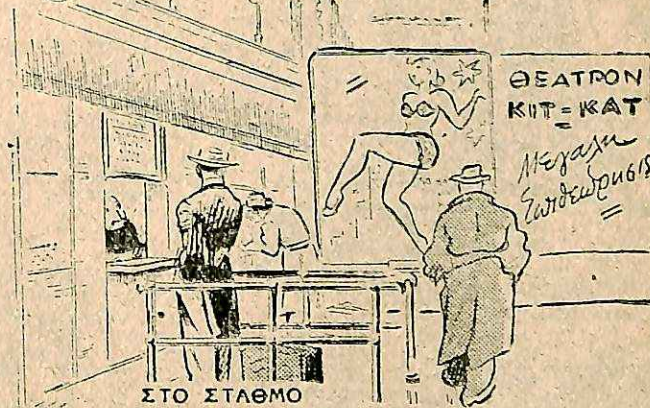
Νήστεψε 45 ημέρες

Ένας έρwanής ηλικίας 54 ετών νήστεψε έκούσια επί 45 ημέρες, για να επιτρέψει στο δόκτωρα Σούντερμαν του Πανεπιστημίου της Πενσυλβανίας να μελετήσει τα αποτελέσματα που έχει μια τέτοια παρατεταμένη νήστεψι στον ανθρώπινο οργανισμό. Σ' όλο αυτό το διάστημα έπινε μόνο νερό και δεν έτρωγε τίποτε. Δεν σταμάτησε δε καθόλου τη δουλειά του, πορ μόνο την τελευταία έβδομάδα. Στο τέλος των 45 ημερών είχε χάσει 20 κιλά. Η πείνα του ήταν μεγάλη την πρώτη εβδομάδα και κατόπιν ελαττώθηκε. Δεν υπέφερε όλου από ζάλες, ούτε από τρεμουλιασμα των χεριών ή των ποδιών.

Μοτέρ χωρίς μπουζί

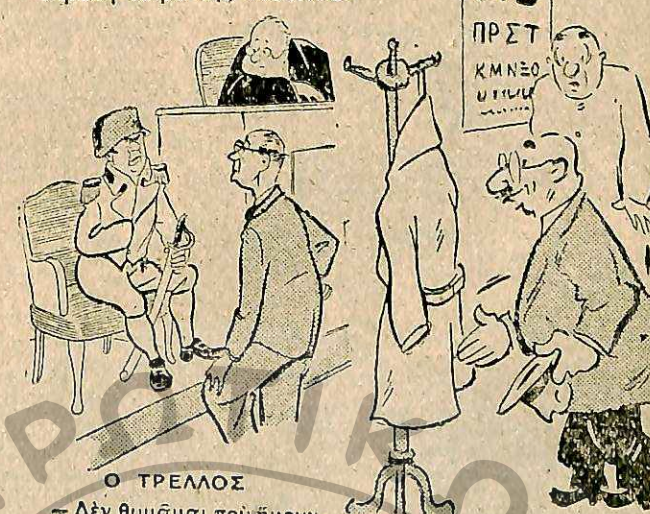
Με μια νέα μέθοδο, που ανακάλυψε από Γερμανούς μηχανικούς, άχρηστεύονται σχεδόν τα «μυζι» στα μοτέρ των αεροπλάνων. Η ανακάλυψη της βενζίνης μέσα στους κυλινδρους γίνεται μ' ένα τρόπο εντελώς διαφορετικό. Στην κατάλληλη στιγμή, ψεκάζεται το έσωτερο του κυλινδρου μ' ένα υγρό πολύ εύλεκτο, που ανάβει με τη θεομότητα της μηχανής και μεταδίδει τη φλόγα στη βενζίνη. Μόνον για το αρχικό ξεκίνημα, όταν η μηχανή εινε ακόμη κρύα, χρειάζεται να ώρη την πρώτη σπινθρα μια ηλεκτρική συσκευή.

Γελιωτοθεραπεία



ΣΤΟ ΣΤΑΘΜΟ

Ο άφηρημένος ταξιδιώτης: Δώστε μου ένα είδητήριο «άλλε-ρετούρ»... στην πρώτη σειρά της πλατείας!



Ο ΤΡΕΛΛΟΣ

— Δεν θυμάμαι πού ήμουν την νύχτα της 15ης Μαΐου 1945. Έν τούτοις, μπορώ να σας πώ πού ήμουν στις 18 Ιουνίου του 1815!

Ο ΜΥΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΛΤΟ

— Εύχαριστώ, λοιπόν, γιατρέ μου. Έλπιζω να βλεπω καλά μ' αυτά τα γυαλιά!



— Κυρίε, είσατε πραγματικός Ιππότης!

Πετιώντας ταχύτερα απ' τον ήχο...

Στό προσεχέμελλον θα ταξιδεύουμε με τὰ άστραπιαία πυραυλοκίνητα αεροπλάνα

Η ΡΟΥΚΕΤΤΑ είναι το «σήμα κατατεθέν» της εποχής μας. Τά σημερινά «πυραυλοκίνητα» αεροπλάνα — που κινούνται δηλαδή με σύστημα ρουκέτας — πετούν με τόσο ταχύτητα, ώστε, όταν ακούση κανείς από το έδαφος το βουητό τους και τὰ αναζητήσει στον ουρανό, δεν τὰ βλέπει πουθενά, γιατί έχουν απομακρυνθῇ ἤδη αρκετά χιλιόμετρα ως ότου φτάση ο ήχος τους στη γῆ.

Τελευταίως, σὲ μία δοκιμαστική πτήση, ένα αγγλικό πυραυλοκίνητο αεροπλάνο ανέπτυξε ταχύτητα 970 χιλιομέτρων την ώρα, δηλαδή 16 χιλιομέτρων στο λεπτό! Στην ίδια περίπου ταχύτητα φτάνουν και τὰ αμερικανικά αεροπλάνα. Πρόκειται, ἔννοείται, γιὰ μικρές πειραματικές πτήσεις. Σ' ένα μακρινό ταξίδι 590 χιλιομέτρων, ένα αμερικανικό πυραυλοκίνητο ανέπτυξε μέση ταχύτητα 740 χιλιομέτρων την ώρα.

Αὐτὴ όμως είναι μόνον ἡ ἀρχή! Γιατί τὰ πυραυλοκίνητα αεροπλάνα βρίσκονται ἀκόμη στὰ πρώτα τους βήματα, όπως τὸ κοινό αεροπλάνο στην εποχή τῶν ἀδελφῶν Ράιτ, τὸ 1903. Οἱ ἐπιστήμονες, οἱ μηχανικοὶ κι' οἱ πιλότοι, πού ἔχουν ἐπιδοθῇ σὲ ἔρευνες καὶ πειράματα γιὰ τὴν τελειοποίησίν τους, δηλώνουν ὅτι δὲν βλέπουν γιατί δὲν θὰ μπορέσουν σὲ μέλλον τὰ πυραυλοκίνητα νὰ φτάσουν σὲ ταχύτητες 1.500-1.600 χιλιομέτρων την ώρα, ἢ καὶ ἀκόμη μεγαλύτερες! Φρονοῦν ὅτι σὲ 5 ἢ 10 χρόνια, θὰ ἔχουν λυθῇ ὅλα τὰ τεχνικά προβλήματα τῆς κατασκευῆς τους καὶ ἄρχη γενικευθῇ ἡ χρῆσιν τους σ' ὅλο τὸν κόσμον. Προβλέπουν δὲ ὅτι τὸ μέγεθός τους θὰ εἶνε τεράστιο, ὅτι τὰ φτερά τους θὰ ἔχουν μήκος 400 μέτρων ἀπ' τὴ μιά ως τὴν ἄλλη ἀκρὴ τους!

Ὅ γιὰ τὴν κινητήριον ἐνέργειαν τῶν πυραυλοκινήτων, ἀναπτύσσεται μετὰ τὴν καὶ ἐνός μίγματος καυσίμων ὕλων ποδοδικῶν σὲ θερμίδες καὶ ὕγρου ὁξυγόνου. Τὸ μίγμα αὐτὸ δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ ἐξωτερικὸ ἀέρα γιὰ ν' ἀναφλεγῇ, ἐπειδὴ περιέχει τὸ ἀπαιτούμενο ὀξυγόνο καὶ μάλιστα σὲ καθαρὴ κατάστασι. Ἡ ἀφλεξίς του δὲν θέτει σὲ λειτουργία καὶ πολὺ πλοκομότερ, ὅπως εἶνε οἱ μηχανὲν αὐτοκινήτων καὶ τῶν κοινῶν αὐτῶν. Ἀπλῶς καὶ μόνον ἐξασκεῖται ἐπὶ πάντων ἐσωτερικὰ τοιχώματα τοῦ ρουκέτας, ἀντίθετα πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς ἐξόδου τῶν ἀερίων τῆς παύσης. Αὐτὴ τὴν πίεσιν, κινεῖται ἡ ρουκέτα. Ὁ μοναδικὸς μηχανισμὸς συνίσταται ἐν μίᾳ βαλβίδι, πού ἀφίνει νὰ περνῇ τὸ γινκα κατὰ ὀρισμένα σύντομα χρονία διαστήματα — γιατί ἡ καύσις του δὲν εἶνε συνεχῆς, ἀλλὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀλλήλῃς μικρὲς ἐκρήξεις. Οἱ τεχνικοὶ ἔχουν τελειοποιήσει ἀπίστευτα αὐτὸ τὸ σύστημα κινήσεως, κατὰ τὸν τελευταῖο καὶ.

Μποροῦν ὥστόσο νᾶνε βέβαιοι ποῖα ὅπλα θὰ παρουσιάσουν οἱ ἡλιγγιῶδες αὐτὲς ταχύτητες. Ἐνα ἀπ' τὰ πρῶτα πού τοὺς ἀπασχολοῦν, εἶνε τὰ ἐπιβάρυντα «κύματα κραδασμοῦ», πού ἐμφανίζονται ὅταν τὸ αεροπλάνο περάσῃ ἐν ταχύτητι τῶν 1.200 χιλιομέτρων — ὅταν δηλαδή πετάξῃ γρηγορώτερα ἀπὸ τὸν ἡχο. Τίποτε δὲν εἶνε γνωστὸ γι' αὐτὰ τὰ κύματα, παρὰ μόνον ὅτι ὑπάρχουν καὶ ὅτι πορεῖ νὰ κάμουν τὸ αεροπλάνο χίλια ἀντία... Σοβαρὸ ἐπίσης εἶνε τὸ πρόβλημα τῆς τρομακτικῆς θερμότητος, πού γίγνεται ἀπ' τὴν τριβὴ τοῦ αεροπλάνου μετὰ τὸν ἀέρα. Ἡ ἴδια αὐτὴ τριβὴ κάνει νὰ γίνουν φωτιά καὶ νὰ καίγονται οἱ με-

τωρόλοιθοι πού μπαίνουν σὴν ἀτμόσφαιραν τῆς Γῆς.

Ἄν λυθοῦν τὰ διάφορα τεχνικὰ προβλήματα κι' ἐπιτευθοῦν ταχύτητες 1.600 χιλιομέτρων την ώρα, τὸ ταξίδι Νέας Ὑόρκης — Ἀγίου Φραγκίσκου (4.108 χιλιομέτρα) θὰ γίνεταί σὲ 2½ ὥρες. Ἐπειδὴ δὲ ὑπάρχει διαφορά 4 ὥρῶν στὰ ρολόγια τῶν δύο αὐτῶν ἀμερικανικῶν πόλεων, ὁ ταξιδιώτης θὰ φτάνῃ στὸν Ἀγιο Φραγκίσκο 1½ ὥρα πρὶν φύγῃ ἀπ' τὴ Νέα Ὑόρκη!... Ἡ πτήσις ἀπ' τὴ Ν. Ὑόρκη ὡς τὸ Λονδίνον ἢ τὸ Παρίσι (5.760 χιλιομέτρα) θὰ ἀπαιτῇ 3½ ὥρες μόνον. Κι' ἀπ' τὴ Νέα Ὑόρκη θὰ μπορῇ κανεὶς νὰ πάῃ σὲ Τόκιο σὲ λιγώτερο ἀπὸ 7 ὥρες.

Ἡ βασικὴ θεωρία τοῦ πυραυλοκινήτου αεροπλάνου δὲν εἶναι καινούργια. Βρέθηκε ἀπ' τὸν περίφημο Ἡρώνα τὸν Ἀλεξανδρινό, τὸ ἔτος 150 π. Χ. Ἀργότερα, τὸ 1680, τὴ μελέτησε ὁ Νεύτων. Μόνον ὅμως στὰ χρόνια μας ἀρχίσε νὰ ἐφαρμόζεται σὴν πράξι. Τὸ 1936, ὁ Ἀγγλὸς Οὐίλλιαμ κατάρτισε τὰ πρῶτα σχέδια ἐνὸς πυραυλοκινήτου αεροπλάνου. Γάλλοι καὶ Γερμανοὶ ἦσαν οἱ πρῶτοι πού χρησιμοποίησαν αὐτὰ κατεύθυνον. Τὸ 1940, ἕνα ἰταλικὸ αεροπλάνο τέτοιου τύπου ἔκαμε τὴν πρώτη ἐπίσημη πτήσιν του. Στὸν πόλεμον, οἱ Γερμανοὶ ἦσαν οἱ πρῶτοι πού χρησιμοποίησαν πυραυλοκίνητα αεροπλάνα. Ἀλλὰ, στὰ τέλη τοῦ πολέμου, οἱ Σύμμαχοι τοὺς ἔχουν ὑπερβῇ πολὺ σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ὅπως καὶ σὲ τόσα ἄλλα.

Περὶ τὸν βέβαιον νὰ τονίσουμε τὴ σπουδαίότητα πού ἔχει γιὰ τὸ ἐμπόριον καὶ ἐν γένει γιὰ τὴ ζωὴ τῆς ἀνθρωπότητος ἡ τόσο αὐξησὶς τῆς ταχύτητος καὶ τοῦ μέγεθους τῶν αεροπλάνων. Οἱ ἐπιχειρηματίες θὰ μποροῦν νὰ ταξιδεύουν σὲ μεγάλες ἀποστάσεις πρὶν σύντομα ἀπ' τὴν ώρα

πού θάθελαν γιὰ νὰ κάμουν μιά τηλεφωνικὴ κλήσι. Τὰ νωπὰ τρόφιμα (φρεσκά, λαχανικά, ψάρια κλπ.) θὰ μεταφέρονται ταχύτατα καὶ θὰ φτάνουν ὀλόφρεσκα ἀπ' τὴν παραγωγὴ σὴν κατανάλωσι.

Οἱ βιομηχανικοὶ κι' οἱ ἔμποροι πού ἔχουν ὑποκαταστήματα σὲ διάφορες μακρινὲς πόλεις, θὰ μποροῦν νὰ κάνουν συχνότατα τὸ γύρο τους καὶ νὰ παρακολουθοῦν αὐτοπροσώπως τὴν κίνησίν τους.

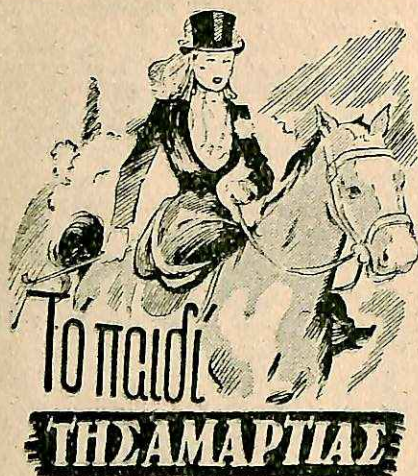
Ὁ Ἀμερικανὸς πιλότος Λέοναρντ Κόνσταντ, ἕνας ἀπ' τοὺς ἐλαχίστους ἀνθρώπους πού ἔχουν πετάξῃ μετὰ πυραυλοκίνητο, μετὰ ταχύτητα 960 χιλιομέτρων, βεβαιώνει ὅτι τὸ ταξίδι εἶνε ἀνετότατο ὑπ' αὐτὲς τὶς συνθήκες, σὰν νὰ βρισκεταί κανεὶς μέσα σ' ἕνα δωμάτιο ξενοδοχείου.

Καὶ μάλιστα, ἡσυχου ξενοδοχείου! προσθέτει. Γιατί σὲ πυραυλοκίνητο αεροπλάνο δὲν ὑπάρχουν κραδασμοὶ τοῦ σκάφους, ἐφ' ὅσον δὲν λειτουργεῖ ἡ μηχανὴ μετὰ ἐμβόλα. Ὁ ταξιδιώτης ἀκούει μόνον ἕνα ἐλαφρότατο θόρυβον, σὰν αὐτὸν πού κάνει μιά τσαγιέρα ὅταν βράζῃ.

Γιὰ ὅσους ὅμως βρίσκονται σὴν γῆ, ὁ ἡχος τοῦ πυραυλοκινήτου ἀκούγεται σὰν βροντὴ. Ὅταν κάποτε πέταξε ἕνα τέτοιον αεροπλάνο πάνω ἀπ' τὴ Φιλαδέλφεια, ἡ ἀστυνομία ἔλαβε 5.000 τηλεφωνήματα ἀπὸ διαφόρους πολίτες, πού ρωτοῦσαν... ποῖος οὐρανοξύστης εἶχε γκρεμισθῇ!

Ἡ δουλειὰ τοῦ πιλότου ἐνὸς πυραυλοκινήτου εἶναι ἀπλουσιότη, γιατί δὲν ὑπάρχουν τὰ συνηθισμένα πολὺπλοκα μηχανήματα.

Ἡ μακρινότερη πτήσις τοῦ Κόνσταντ μετὰ πυραυλοκίνητο ἦταν σὲ ἀπόστασιν 4.600 χιλιομέτρων. Μιά παράξενη παρατήρησις, πούκανε σὲ ταξίδι αὐτό, ἦταν ὅτι ἐνῶνθε τὴν ἀσυνήθιστη ἀνάγκη νὰ πιῇ πάρα πολλοὺς καφέδες!...



ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Η μεγαλύτερη από τις κόρες της κομψής ντε Ροσεμύρ, η ώραία Ελιάν, είχε συνδεθεί έρωτικά με τον δικαστικό Μπλεζυ ντε Σενοζάν, που τον είχε σώσει από βέβαιο θάνατο, έπειτα από ένα άτυχο πλοίο που τον συνέβη. Αρρωσμένη στον έρωτά της, η Ελιάν έγινε δική του μιά μέρα, αλλά λίγο καιρό αργότερα, άρθεκα, λυψε ένα αιχρό καιρό αργότερα, τον φανέρωσε ότι ο Σενοζάν ενδοσχερόταν μόνο για την προίκα της. Έλασκαυόθησε τότε μια βίαιη σκηνή μαζί του και η Ελιάν έπαψε πια να τον βλέπει. Μερικούς μήνες αργότερα, γέννησε κρυφά ένα κοριτσάκι. Το μισέλιν, που το έμπιστεύθηκε στο ζεύγος Κερντί, που έμενε στο μικρό χωριό του Εσοάρ. Η μητέρα της την πήρε τότε να παντρευθεί τον δούκο του Διεργέν, που την άγαπησε από καιρό και η Ελιάν φέυγει μαζί του για τη Στοκχόλμη. Στο άναμτα, κηρύσσεται ο γαλλογερμανικός πόλεμος και, όταν η Ελιάν αναγκάζεται στη Γαλλία δεν κατορθώνει να ανασκαύσει τη ίχνη των παιδιού της. Την εποχή εκείνη η μικρότερη αδελφή της Ελιάν, Λυδία παντρεύεται το γυναιό Παρτοναλό ευπατρίδη μαρκισί ντε Σαντά - Ρέμ. Την προηγούμενη του γάμου της, υποκαλύπτει ο ένα σιγμιοί καπρί-Κριστόλ, παραδίδεται στο βαρύνον ντε Σαιν Κριστόλ που είχε έραστής της μητέρας της. Η κόμηση Ροσεμύρ τους βρίσκει άγνοια με μια βαθεία λυπή. Ο μαρκισί ντε Σαντά - Ρέμ που είχε αντιβασίλειος της η οστανική αργότερα για τις 'Ινδίες και η οστανική Λυδία κατορθώνει να τυλίξει ντε Κερόλάν, παίρνοντας τον από την ά-χρονος πεθαίνει η μητέρα της η οποία άρ-δωπη της τελευταίας της στιγμής να της ράξεται απ' τον έρωτά του. 'Υδον ντε Κε-ρολάν και έρωτεύεται τον 'Ιρλανδό θηρι-κρίωνει αυτό και αυτοκτονεί αφήνοντας τρούα, ο οποίος πηγαίνει στη Λυδία να ζητήσει τις έρωτικές επιστολές του άτυ-χου φίλου του. 'Εκείνη προσπαθεί να τον δημιουργεί κρέμ, έρχεται σε σύγκρουση με την αλήθεια του και εκείνη που ζέρει όλη ρίξει στο Παρίσι η Ελιάν, η οποία δεν και τη θεωρεί νεώτερο για την κόρη της την έχει όμως και την έχει όμως ζή-παρίο ο λωχίος Μελακώφ. 'Εχει πάρει στο γει τώρα για τη Γκόα κι' όταν έονανυρί-ζει στο Παρίσι γνυρίζεται με το Σενοζάν το διαφθορά της αδελφής της, ο οποίος την έρωτεύεται.

6ον Με τη σατανική ικανότητά που είχε, άφησε πολλές έλπίδες στον καινούργιο θαυμαστή της, αλλά τον έκανε να καταλάβει πως θα-δισή την αγάπη της. Και ο Μπλεζυ ντε Σενοζάν, άλλωστε, δειχθηκε πολύ διακριτικός και δεν έδειξε βία στην.

Την εποχή εκείνη, η Λυδία δεν είχε κα-νένα σοβαρό δεσμό, που να την έμποδίζη ν' άρσιση ένα καινούργιο είδωλλο. Μά δεν εύρισκε κανένα ενδιαφέρον για

τον άνθρωπο αυτό, που την πείραζε στα νεύρα με τη ματαιοδοξία και τους αλαζο-νικούς τρόπους του. Μά, της είχε φανή πο-λύ χορησμός κι' ίσως θα μπορούσε να της φανή και πάλι. Η Λυδία καταλάβαινε, λοι-πόν, πως ήταν προτιμότερο να τον έχη φί-λο παρά έχθο.

Από τους παληούς, θαυμαστές της, ο μόνος που είχε απομείνει κοντά της, πιστός και αφοσιωμένος πάντοτε, ήταν ο βαρώνος ντε Σαιν Κριστόλ.

Ο δυστυχισμένος, από το μοιραίο εκεί-νο βράδυ, που είχε σφίξει στην άγκαλιά του τη Λυδία, σερόνταν πάντα πίσω από τα βήματά της, ζαλισμένος από την όμορ-φία και τη γοητεία της σατανικής αυτής σειράνας.

Ήταν ο φίλος, που δέχεται τα πάντα, τα καπρίτσια, τις ταπεινώσεις, τους έξευ-τελισμούς, με την έλπίδα μιας στιγμιαίας ευνοίας, ενός χαμόγελου, ενός ματιού...

Κι' η Λυδία ανέχεται όχι χωρίς κάποια ευχαρίστηση τον έρωτά αυτού του ανθρώ-που, που ήταν σκλάβος της, που δεν την ένωχλούσε ποτέ με παράπονα ή σκηνές και που έπαινε μόνον, δι. εκείνη από ένα πα-ροδικό καπρίσιο έστεργε να τον δώσει.

Σε λίγο, ο μαρκισί ντε Σαντά - Ρέμ έφυνε και πάλι για τις 'Ινδίες. Κι' η Λυ-δία εύρισκε εξαιρετική ευχαρίστηση καλών-τας ταυτόχρονα τον Σαιν - Κριστόλ και τον Μπλεζυ ντε Σενοζάν στο σπίτι της και παί-ζοντας μαζί τους σαν τη γάτα με τα παν-τίκια. Τα παίρνοντας και οι ματιές του μίσους που έρριχναν, ο ένας στον άλλον οι δυο αυτοί άνδρες την διασκεδάζαν. 'Αλ-λωστε, μ' αυτό τον τρόπο κατορθώνει να παραπλανά τον ανακριτή και να τον κάνει να έλπιζή, χωρίς εκείνη να δεσμεύεται κα-θόλου απέναντί του.

Στο τέλος του χειμώνα, ένας διάσημος άνθρωπος των γραμμάτων θα έδινε μια με-γαλοπρεπή έορτή στο μέγαρό του της όδου 'Ελσ.

Μα οι προσκλήσεις ήταν περιορισμένες και η μαρκισία, μ' όλες τις προσπάθειές της, δεν κατορθώσε να επιτύχει καμιά.

Αντίθετα, ο Σαιν - Κριστόλ στάθηκε πιο τυχερός. 'Η σκέψις ότι θα περνούσε μιά βραδυά με τη Λυδία τον είχε ηλεκτρίσει. Και κίνησε γη και ούρανο, για να βρή δυο προσκλήσεις.

Η Λυδία πήδησε από τη χαρά της, όταν ο βαρώνος της έδειξε τα δυο μικρά χαρ-τάκια.

—Θα πάμε μεταμφιεσμένοι, είπε και έτσι θα υπορέσουμε να διασκεδάσουμε καλύ-τερα, χωρίς ν' αντιληφθεί κανείς την παρου-σία μας.

Ο βαρώνος ντύθηκε σε 'Ιππότη του 16ου αιώνα και η Λυδία σε ακόλουθο της ίδιας εποχής. Τό πλαστικό σώμα της φάνταζε καλύπτετο κάτω από την πολυτελή αυτή με-ταμφίση και τα μαύρα μάτια της αστρα-φταν σαν δυο αναμμένα κάρβουνα πίσω από τη μάσκα που έκρυβε το πρόσωπό της.

Ο βαρώνος που είχαν έλπισει πως η

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Ορθα - κοφτά

όροσι, δεν είσαι κομψή γιατί σ' έαροπλανόφω - έτρεξες μάνι-μάνι κι' άφου το είχες δα σεβντά σε γνύρισαν από κοντά ο' οι 'Αμερικάνοι.

Έπηρεσε φόρα κουτουρού κι' ανέβηκες κι' έου στο «Ρού -» με άλλες δεσποινίδες και τούτο το (θρη-)

έν ελη τη λεπτομερεί-ζεκάθωρα το είδες.

Κι' οι σκέσεις έτσι, ρε (όροσι,)

πούχαμε χρόνια έγώ (κι' έου)

πολύ δα ψυχραθύνε, και τ' άποκρίω θλα, (δ)

αν και το «Ρουθεβελ» (έχρη δ)

να... ρου - θελτιωθού. (νε!...)

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ



Λυδία θα ήταν μόνο δική του εκείνο το βρά-δυ, κατάλαβε πολύ γρήγορα πόσο είχε άπατηθή στις προβλέψεις του.

Γιατί η μαρκισία τον άφησε από την πρώτη στιγμή, για να χαθή ανάμεσα στο πλήθος των θαυμαστών, που προσέλκυε γύρω της η γοητευτική εμφάνισή της.

Κατά τα ζημερώματα, η μαρκισία κα-τάκοπη από το χορό, τα ξεφωνητά και τα γέλια, γλυστοπσε άδούρβα έξω από τη με-γάλη αίθουσα του μεγάρου και αναζητήσε ένα μέρος όπου θα μπορούσε να ξεκουρα-σθή λίγο.

Διασχίζοντας ένα διάδρομο, είδε ποός τα άοιστερά ένα μικρό γιαπωνέζικο σαλονά-κι, που μόλις φωτιζόταν από τη λάμψη ενός φαναριού, που κρεμόταν από το ταβάνι.

Η Λυδία, χωρίς να διστάση, μπήκε μέ-σα, νομίζοντας πως θα ήταν μόνι.

Αλλά, καθώς πηγαίνε να ξεπλωθή σ' ένα χαμηλό ντιβάνι που ύπρχε στο βάθος, είδε πως η θέσις ήταν πιασμένη.

Ένας νέος ήταν ξεπλωμένος εκεί. Φο-ρούσε ένα κομψό κοστούμι Λουδοβίκου 15ου, ήταν ψηλός, ξανθός και είχε ένα πρό-σωπο σοβαρό και πολύ συμπαθητικό.

Μόλις είδε τη Λυδία, τινάχθηκε άμέσως έπάνω για να της παραχωρήση τη θέσι του.

—Με συγχωρείτε, ώραίς μου ακόλου-θε, είπε.

—Για ποίο λόγο να σ'ας συγχωρήσω; απάντησε η Λυδία. Ξεκουράζεσθε και αυτό είναι πολύ φυσικό. Και ένω, άλλωστε, ήλθα να κάμω το ίδιο.

Τα λεπτά κι' εύγενικά χαρακτηριστικά του νέου της είχαν κάμει εξαιρετική εντύ-πωσι. 'Η έκφρασίς του είχε κάτι το πολύ άρονωπό και το τουσερό μαζί. 'Από το ήλιουμένο πρόσωπό του θα μπορούσε να μαντέψη κανείς πως είχε μείνει πολύν καιρό στα θερμά κλίματα.

Είστασε καλλιτέχνης, κύριε; ρώτησε σε λίγο η Λυδία με μιά άσυνήθιστη τρυφε-ρότητα στη φωνή της.

—Δυστυχώς όχι, απάντησε ο νέος. Μά αυτός που δίνει την έορτή είναι άσθετικός φίλος μου... Μου επιτρέπετε να διεκτιμήω;

—Ροζέ ντε Μεράν, ύπολοχαγός του πυ-ροβολικού.

Υποκλήθηκε με μεγάλη ευγένεια και πρόσθεσε:

—Θα μού κάμετε την τιμή να μού πητε και το δικό σας όνομα;

Η Λυδία δίστασε.

—Όχι, κύριε, απάντησε σε λίγο. Λυπού-μαι πολύ γι' αυτό, αλλά έπιθυμώ να κρα-τήσω το «έγκονιτό» μου... τούλάχιστον για άπόψε. Σ'ας υπόσχομαι, όμως, πως δεν θα ξεχάσω ποτέ τ' όνομά σας.

Ο νέος δεν ταραχθηκε καθόλου απ' αυ-τή την απάντησι.

—Όπως θέλετε, είπε.

Μερικά λεπτά αργότερα, υποκλήθηκε και πάλι.

—Με συγχωρείτε, κυρία, είπε. 'Αλλ' εί-νε ώρα να ξαναγυρίσω στο σαλόνι... Με περιμένουν...

Η Λυδία είχαν άπομείνει κατάπληκτη. 'Η όμορφιά της, που ήξερε τόσο καλά την αξία της, δεν φαινόταν να είχε καμιά έν-τύπωσι σ' αυτό τον άνθρωπο. Είχε φεοθή πολύ εύγενικά μαζί της, αλλά με μιά ψυ-χρότητα, που η μαρκισία, συνηθισμένη να προκαλή το θαυμασμό γύρω της, την εύ-ρισκε προσβλητική.

Όταν, έπειτα από άρκετή ώρα, η Λύ-δια μπήκε στο άμαξί του Σαιν Κριστόλ, για να ξαναγυρίση στο μέγαρό της, σκε-φτόταν:

«Πόσο όμορφος ήταν και πόση περηφά-νεια ύπρχε στο βλέμμα του!... Και τ' όνομά του είχε, σ' αλήθεια, πολύ χαριτω-μένο: Ροζέ ντε Μεράν...»

Η αντίπαλος

Ός εκείνη τη στιγμή, η Λυδία ήταν συ-νηθισμένη να δέχεται την αγάπη σαν ένα είδος φόρου που χραιστούσαν στην όμορ-φία της. Οι θαυμαστές της πέφτανε γονα-τιστοί στα πόδια της. Στο γέρι της ήταν να σηκώση όποιον της άρεσε από αυτούς και να του δώση μιά θέσι πλάι της.

Μά τώρα δλα είχαν αλλάξει. Μέσα στην ψυχή της είχε φουντώσει έσωνικά ένα αί-σθημα βίασι, όρμητικό, άγριο... 'Αγαπού-σε τον Ροζέ ντε Μεράν που ήταν ο πρώτος

άνδρας, που την είχε συγκινήσει πραγμα-τικά.

Αυτή η τόσο θαρραλέα και τόσο τολμη-ρή έτομπε τώρα από φόβο μήπως ο Ροζέ πεοιφορήση την αγάπη της. Αυτό της φαι-νόταν σαν κάτι το άδυντο, σαν κάτι το ά-κατανόητο...

Κι' όμως δεν ένοιωθε πια την ίδια έμ-πιστοσύνη στον έαυτό της, όπως άλλοτε. 'Ήταν η πρώτη φορά που η άμφιβολία έμ-παινε στην ψυχή της.

Πώς θα ξανάβλεπε τον ώραίο αξιωματι-κό; Πώς θα μπορούσε να σχετισθή μαζί του;

Ο πρώτος από τον όποιο ζήτησε πληρο-φορίες γι' αυτόν ήταν ο Μπλεζυ ντε Σε-νοζάν.

—Ξέρετε κανένα αξιωματικό, που να λέγεται Ροζέ ντε Μεράν; ρώτησε μιά μέρα η Λυδία το δικαστικό.

—Είπατε Ροζέ ντε Μεράν; απάντησε αυτός. Και βέβαια τον ξέρω. Τον συναν-τώ τακτικά στη λέσχη. Μόλις είχε μερικές βδομάδες που ήλθε από την Τύνιδα.

—Θάθελα να τον γνωρίσω, είπε η Λύ-δια. Μπορείτε να μού τον φέρετε καμιά μέρα;

Ο ανακριτής δεν είχαν ύποπτευθί το πα-ραίκο.

—Δεν πιστεύω να είναι δύσκολο, απάν-τησε. Νομίζω μάλιστα πως θα ένθουσιασθή, αν του πώ να έλθω στο σπίτι σας.

Η Λυδία σκέφθηκε πως ήταν άπαραίτη-το να δώση μερικές εξηγήσεις.

—Δεν ενδιαφέρομαι έγώ, είπε, αλλά κά-ποια φίλη μου, που δεν μπορεί να τον δε-χθή στο δικό της σπίτι. Είναι ξετοελλαμένη μαζί του...

—'Ελπίζω να μην πρόκειται για γάμο, έσπευσε ν' απαντήση ο Σενοζάν. Γιατί ο Μεράν αγαπάει μια καλλιτέχνιδα και πρό-κειται να την πανδρευθί σε λίγες μέρες.

Μιά θανάσιμη ψυχρότητα άπλώθηκε ξαφ-νικά στο πρόσωπό της Λυδίας. 'Ενοιωθε τα πόδια της να λυγίζουν και χρειάστηκε να συγκεντρώση όλες τις δυνάμεις της για να μην προδοθή.

—Μιά καλλιτέχνιδα; είπε. Και ποιά εί-νε αυτή;

—Μιά ήθοποιος που είναι κίόλας διά-σημη, απάντησε ο Σενοζάν. 'Η δεσποινίς Ντίνα Λούς του «Βωγτεβίλ». Θά είναι, η πρωταγωνίστρια του νέου θιάσου του «Α-δενίος».

Η κόμηση 'Αλμειδα, μιά ηλικιωμένη συγγενής του συζύγου της, πλησίασε εκεί-νη τη στιγμή τη Λυδία και διέκοψε τη συ-νομιλία της με τον Σενοζάν.

—Έτσι, η μαρκισία βόηκε τον καιρό να συνέλθω. Όταν ξαναγύρισε κοντά στον ά-νακοιτή, ήταν όλοτελα ήρεμη.

—Σ'ας εύχαριστώ, αγαπητέ μου Σενο-ζάν, του είπε. Θά τα κάμω όλα αυτά γνω-στά στη φίλη μου. Είμαι βέβαιη, όμως, ότι δεν πρόκειται για συνοικέσιο. 'Ωστε, αν θέλετε τον φέροντε, χωρίς να μάθη βέβαια, ότι τον ζήτησα έγώ.

—Θα προσπαθήσω να σ'ας εύχαριστή-σω το συντομότερο, απάντησε ο Σενοζάν. 'Απόψε κίόλας θά τον δώ στη λέσχη και θά του μιλήσω.

Εκείνο το βράδυ, όταν έμεινε μόνι, η Λυδία ξέσπασε σε λυγμούς.

Αγαπούσε, λοιπόν, τόσο πολύ τον Ροζέ ντε Μεράν;

Δεν προσπαθούσε πια να το κρύψη από τον έαυτό της.

Τον αγαπούσε κι' ένοιωθε την καρδιά της να ματώνει στη σκέψι ότι αυτός ο άν-θρωπος ήταν έρωτευμένος με μιάν άλλη... Με μιά ήθοποιό!

Ηθοποιοίς ήταν βέβαια και η Λίνα Ρε-μύ. Και όμως η Λυδία της είχε πάρει τον 'Υβ ντε Κερόλάν.

Αλλά θα κατορθώνει τώρα να κερδίση την αγάπη του Ροζέ ντε Μεράν και να τον άπουακούν από τη Ντίνα Λούς;

Η Λυδία δεν είχε νοιώσει ποτέ ως τότε το σαράκι της άμφιβολίας. Και γι' αυτό η άγνωση της ήταν μεγαλύτερη.

Την άλλη μέρα, χάλασε τον κόσμο, για να βρή μιά φωτογραφία της ήθοποιού. Τό κατορθώσε τέλος. Η Ντίνα Λούς ήταν πο-

λύ όμορφη και γοητευτική. Τό βλέμμα της ήταν ήρεμο και γλυκό. Μιά λεπτή ευγένεια αναδιδόταν από όλη τη χαριτωμένη ύπαο-ξί της.

Η Λυδία έμαθε άκόμη πως η Ντίνα Λό-υς είχε ντεμπουτάρει στις Βουέλλες και πως μόλις τελευταία είχαν έλθει στο Πα-ρίσι. 'Αλλ' η έπιτυχία της ήταν πολύ με-γάλη και άγγιζε τα όρια του θαύματου. 'Ο-λοι έξυμνούσαν την τέχνη της και αναγνώ-ριζαν το ταλέντο της.

Δυο μέρες αργότερα, ο Μπλεζυ ντε Σε-νοζάν έβησε ένα άπόγευμα στο μέγαρο της Λυδίας.

—Είμαι καταστένοχωρημένος, αγαπητή μου μαρκισία, της είπε. Φαντάσθητε ότι ο Ροζέ ντε Μεράν δεν δέχθηκε να έλθω στο σπίτι σας, για να σ'ας τον παρουσιάσω.

—Δεν σ'ας έδωκε καμιά εξήγησι; ρώ-τησε, ταραγμένη η Λυδία.

—Όχι, καμιά. Τό ύφος του έδειχνε κα-θαρά πως η πρότασίς μου τον είχε δυσаре-στήσει. Στο τέλος, βλέποντας την έπιμονή μου, μού είπε: «Σ'ας εύχαριστώ για την προθυμία που έχετε να με έξυπηρετήσετε, μ'α δεν έχω καμιά έπιθυμία να γνωρίσω τη μαρκισία ντε Σάντα - Ρέμ».

Η Λυδία προσπαθούσε να φαίνεται ψύ-χραιμη, μ' όλο που πρώτη φορά δέχονταν μιά τέτοια προσβολή.

Μ'α η προσβολή ήταν τίποτε έμπρος στον πόνο που ένοιωθε.

Κατωόρωσε, ώστόσο, να διατηρήση την ψυχραιμία της και απάντησε:

—Σ'ας εύχαριστώ πολύ, αγαπητέ μου Σενοζάν. 'Αφού ο κύριος Ροζέ ντε Μεράν δεν έπιθυμεί να γίνη φίλος μας, άς μ'ην άσχολουμέθα περισσότερο μ' αυτόν.

Τό ίδιο άπόγευμα, η Λυδία πήγε μαζί με την κόμηση 'Αλμειδα στο δάσος της Βουλώνης, για να κάμουν τό συνηθισμένο τους πεοίπατο.

Σε μιά στιγμή, το άμαξί τους διασταυ-ρώθηκε με μιά κομψή «δικτώρια», που στο βάθος της ήταν καθισμένη μιά νέα και ώ-ραία γυναίκα.

Πλάι στο άμαξί κάλπαζε ένας άξιωμα-τικός, που κάθε τόσο έσκυβε ποός το μέ-ρος της νεαρής γυναίκας και της μιλούσε.

Η Λυδία αναγνώρισε άμέσως σ' αυτόν το Ροζέ ντε Μεράν.

Χωρίς άμφιβολία, η γυναίκα που βοι-σκόταν μέσα σ' άμαξί θα έπρεπε να είναι η Ντίνα Λούς.

Εκείνο το βράδυ, η μαρκισία ντε Σάν-

τα - Ρέμ γύρισε στο μέγαρό της με την ψυ-χή πλημμυρισμένη από λυπή και άγανατία.

Οι δυο αυτοί άνθρωποι φαίνονταν τόσο εύτυχισμένοι! Κι' όμως η Λυδία έλυνε με-σα στον πόνο... 'Ωστόσο, δεν άπελιζό-ταν. 'Η τύχη θα την βοηθούσε. Κι' έπειτα είχε πάντα έμπιστοσύνη στη γοητεία της.

Μερικές βδομάδες αργότερα, πηγαίνον-τας σε μιά κοσμική συγκέντρωσι η μαρκι-σία ντε Σάντα - Ρέμ είχε την εύχारीση έκπληξι να συναντήση εκεί τό νεαρό ύπο-λοχαγό.

Της τόν σύστησαν.

Κι' η Λυδία έβηκε σ' ένέργεια όλη την άπαραίμιλλη τέχνη της για να τον σαγη-νεύση.

Ο Ροζέ της φεονόταν με μεγάλη ευέ-νεια, αλλά τό ύφος του ήταν ψυχρό και ά-διάφορο.

Η Λυδία άποφάσισε τότε να καταφύγη σ' ένα μικρό τέχνασμά.

—Κύριε ύπολοχαγέ, του είπε σε μιά στιγμή, έκαμα την άπερισκεψία να πώ σ' άμαξί μου να έλθω να με πάση πολύ άσ-γά. Και νοιώθω τόση κούρασι άπόψε... Θά ήταν τολμηρό ίσως να σ'ας παρακα-λέσω να με συνοδεύσετε ως τό σπίτι μου με τό άμαξί σας;

Ο Ροζέ ταραχθηκε από αυτή την πρό-τασι. Θά έλεγε κανείς πως ένοιωθε ένα αί-σθημα άποστρεφής γι' αυτή τη γυναίκα. 'Ωστόσο, δεν έδειξε τίποτε, άλλ' απάντησε με ευγένεια:

—Λυπούμαι πολύ, γιατί βρίσκουμαι στην ανάγκη να σ'ας άρονήθω. Αυτή τη στιγμή μόλις με ζήτησαν στο ύπουργείο και πρέ-πει να φύγω άμέσως.

Η Λυδία δάγκωσε τα χείλη της. Κανέ-νας άνδρας δεν της είχε φεοθή ποτέ μ' αυ-τό τον τρόπο. Πόσοι άλλοι δεν θ' άσαν εύ-τυχισμένοι αν τους έκανε μιά παρούσια πρότασι!

—Τί παράξενοι που είσστε σεις οι στρατιωτικοί! είπε προσπαθώντας να φα-νέ άδιάφορη. Δεν σ'ας ακούει κανείς να μι-λάτε για τίποτε άλλο έκτός από την ύπρε-σία σας... Φαντάζουμαι πόσο θά πρέπει να ύποφερη μιά γυναίκα κοντά σας!...

'Αλήθεια, μιλάτε και στις φίλες σας για την ύπρεσία σας;

—Δεν έχω φίλες, κυρία, απάντησε ο ύ-πολοχαγός.

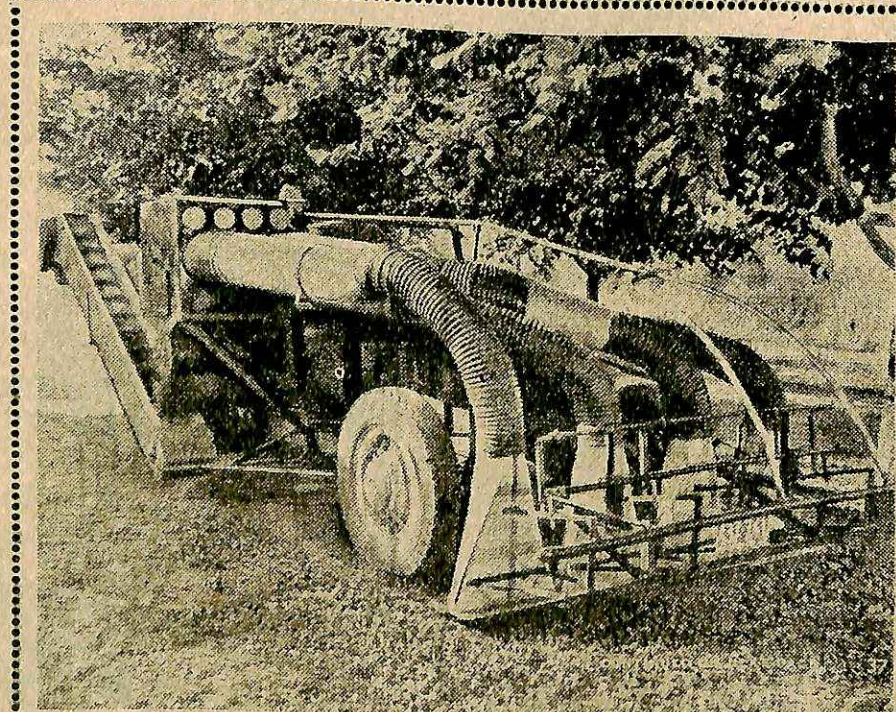
Η Λυδία γέλασε.

—Δεν έχετε φίλες; είπε. Φυσικά, δεν



θα μπορούσα να σας τις απαντήσω...
 "Αλλά για μια τουλάχιστον μιλάει όλος ο κόσμος..."
 — Δεν σας καταλαβαίνω, κυρία μαρκησία.
 — Ανοήστε, λοιπόν, ότι η Ντίνα Λούς είναι φίλη σας;
 — Ο Ροζέ έγινε κατακίτρινος.
 — Η δεσποινίς Ντίνα Λούς δεν είναι φίλη μου, αλλά μυστική μου και σε λίγες ημέρες θα γίνει γυναίκα μου, είπε με πανερό τόνο.
 — Υποκλίθηκε έπειτα και απομακρύνθηκε, προτού η Λύδια προσάσσει να συνέλθει από την κατάπληξη και την ταραχή της.
 Γιατί τα λόγια του αυτά ήταν ένα αληθινό ορόσημο κι η Λύδια δεν μπορούσε πια να αμφιβάλλει για την περιφρονητική και την απροστροφή του. Ναι! Την περιφρονούσε και την απροσφρόβαν! Κι' η αντίπαλός της ήταν μια έλλειψη θεατρικού!
 Η Λύδια ένοιωσε τώρα ένα άπεραντο μίσος γι' αυτή τη γυναίκα.
 Δεν μπορούσε κι' ούτε έπρεπε να υποχωρήσει. Αγαπούσε τον Ροζέ. Κι' έπρεπε με κάθε θυσία να τον κάνει δικό της.
 Μα πώς; Με ποιο τρόπο;
 Μέρες και νύχτες κατέστρωνε χίλια σχέδια μέσα στο μυαλό της.
 Στο τέλος, κατέληξε σε ένα απ' αυτά. Το καλύτερο θα ήταν να υπορρίψει ν' απομακρύνει τη Ντίνα από κοντά του. Και φανταζόταν πως δεν θάπρεπε να είναι πολύ δύσκολο αυτό.
 Ένα απόγευμα φώναξε την καμαριέρα της.
 — Φλωράνε, δώσε εντολή να ετοιμάσουν το αμάξι μου, είπε. Και έλα να με ντύσεις. Μισή ώρα αργότερα, το αμάξι της μαρκησίας σταματούσε εμπρός στην είσοδο του θεάτρου «Βαντεβίλ».
 Η Λύδια έμεινε εκεί τη διεύθυνση της αντιζήλου της και διάταξε τον αμάξι να την οδηγήσει στο σπίτι της ήθοποιου.
 Ήταν ένα κομψό διαμέρισμα σ' ένα μεγάλο κτίριο της οδού Ριβολί.
 Η υπηρεσία της Ντίνας Λούς ωδήγησε την επισκέπτριά σ' ένα σαλονάκι, που ήταν επιπλωμένο με πολύ γούστο. Πάνω σε μια εταζέρα βρισκόταν ένα κινεζικό βάζο με ώριμες κόκκινες καμέλιες.
 Η Λύδια έδωσε την κάρτα της στην καμαριέρα και κάθισε σε μια πολυθρόνα, για να περιμένει τη Ντίνα Λούς, που δεν άνησε να φανή.
 Η ήθοποιος στήλωσε τα ώριμα μάτια της πάνω στην επισκέπτριά και ρώτησε:
 — Σε τί όφειλω την τιμή της επίσκεψής σας, κυρία;
 — Ο σκοπός της επίσκεψής μου είναι λιγάκι παραξένος, απάντησε η Λύδια. Ωστόσο, δεν θα σας κουράσω με άσκοπους προλόγους. Ακούστε με, λοιπόν... Πολλά πρόσωπα της τάξεώς μου έχουν λόγους να μην επιθυμούν την παραμονή σας στο Παρίσι και θα ήθελαν να λείψετε για ένα διάστημα...
 Τα μάτια της ήθοποιου φανέρωναν μια μεγάλη απροία.
 — Να φύγω από το Παρίσι; είπε. Δεν καταλαβαίνω ποιόν ή ποιους θα μπορούσε να ενδιαφέρει η αναχώρησής μου.
 — Πρέπει να προσθέσω, συνέχισε η μαρκησία, ότι θα αποζημιωθώ γι' αυτή τη θυσία που θα κάμετε... Το ποσόν θα το δρίσετε σείς... Εκατό, διακόσιες, τριακόσιες χιλιάδες φράγκα.
 — Η πρότασής σας με αφήνει κατάπληκτη, είπε η Ντίνα Λούς. "Αν, τουλάχιστον, ήξερα τους λόγους."
 — Δεν μπορώ να σας πω τους λόγους, δεσποινίς, απάντησε η μαρκησία. "Αλλά γιατί να συζητούμε άσκοπα;"... "Ορίστε το ποσόν, χωρίς να διατάξετε καθόλου..."
 — "Οτι και να ζητήσετε, θα σας δοθεί αμέσως."
 Η Ντίνα Λούς γέλασε ειρωνικά.
 — Σας ευχαριστώ για τη γενναιοδωρία σας, είπε. Αλλά δεν θα μπορέσω να σας ευχαριστήσω.
 — Προκειται για το συμφέρον σας, δεσποινίς.
 — Στη ζωή μου δεν συνήθισα να λογαριάζω μόνο το συμφέρον μου, κυρία, απάντησε η ήθοποιος. Σας πληροφορώ, λοιπόν, ότι έχω άλλους λόγους πολύ σοβαρούς, για να μην μπορώ να φύγω από το Παρίσι... Αλλά και το συμφέρον μου αν λογαριαζόμουν, θάπρεπε και πάλι να μείνω στο Παρίσι.

Νομίζω ότι το κοινόν με αγαπάει... Μου έκαμε ως τώρα τόσο καλή υποδοχή...
 Το βλέμμα της μαρκησίας είχε γίνει σκληρό.
 — Μην ξεχνάτε, είπε κυττάζοντας στα μάτια τη συνομιλήτριά της, ότι είναι αρκετό να κινήσει κανείς το μικρό του δακτυλάκι, για ν' αλλάξουν οι διαθέσεις του κοινού...
 — Φαντασθήτε, εξαφάν, αν, στην πρώτη παράστασή που θα δίνετε, πενήντα, εκατό, διακόσιοι άνθρωποι, που θα είχαν πάει στο θέατρο μ' αυτό το πρόγραμμα, σας αποδοκίμαζαν μ' έναν τρόπο που θα έκανε αδύνατη πια μια καινούργια εμφάνισή σας... Καταλαβαίνετε πως αυτό θα μπορούσε να γίνει με πολύ λιγότερα χρήματα από εκείνα που σας προσφέρω...
 Η Ντίνα Λούς είχε γίνει κατακίτρινη. Τά χείλη της έτρεμαν.
 — Μα γιατί θα μου κάνετε αυτό το μεγάλο κακό; ρώτησε.
 — Δεν έχω καθόλου αυτή τη διάθεση, απάντησε η μαρκησία. Αλλά αν δεν πεισθώτε να φύγετε...
 Η ήθοποιος είχε απομείνει σκεπτική.
 — Και αν αποφασίζω ν' αποσυρθώ για ένα διάστημα από το θέατρο, είπε σε λίγο, δεν θα μπορούσα και πάλι να φύγω από το Παρίσι. Γιατί αγαπώ και μ' αγαπούν...
 Τα μάτια της μαρκησίας άστραψαν.
 — Αγαπάτε και, λέτε, πως σας αγαπούν; είπε ειρωνικά. Θα μιλάτε ασφαλώς για τον κομήτη Ροζέ ντε Μεράν;
 Η Ντίνα Λούς κατέβασε τα μάτια της με συστολή.
 — Τό ξερετε και σείς, λοιπόν; ρώτησε δειλά.
 — Πώς όχι; απάντησε η μαρκησία. "Ολο το Παρίσι ξέρει πως είσατε φιλενάδα του κυρίου ντε Μεράν."
 Η Ντίνα Λούς τινάχθηκε από τη θέσι της.
 — Φιλενάδα; έγω; "Οχι, κυρία. Κάνετε μεγάλο λάθος. Ο κόμης ντε Μεράν είναι μυστηριώδης μου."
 — Μυστηριώδης; είπε γελώντας η μαρκησία. Πόσο άφελος είσατε για να το πιστεύετε! Ο κύριος ντε Μεράν δεν σας αγαπάει!
 — Δεν με αγαπάει;
 — Κι' ούτε θα σας πανδρευθώ!
 — Κι' όμως μου το υποσέθηκε, είπε η Ντίνα Λούς. Και έδωρα καλά πως θα κρατήση την υπόσχεσή του.



ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΣΚΟΥΠΑ ΓΙΑ ΧΩΡΑΦΙΑ!

Το πελώριο αυτό μηχάνημα που κατασκευάσθη στο Ήνριμένον Πολιτειών και στοικίζει 2.500 δολάρια είναι μια ηλεκτρική σκούπα που μαζεύει τα φύλλα και τα σκουπίδια από τα χωράφια. Χρησιμοποιείται επίσης και για την περισυλλογή ξερών καρπών.

— "Οχι! φώναξε με πείσμα η μαρκησία. Αυτός ο γάμος δεν μπορεί κι' ούτε πρέπει να γίνει. Γιατί θ' αποτελούσε καταστροφή για τον Ροζέ. "Αν τον αγαπάτε, όπως λέτε, δεν πρέπει να το θέλετε αυτό."
 Η Ντίνα Λούς την κύτταξε με έκπληξη. Τώρα μόλις άρχισε να καταλαβαίνει...
 — Και γιατί ενδιαφέρεστε τόσο για τον Ροζέ; ρώτησε ξαφνικά.
 — Δεν έχω ανάγκη να σας απαντήσω, είπε η μαρκησία με υπερποπτικό ύφος.
 — Θα σας το πω εγώ, όμως, κυρία. Αγαπάτε τον Ροζέ και γι' αυτό θέλετε να με απομακρύνετε!
 — "Ε, λοιπόν, ναί! φώναξε η μαρκησία, που θεωρούσε περιττό να κρατήσει περισσότερο τα προσχήματα. Τον αγαπώ και θα τον πάω από σας! Πολύ γρήγορα ο Ροζέ θα γίνει δικός μου! Κι' αν θέλω να σας απομακρύνω, το κάνω από συμπτώνοια, για να μην ήθε το τέλος του έρωτός του για σας."
 Η Λύδια ήταν σαν τρελλή. Τα μάτια της πετούσαν φλόγες και συνώδευε τα λόγια της με βίαιες χειρονομίες.
 — Αντίθετα, η Ντίνα Λούς, τώρα που είχε καταλάβει τα πραγματικά σχέδια της μαρκησίας, είχε ξαναβρεί όλη της την ήρεμιά της.
 — Σας λυπούμαι, είπε σε μια στιγμή και σας παρακαλώ να με απαλλάξετε το συντομότερο από την παρουσία σας. "Οσο για τη συνομιλία μας, μπορείτε να είσατε βέβαιη ότι δεν θα μάθη κανείς τίποτε γι' αυτή."
 Τα προσβλητικά αυτά λόγια εξώργισαν ακόμη περισσότερο τη μαρκησία. "Ενοιώθη την επιθυμία να όρμηξη πάνω στην αντίπαλό της και να σφίξη τα χέρια της γύρω από το λαιμό της. Κατώρθωσε, ωστόσο, να συγκρατηθή.
 — Με προκαλείτε, λοιπόν; είπε. Είμαι έντιμη αντίπαλος και σας προειδοποιώ: ο πόλεμος μεταξύ μας άρχισε απ' αυτή τη στιγμή. Και θα είναι ένας πόλεμος αμείλικτος!
 Η Ντίνα Λούς σήκωσε με υπερηφάνεια το κεφάλι της.
 — Δεν σας φοβούμαι, απάντησε. Κι' αμέσως χτύπησε το κουδούνι.
 Ένα λεπτό αργότερα η καμαριέρα της εμφανιζόταν στην πόρτα.
 — Συνόδευσε την κυρία μαρκησία, είπε

η ήθοποιος, οίχνοντας ένα περιφρονητικό βλέμμα στην αντίπαλό της.
 "Ένας «μεσίτης»
 Η Ντίνα Λούς κράτησε την υπόσχεσή της και δεν είπε τίποτε στον Ροζέ για την επίσκεψή της μαρκησίας.
 Το θεωρούσε, άλλωστε, περιττό. Ήταν βέβαιη για την αγάπη του και αδιαφορούσε για τις απειλές της αντιζήλου της.
 Αλλά η Λύδια δεν ήταν απ' τις γυναίκες που υποχωρούν. Ήταν αποφασισμένη να πραγματοποιήσει τις απειλές της.
 Καταλάβαινε, ωστόσο, πως μόνη της δεν θα μπορούσε να κάνει μεγάλα πράγματα. Της χρειαζόταν ένας βοηθός, ένας συνένοχος.
 Σε ποιόν, όμως, θα μπορούσε να εμπιστευθώ;
 Ξαφνικά, ένα όνομα πέσασε από το μυαλό της: Ο Μπλεριό! Αυτός ήταν το κατάλληλο πρόσωπο.
 Ο άνθρωπος αυτός ήταν άλλοτε έπιστάτης στον πυργό του Ροσεμώ. Όταν πέθανε ο υπάρχος - Ζερύ, ο προκατόχος του σ' αυτή τη θέσι, ο Μπλεριό είχε πλαστογραφήσει τη διαθήκη του, με την οποία εκείνος άφισε κληρονόμο του έναν ανειδίτο του και είχε σφετερισθή την περιουσία του.
 Από μια τυχαία σύμπτωση, όμως, η Λύδια είχε ανακαλύψει αυτή την πλαστογραφία. Αλλά αντί να την καταγγείλει στις αρχές, προτίμησε να την κρατήσει μυστική, για να έχη υποχείριό της τον Μπλεριό.
 Είχε κάμει τότε τη σκέψη πως ένας άνθρωπος έξυπνος και τολμηρός σαν κι' αυτόν, που δεν διατάζει εμπρός σε τίποτε, θα μπορούσε ίσως να της χρησιμεύσει κάποτε.
 Και δεν είχαν απατηθώ.
 Ο Μπλεριό άφου βεβαιώθηκε πως δεν κινδύνευε από τη μαρκησία, της ζήτησε μια μέρα την άδεια να φύγη από το Ροσεμώ και να εγκατασταθώ στο Παρίσι, όπου λογαριάζει, όπως είπε, να επιδοθή σε διάφορες επιχειρήσεις.
 Πραγματικά, άνοιξε ένα μεσιτικό γραφείο, αλλά πολύ λίγο ενδιαφερόταν για αγοραπωλησίες και ενοικιάσεις σπιτιών.
 Το μεγάλο χάρισμα του Μπλεριό ήταν πως ήξερε να ξεχωρίζει τις ανθρώπινες αδυναμίες και ήταν αρκετά ανειδίκετος για να τις εκμεταλλεύεται προς το συμφέρον του.
 Οί ύποπτες δουλειές όχι μόνο δεν τον αναγκαίαν, αλλά τουναντίον τις επίσημοι. Αυτές ήταν ή «ειδικότης» του. Κανείς δεν ήξερε καλλίτερα απ' αυτόν τα παρασκήνια του ιπποδρομίου, του θεάτρου, των γαρτοπαικτικών λεσχών. Κανείς επίσης δεν ήταν καλλίτερα πληροφορημένος για τις έρωτικές σχέσεις των μελών της ανώτερης κοινωνίας. Είχε ολόκληρο αρχείο, που κάθε φάκελλός του ήταν κι' ένα σκάνδαλο. Μια λέξις του θα ήταν αρκετή για να ξεσπάσει. Αλλά ο Μπλεριό ήταν διακριτικός. Μόνο που πουλούσε πολύ ακριβά τη σιωπή του.
 Κατά το διάστημα των τελευταίων ετών είχε προσφέρει μερικές μικροεκδουλεύσεις στη μαρκησία. Αλλά όταν την είδε να μπαίνει εκείνο το απόγευμα στο γραφείο του κατάλαβε πως κάτι το εξαιρετικό έπρεπε να συμβαίνει.
 "Υποκλίθηκε μπροστά της με σεβασμό.
 — Τί μεγάλη τιμή για μένα, κυρία μαρκησία! είπε. Αλλά γιατί να κάμετε τον κόπο να έλθετε ως εδώ; "Αν με είδοποιούσατε, θα έτρεχα αμέσως στο σπίτι σας...
 — Πρέπει να σου μιλήσω, είπε με υπόκωφη φωνή η μαρκησία. Διώδε τους υπαλλήλους σου.
 — Μην ανησυχώ, απάντησε ο Μπλεριό.
 Και άνοιξε μια πόρτα που βρισκόταν πίσω από το τραπέζι του.
 Η μαρκησία βρέθηκε τότε σ' ένα πολυτελέστατο σαλονάκι, με ώριμα έπιπλα και βαρείς τάπητες στο πάτωμα.
 Με την πρώτη ματιά που έριξε γύρω της η Λύδια, κατάλαβε πως ο Μπλεριό είχε πολύ προσδεύσει κατά τα τελευταία χρόνια.
 Ο άνθρωπος αυτός ήταν, σ' αλήθεια, καταχνόρος.
 ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

Η Ξένη Τελοιογραφία

Ο ραβδοσκόπος: Είμαι βέβαιος ότι κάπου εδώ κοντά υπάρχουν νερό!

Ο κουρέας: Σας ευρίσκω πρώτα το μισό μουστάκι για να δητε αν προτιμάτε με μουστάκι ή χωρίς...

— Πώς είπατε; Μια μύγα πάνω στο παγωτό σας; Η κακομοίρα! Θα της αρέσουν φαίνεται κι' αυτήννης τα χειμερινά σπόρ!

— Είναι ή πέμπτη φορά που σε πετώ έξω!
 — "Ε κι' ύστερα; Γι' αυτό δεν πληρώνεσαι!

Ο γιατρός: Είσατε παντρεμένος;
 Ο τραυματίας: Ναι.
 Αλλά αυτή τη φορά ήταν αυτοκτονηστικό δυστύχημα!

Η ΣΑΚΚΟΥΛΑ:
 Ο μικρός είναι έτοιμος!

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟ ΑΓΑΘΟ

"Υπάρχει ένας κόσμος, ο' ένα από τα πείδι όπουα, κρυμμένα αστερία όπου τα πράγματα είναι πολύ διαφορετικά από τη Γη.

Σ' αυτόν τον κόσμο ζουν σε ένας άνδρας και μία γυναίκα που αγαπιόντουσαν τρελλά, κι' επήναιναν πάντα μαζί, πλάι - πλάι, όπως γίνεται και στον δικό μας κόσμο...

Μα στον κόσμο του μακρινού αυτού αστεριού υπήρχε κάτι που δεν βρισκεται εδώ κάτω στη γη. Υπήρχε ένα δάσος πυκνό και στο μέρος όπου τα δένδρα φυτρώναν πολύ κοντά το ένα στο άλλο, όπου οι κορμοί μπλέκονταν μεταξύ τους, όπου ο ήλιος του καλοκαιριού δεν έφτανε ποτέ πάνω στην κορυφή ενός βλαύτου. Την ημέρα το δάσος ήταν ήσυχο. Άλλα τη νύχτα, όταν τ' αστερία φυτοβολούσαν και το φεγγάρι έλαμπε στις κορυφές των δένδρων, όταν όλα ήταν σιωπηλά κάτω από τα πυκνά κλαδιά, αν γλυτρούσε κανείς εντελώς μόνος και γονατίζε στις σκάλες του λιθαρένιου βωμού, κι' αν ανοίγοντας το στήθος του το τραυμάτιζε τόσο όσο να τρέξει αίμα πάνω στα σκαλοπάτια του βωμού, τότε οποιοσδήποτε αν ήταν ο πόθος του θα έπραγματοποιείτο.

Όλα αυτά γίνονται, όπως είπα γιατί πρόκειται για έναν κόσμο πολύ απομακρυσμένο, όπου τα πράγματα πολλές φορές συμβαίνουν όπως δεν συμβαίνουν εδώ στη γη.

Λοιπόν, όπως σας είπα, ο άνδρας και η γυναίκα πληγώνονταν μαζί, κι' η γυναίκα ποθούσε πάντα την ευτυχία του άνδρος.

Μία νύχτα λοιπόν που το φεγγάρι έλαμπε τόσο φωτεινό, που τα φύλλα όλων των δένδρων σπινθηρούσαν και τα κύματα της θάλασσας ήταν άσπρη, η γυναίκα έπληξε μόνη της στο δάσος. Ήταν θεοσκοτεινό.

Όταν η γυναίκα έφτασε μπρος στο βωμό, γονατίσε στα σκαλοπάτια και προσευχήθηκε. Δεν έλαβε όμως καμιά απάντηση. Αμέσως τότε ξεκούμπωσε το στήθος της και μ' ένα κοφτερό δίκ-

κοπο λιθάρι, που πήρε από κάτω το πλήγωσε βαθιά! Οι σταγόνες του αίματος μία-μία έπεσαν απάνω στην πέτρα του βωμού και μία φωνή ακούστηκε τότε:

-Τι γυρεύεις εδώ, γυναίκα;

-Γνωρίζω, έναν άνθρωπο που μου είναι αγαπιότερος απ' όλο τον κόσμο, απάντησε η γυναίκα. Θα ήθελα να του δώσω το καλλύτερο απ' όλα τα καλά του κόσμου.

-Ποιό είναι αυτό το καλό; ρώτησε η φωνή.

-Δεν ξέρω, είπε η γυναίκα. Μα τον λατρεύω και θέλω να το αποκτήσω.

-Η προσευχή σου εισακούσθηκε. Θα το έχω ο αγαπιμένος σου απάντησε πάλι η φωνή.

Τότε η γυναίκα σηκώθηκε, σκέπασε το ματωμένο στήθος της, έσφιξε το φόρεμά της κι' έφυγε έξω από το δάσος. Τα ξερά φυλλά έτριζαν κάτω από τα πόδια της. Στην έσοχή έλαμπε η σελήνη, φούσωσε γλυκό αεράκι κι' η αμμος λαμποκοπούσε στην ακρογιαλία. Η γυναίκα έτρεξε απάνω στην αμμουδιά, κι' αέζαφνα σταμάτησε ακίνητη. Κάτω εκεί μακριά στη θάλασσα κάτι σάλευε. Έφερε το χέρι της απάνω στα μάτια της κι' έκιτσε. Ήταν μία βάρκα που γλυστρούσε απαλά στ' αστερότερα νερά, μακριά, πολύ μακριά. Κάποιος στέκοταν θρόις μέσα στη βάρκα. Το φεγγάρι δεν φωτίζε το πρόσωπό του. Άλλ' ούτε τον γνώρισε. Ήταν 'Εκείνος, ο λατρευτός της. Κι' η βάρκα απομακρυνόταν όρμητικά, απομακρυνόταν ολοένα...

Κι' εκείνος ήταν καθισμένος στην πρόμνη κι' έφευγε, έφευγε μακριά, πολύ μακριά.

Η γυναίκα άρχισε τότε να τρέχει έξω φρενών στην ακρογιαλία. Το φόρεμά της κυμάτιζε στο βροδίτο αέρα, ξεσκισμένο. Σήκωσε τα χέρια της καλώντας τον αγαπιμένο της και η σελήνη περίκυψε τα μακριά μαλλιά της μ' ασημί.

Τότε μία μυστηριώδης φωνή ακούστηκε πλάι της:

-Τι τρέχει;

-Με το αίμα μου, αποκρίθηκε η γυναίκα, ζήτησα

γι' αυτόν το καλύτερο απ' όλα τ' αγαθά του κόσμου. Και να που τώρα ακριβώς εκείνος φεύγει... φεύγει!... Η φωνή τότε που είχε γίνει πείδι γλυκειά, και πείδι πονετική της ψιθύρισε στ' αυτί:

-Η προσευχή σου εισακούστηκε. Το αγαθό που ζητούσες του δόθηκε...

-Ποιό είναι αυτό το αγαθό; απόρησε η γυναίκα.

Κι' η φωνή της απεκρίθηκε:

-Είναι το ότι μπόρεσε και σ' άφησε, είναι το ότι απόκτησε την ελευθερία του.

Η γυναίκα καταλυπημένη σάπασε. Μακριά στη θάλασσα, η βάρκα έφευγε πάντα, κάτω από τη λήψη του φεγγαριού.

Κι' η φωνή της ρώτησε πάλι σιγά:

-Είσαι ευχαριστημένη τώρα;

-Είμαι ευχαριστημένη! απάντησε η γυναίκα.

Στα πόδια της κάτω στην αμμο το αίμα απ' τις πληγές της έτρεχε άφθονο. Κι' έξαφνα σωριάστηκε κι' αυτή νεκρή!

ΟΛΙΒ ΣΡΑΊΝΕΡ

Όταν ο πάγος ήταν πολυτέλεια

Όταν χρησιμοποιείτε το καλοκαίρι τον αθρόον και πύμνηνο πάγο για να δροσισθείτε, δεν θα έχετε το αίσθημα, δεν θα έχετε το καίρι, πως ότι, στον παλιό καιρό, το είδος αυτό κοστίζει τόσο πολύ, ώστε μόνον οι άρχοντες κι' οι πλούσιοι μπορούσαν να το μεταχειρίζονται. Τα παγωμένα ποτά και φαγητά, ήταν άλλοτε μία πολυτέλεια προσήτ μόνον σε ελάχιστους τυχερούς.

Για να προμηθευθούν πάγο, οι αρχαίοι Αιγύπτιοι, άφαιναν στο ύπαιθρο, τις ψυχρές νυχτές, μία σειρά από ρηχα πλινθα δοχεία γεμάτα με νερό, το οποίο παγώνει απ' το κρύο.

Κατά την εκστρατεία του σάα 'Ινδίας, ο Μέγας Άλεξανδρος έπινε κρασί που κρύωνε μέσα σε λάκκους γεμάτους με χιόνι και σκεπασμένους με κλαριά. Οι Ρωμαίοι χρησιμοποιούσαν για το πάγωμα του κρασιού τους ένα μίγμα από κρύο νερό και νίτρον - γιατί το νίτρον παράγει ψύξη, όταν διαλυθεί στο νερό.

Οι αυτοκράτορες της Ρώμης είχαν τους δούλους των, που τους έφερναν κάθε μέρα φρέσκο χιόνι και πάγο από μακρινά βουνά. Το ίδιο σύστημα φαίνεται ότι ακολουθούσαν και οι αρχόντες των Ινκας και των Αζτέκων, των αρχαιότατων δηλαδή κατοίκων της Αμερικής.

Αργότερα άρχισαν να κόβουν σε κομμάτια τον πάγο που σχηματιζόταν το χειμώνα, να τον συσκευάζουν μέσα σε άχυρα ή σε πριονιό και να τον φυλάνε σε ειδικούς απομονωμένους χώρους, για να τον πουλήσουν το καλοκαίρι. Το εμπόριο αυτό παύει και χιονιού είχε γίνει κοινό στη Γαλλία κατά το τέλη του 17ου αιώνα. Κι' οι πλανόδιοι πωλητές πουλούσαν στους δρόμους των Παρισίων πανωμένες λεμονάδες κι' άλλα αναψυκτικά που οτοιχίζαν όμως ακριβώτατα.

Οι σημερινές μηχανές της βιομηχανίας του πάγου σπρίζονται στην έφευρεση του Γάλλου φερδινάνδου Κορρέ και λειτουργούν με άτμοις αμμωνίας. Όσο για την παραγωγή πάγου στο σπίτι, με τα γνωστά "φρίζιντορ", αυτή άρχισε μόλις πρό 20 ετών.

ΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ δίχως κούρασι

Τι συμβουλεύει η Σκρλότ Πώλ

Ποιά νοικοκυρά δεν θάθελε να της μένουν κάθε μέρα δυό ώρες ελεύθερες απ' τις δουλειές του σπιτιού, για να τις διαθέτει όπως της αρέσει;

"Ε, λοιπόν, όλες μπορούν να εξοικονομήσουν τις δυό αυτές ώρες, αν ακολουθήσουν ώρισμένους απλούς κανόνες, διατυπωμένους απ' τους σημερινούς "επιτήμονες" του νοικοκυριού.

Υπολογίζεται ότι στις 100 νοικοκυρές, μόνον οι 20 ξέρουν να κάνουν όπως πρέπει τις εργασίες του σπιτιού τους. Το κυριώτερο μυστικό είναι να τους δώσουν ένα ρυθμό βιομηχανίας. Θα εξηγήσουμε αμέσως τί θέλουμε να πούμε μ' αυτό. Στη βιομηχανία έχει διαπιστωθεί από πολλή καιρό, ότι, με την επιστημονική μελέτη των μεθόδων και των τεχνικών μέσων της εργασίας, οι εργάτες έχουν μεγαλύτερη απόδοση, συνήπως κερδίζουν περισσότερα χρήματα σε μικρότερο χρονικό διάστημα.

Η ίδια λοιπόν αρχή μπορεί να εφαρμοσθεί και στο νοικοκυριο, για την επιστημονική απλούστευση των εργασιών του. Σε πολλά αμερικανικά κολλέγια, υπάρχουν ειδικοί, που δίνουν πολύτιμες συμβουλές στις νοικοκυρές.

Το πρώτο που θα κάνετε, αν θέλετε να κουράζεσθε λιγώτερο με το νοικοκυριό σας, θα είναι να καταρτίσετε ένα καθημερινό πρόγραμμα εργασίας. Θα καταγράψετε λεπτομερώς τις δουλειές που κάνετε επί μιά ολοκληρω βδομάδα, με τη χρονολογική σειρά τους και με την ώρα που διαθέσατε για καθεμιά.

Με βάση τη μελέτη του πίνακος αυτού της προηγούμενης βδομάδας, θα καταρτίσετε κατόπιν το πρόγραμμα για την επομένη. Θάχετε υπήσας να μοιράσετε ομοιόμορφα τις δουλειές σε όλες τις ημέρες. "Αν έχετε έτοιμάσει από πριν το μενού της βδομάδας, αποφεύγετε την ανάγκη να εναλλάξετε περισσότερες φορές στην αγορά για πράγματα που είχατε ξεχάσει.

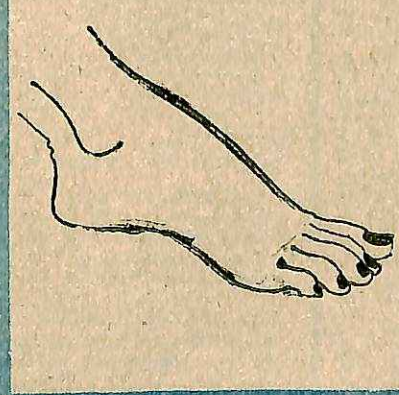
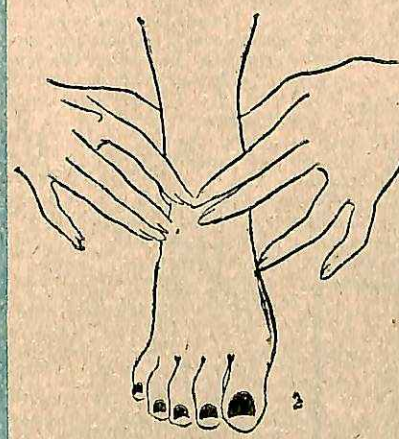
Κατόπιν θα εξετάσετε ποιές απ' τις δουλειές που κάνετε, είναι πραγματικά αναγκαίες. Όλες οι όχι απαραίτητες πρέπει να λείψουν.

Όπως έχει αποδείξει η στατιστική, η νοικοκυρά είναι πιο κουρασμένη σε ώρισμένες ώρες της ημέρας: απ' το μεσημέρι ως τις 3 και άργα το απόγευμα. Αυτές λοιπόν τις ώρες πρέπει να κάνετε τις ελαφρότερες, τις λιγώτερο κουραστικές δουλειές.

Μελετήστε επίσης πώς κάνετε την κάθε δουλειά. Θα διαπιστώσετε ίσως ότι, για να στρώσετε π. χ. το κρεβάτι, κάνετε πολλούς και άσκοπους πηγαίνοντες, ενώ θάταν δυνατόν να γίνη η ίδια εργασία με λιγώτερες μετακινήσεις, αν ήταν πιο οργανωμένη.

Τα νέα επιπλά και σκεύη, που προσορίζονται για τη δουλειά της νοικοκυράς, είναι μελετημένα ώστε να ανταποκρίνονται πληρότερα στις ανάγκες της. Ως ότου όμως μπορέσετε να αποκτήσετε, φροντίστε να μεταρρυθμίσετε καταλλήλως αυτά που έχετε ήδη. "Ας πάρουμε ως παράδειγμα το τραπέζι της κουζίνας. Θάπρεπε νάχει ύψος από 75 ως 95 πόντους, αναλόγως του αναστήματος της νοικοκυράς. Συνήθως όμως όλες οι νοικοκυρές, ψηλές ή κοντές παχειές ή αδύνατες, χρησιμοποιούν όλες ίδια τραπέζια, κι' έτσι κουράζονται άδικαιολόγητα. Στατήτε εμπρός στο τραπέζι σας, με τους άγκωνες σας λυγισμένους και τις παλάμες ακουμπισμένες επάνω του. "Αν τα χέρια σας ξεκουράζονται απόλυτα, χωρίς να λυγίση καθόλου ή πλάτη σας, σημαίνει ότι το τραπέζι έχει σωστό ύψος, ώστε, όταν έσας ελαφρώση τη μεγαλύτερη άνεση. "Αλλιώς, κόβετε λίγο τα πόδια του, ή αντίθετως βάζετε από κάτω κομμάτια ξύλου, ώστε να ψηλώση λίγο.

ΣΑΡΛΟΤ ΠΩΛ



Εβραία γυναικεία πόδια

Οι περισσότερες γυναίκες δεν φροντίζουν όσο πρέπει για τα πόδια τους. Κι' αυτό, για να εκδικηθούν ίσως, ύστερον σε όμορφα... Πόση χάρι όμως κι' άριστοκρατικότητα έχει ένα πόδι καλλίγραμμα, εύκινητο, όχι παραμορφωμένο απ' τα στενά παπούτσια!

Μην εξαίρετε τα πόδια σας απ' τη γυμναστική που κάνετε κάθε πρωί. Σκεφθείτε ότι μένουν όλη την ημέρα φυλακισμένα στα παπούτσια, ότι υποφέρουν απ' τις ιδιότροπες σόλες και τα ψηλά τακούνια κι' ότι έχουν ανάγκη από πολλές φροντίδες για να διατηρούν την καλή κυκλοφορία τους, το λεπτό τους αστράγαλο, το τόξο του πέλματος.

Γυμνάστε λοιπόν τους αστράγάλους, κάμετε να λειτουργήσουν οι μύες που μαζεύουν ή τεντώνουν τα διάφορα μέρη του ποδιού, λυγίστε και τεντώστε επανειλημμένως τα χοντρά σας δάχτυλα. Και μην ξεχνάτε ότι το χαριτωμένο βάδισμα παίζει μεγάλο ρόλο στη γυναικεία κομψότητα...

1. Πιάστε με το χέρι το γόνατό σας και με το άλλο κινήστε μαλακά προς όλες τις διευθύνσεις τη φτέρνα σας. Έτσι ώστε να αισθανθήτε ότι μαλακώνουν οι αρθρώσεις της.

2. Για να γίνουν εύλυγοι οι αστράγαλοί σας, ακουμπάτε στο πίσω μέρος τους τους δυό σας αντίχειρες και πιέζετε ελαφρά με τα δάχτυλα το εμπρός μέρος.

3. Κρατώντας τον αστράγαλό σας με τα δυό χέρια, άφινετε χαλαρωμένους όλους τους μύες του ποδιού και το τινάζετε επανειλημμένως ώστε να πάρη μία κίνηση περιστροφική, αλλά ήσυχα και δίχως βία.

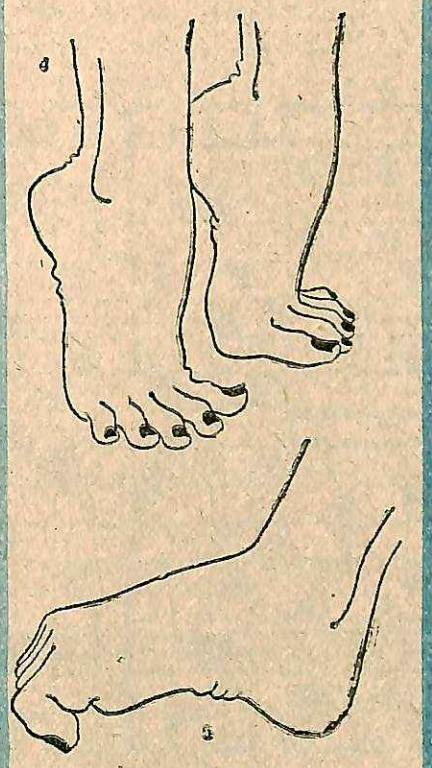
4. "Ανασηκώσατε στις μύτες των ποδιών όσο ψηλότερα μπορείτε. "Επειτα χαμηλώνετε σιγά-σιγά ως πού να πατήσετε με όλο σας το πέλμα. "Η άσκηση αυτή δυναμώνει το τόξο του πέλματος.

5. "Επίσης μία άλλη άσκηση για τον ίδιο σκοπό είναι η εξής: Πατάτε στα νύχια των δακτύλων και στη φτέρνα και κυρτώνετε όσο μπορείτε το τόξο του πέλματος. Οι ασκήσεις αυτές πρέπει να γίνονται με φυσικότητα και όχι με δύναμη και βεβιασμένα.

6. Κατόπιν, αφού πατήσετε καλά στο έδαφος, ανασηκώστε τα δάχτυλά σας ένα-ένα. "Η άσκηση αυτή πρέπει να γίνη τελείως ρυθμικά, σαν χορός μπαλέτου.

7. Κατόπιν λυγίστε προς τα κάτω τα δάχτυλά σας, όσο μπορείτε πιο πολύ. Πατάτε γερά το πόδι σας στο έδαφος. "Επαναλάβετε πολλές φορές την ίδια άσκηση. "Επειτα αφήστε το πόδι ελεύθερο.

Δοκιμάστε τις άπλές αυτές ασκήσεις. Δεν είναι διόλου κουραστικές. Και τα πόδια σας θα σας φανούν κατόπιν ελαφρά σαν πεταλοδίδες.



ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ...

... Στην Αγγλία υποφέρουν από ρευματισμούς περί το ένα εκατομμύριο ενήλικοι και περί τις 200 χιλιάδες παιδιά και των δυό φύλων.

... Μεγάλη είναι επίσης η εξάπλωση των ρευματισμών στις "Ηνωμένες Πολιτείες".

... Στη Μασαχουσέτη ο αριθμός εκείνων που υποφέρουν από χρόνιους ρευματισμούς ξεπερνάει το συνολικό αριθμό των ασθενών από παθήσεις της καρδιάς, φυματίωση και καρκίνο.

... Στην Κίνα ακολουθίζουν τα σπύτια από τα έξω προς τα μέσα και προκειμένου για τους τοίχους τους ξεσκο-νίζουν από το επάνω μέρος προς τα κάτω.

... Το αντίθετο θεωρείται κακό, γιατί έτσι διώχνει κανείς την τύχη έξω από το σπίτι.

... Οι αστρονόμοι υπολογίζουν ότι το βάρος της γης αυξάνει κάθε μέρα κατά 75 κιλά από τους μετεωρίτες που πέφτουν πάνω σ' αυτή.

... Από 100.000 τόννους όστων μπορεί να εξαχθούν 45.000 τόννοι λιπαμάτων, 15.000 τόννοι τροφών για ζώα, που είναι πολύ πλούσιες σε λευκιματικούς συ-σείς, 15.000 τόννοι κόλλας και 10.000 τόννοι λιπούς.

... Οι υπόλοιποι 15.000 τόννοι αποτελούν άχρηστο υλικό.

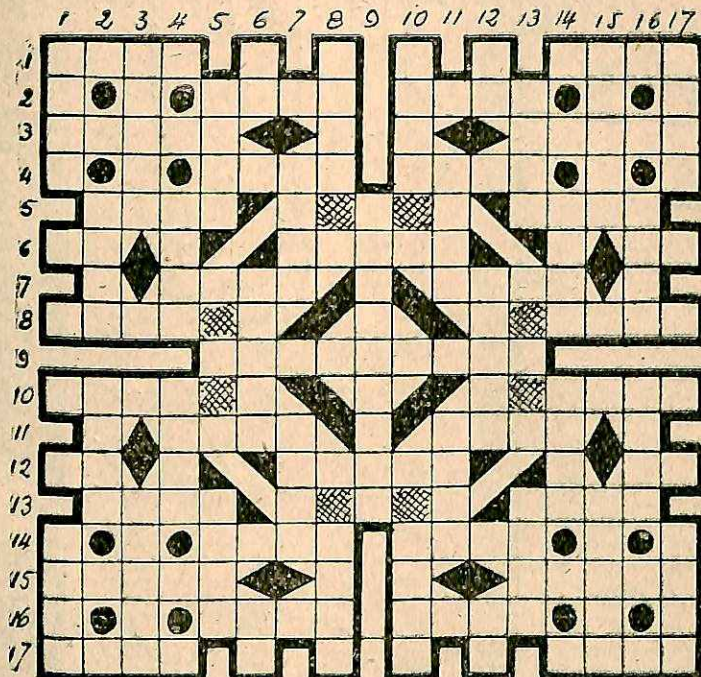
... Η πυκνότης της ακτινοβολίας που εκπέμπει σε κάθε δευτερόλεπτο το έδαφος εκφράζεται με τον αριθμό 4 ακολουθούμενον από 23 μηδενικά.

... Ο αριθμός των παλμικών κινήσεων που κάνουν τα φτερά των εντόμων είναι τεράστιος.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Σταυρόλεξο με γνωμικό

Λύνοντας σωστά το σταυρόλεξο αυτό, θα μπορέσετε με τα αρχικά γράμματα των 35 οριζοντίων λέξεων να σχηματίσετε ένα περίφημο γνωμικό του Όμηρου, που θα βρήτε ανηρτημένο.



νο σε πολλούς στρατωνισμούς. Τα γράμματα θα ληφθούν στην κανονική τους σειρά.

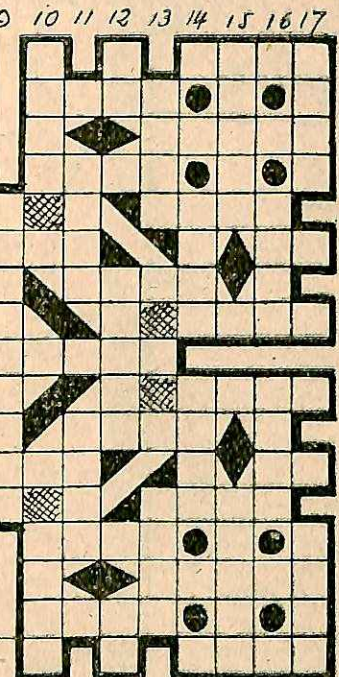
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Τοπικόν επίρρημα: όπου. — Μέρος του ματιού.
- 2) Ποδοσφαιρικός όρος. — Δεν πρέπει ποτέ να τα υπερβαίνω.
- 3) "Ανήκουν στο Θεό ή στη θρησκεία. — Ουρλιασμα αγρίου θηρίου.
- 4) Τα μετόπισθεν μιας στρατιωτικής παρατάξεως. — Περιόφρος Τουρκος πασάς, διηγήθηκε την Εύδοιαν υπό τουρκικήν κατοχήν μέχρι του 1830.
- 5) Κάθε έργοστασιο το βάλλει πάνω στα προϊόντα του. — Μας την γεννά ή έλλειψις άσχολιας ή διασκεδάσεως.
- 6) Νότα μουσικής. — Έργο του Όμηρου. — Προσωπική αντανύμια.
- 7) Παγώνι. — Ποταμός της Γερμανίας.
- 8) Στρατιωτική μονάδα. — Άνατολος άρχων.
- 9) Τέτοια είναι τα άρώματα των γυναικών.
- 10) Χρησιμοποείται ως έναυσμα στο τσακμάκι. — Τόπος βοσκής, αλλά και τσοφά κατάλληλη για πρόβατα.
- 11) Μικρός θεός με μεγάλη δράση. — Οικοδόμημα κατάλληλο για την έναποθήκευση σιτηρών (γαλλ.).
- 12) Σχηματίζει τον μέλλοντα. — Δεν γνωρίζω. — Λεπτό ιηνάτιο.
- 13) Έρωτική άντανύμια (βελ.). — "Ας είναι, ας παραινέσουμε.
- 14) Ρεύμα ύδατος. — Σημείο της αριστητικής.
- 15) Έργαλείο απαραίτητο για ένα μαραγκό (καθαρ.). — Αμυγδαλό (αρχ.).
- 16) Πόλη της Γαλλίας επί του Λίγηρος, Ν. Δ. των Παρισίων. — Κίνηση νερού.

17) Το κύριο πρόσωπο ενός μυθιστορήματος. — Λόφος παρά την Ίερωσαλήμ που έδωσε το όνομά του στην πόλη.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Φιλονεικία. — "Αν μια έπιστολή δεν είναι... τότε πρέπει να βάλετε συμπληρωματικό γραμματόσημο.
- 2) Κινώ κάτι. — Έξυπρη.



τούν τις συγκοινωνίες τις Πελοποννήσου.

- 3) Κατά κανόνα, ή μελαχροινή γυναίκα είναι πιδ... απ' την ξανθιά. — Έξουσία, αλλά και διατάξω.
- 4) Πρόθεσις. — Έλαφρά πνοή άνεμου (δημοτ.).
- 5) Πάνω στην κορυφή του όρους αυτού, ο Μωύσης έλαβε παρά του Θεού τον Δεκάλογον. — Γερμανός ποιητής που με τα ποιήματά του ξεσήκωσε το 1812 τους Γερμανούς έναντίον του Ναπολέοντος.
- 6) "Αρθρο. — Φέρω κέρδος. — "Αρθρο (πληθ.).
- 7) Ποσοτικόν επίρρημα. — "Η βασίλισσα της χώρας αυτής έπεσκέσθη τόν Σολωμόντα στην Ίερωσαλήμ.
- 8) Την γνώρισαν οι άποτελούντες τον περίφημο "Αζονα. — Τό όνειρο του ναυαγού.
- 9) Τα παιδιά αυτά θα σάς θεωρούσαν αληθινά ευεργέτη τους αν τους δινάτε λίγο νερό.
- 10) Μονωδία (ιταλ.). — Τέτοια είναι όλα τα αντικείμενα τα εύρισκόμενα μέσα σε μια έκκλησία.
- 11) "Οχι, ολόκληρο. — "Αδελφός, αέρας.
- 12) Νότα μουσικής. — Σιδερένια ή εύλινα κομμάτια χρησιμοποιούμενα ως σπρίγματα στέγης ή πατώματος. — Χοίρος (αρχ.).
- 13) Φρούτα άγιωτα. — "Οχι πολλοί (δημοτ.).
- 14) Γυναικείο όνομα, ήρωας έργου του Ίων. — Μας επιτρέπει να σκεπτόμαστε.
- 15) Υποδαίρισις μέτρου μήκους. — "Αγιοι...», εκείνοι που συνεδέσαν στενά με την δράση του Χριστού.
- 16) Τραγουδί. — Λιγαστεύω.
- 17) Ποιματικό κομμάτι έύλου που χρησιμοποιείται για διαχωρισμό αντικειμένων (καθ.). — Αναφορική αντανύμια (οιδετ.).

Φτερωτές συλλαβές

"Από κάθε μια των κάτωθι δημοσιευμένων λέξεων, να πάρετε τρία γράμματα κατά τρόπον ώστε τα γράμματα αυτά διαβαζόμενα στη σειρά να σχηματίζουν τον οπαδό ενός θρησκευματος.

Οι λέξεις απ' τις οποίες θα πάρετε τα γράμματα είναι οι εξής:

ΜΕΙΔΙΑΜΑ, ΑΜΑΡΤΩΛΟΣ, ΒΟΥΤΥΡΟΝ, ΤΡΟΜΕΡΟΣ, ΕΛΟΝΟΣΙΑ.

Οι άδελφοί

Οι δυο άδελφοί της Μαρίας, ο Κωστάκης κι' ο Νίκος, έχουν την ίδια ακριβώς ηλικία, αλλά δεν είναι διδυμοί, ούτε κι' έχουν καμιά συγγένεια μεταξύ τους. Πώς εξηγείται αυτό;

Τά τσιγάρα

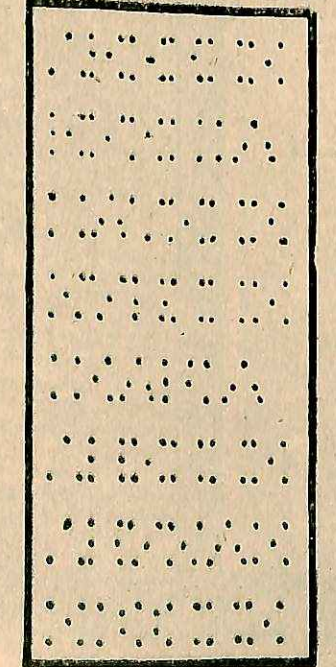
"Ο Πέτρος κι' ο Παύλος πήγαν στην έξοχή. Και πήραν μαζί τους 2.000 τσιγάρα, για το διάστημα του παραθερισμού τους. Δεν κάπνιζαν όμως κι' οι δυο το ίδιο, κι' έτσι μοίρασαν τα τσιγάρα σε δυο άνισα μερίδια. "Αν το μερίδιο του Πέτρου ήταν 11% λιγώτερο απ' αυτό που πήρε, ο Παύλος θαπαινε 9% περισσότερο. Πόσα τσιγάρα πήρε ο καθένας;

Οι επιβάτες του λεωφορείου

"Ένα λεωφορείο μετέφερε άντρες και γυναίκες, σε άνισο αριθμό. Στην πρώτη στάση, κατέβηκαν οι μισές γυναίκες κι' ανέβηκαν άλλοι τόσοι άντρες. Στη δεύτερη στάση, κατέβηκαν οι μισοί άντρες κι' ανέβηκε ίσος αριθμός γυναικών. Στην τρίτη, έφυγε το ένα τρίτον των γυναικών κι' αντικαταστάθηκε από ίσο αριθμό άντρες. "Όταν κατέβηκαν στο τέτατο, οι άντρες ήταν 16 κι' οι γυναίκες 12. Πόσοι ήταν όταν ξεκίνησε το λεωφορείο;

Γεωγραφικός γρίφος

"Ενώνοντας κατά τόν πρόποντα τρόπο με μικρές ευθείες γραμμές μεταξύ τους τις διάφορες τελείες του παρακάτω δημοσιευμένου σχεδίου μας, θα μπορέσετε να διαβάσετε τα όνόματα (8) ελληνικών νησών.



Τί κοινόν είχαν;

Τί κοινόν είχαν μεταξύ τους τα παρακάτω ιστορικά πρόσωπα:

- 1) Μάρκος 'Αντώνιος, 2) 'Αννίβας, 3) Σωκράτης, 4) Κλεοπάτρα, 5) Στρατηγός Μπουλνζέ.

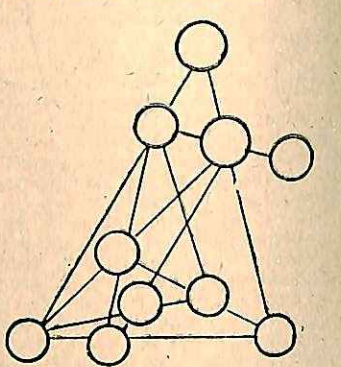
Συγγένειες

— Προχθές, λέει μια κυρία, είχα τραπέζι στον συμπεθερό του πατέρα μου, στον πεθερό της αδελφής μου και στον πατέρα του υπατιζανή του γιου του πατέρα μου.

Πόσοι ήταν οι προσκεκλημένοι της;

Κύκλοι με αριθμούς

Τοποθετήστε μέσα στους δέκα κύκλους του σχεδίου μας τους δέκα πρώτους αριθμούς.



από το 1 έως το 10 ούτως ώστε δυο ή τρεις αριθμοί ενυπάρχουν πάνω στην ίδια ευθεία γραμμή να δίνουν πάντοτε για άθροισμα το 18.

Τά δυο ρολόγια

"Έχω δυο ρολόγια. Το ένα απ' αυτά χάνει ένα λεπτό την ημέρα. Το άλλο δεν λειτουργεί καθόλου. Ποιό απ' τα δυο συμπίπτει πιο συχνά με τη σωστή ώρα;

"Ο θάνατος ενός εξερευνητού

Πώς πέθανε ο διάσημος εξερευνητής "Αμούνδσεν; 1) "Από σκορδούτο στο Στάδανγκερ; 2) Στην άρκτική έρημο, το 1928; 3) Σ' ένα αεροπορικό δυστύχημα, επιχειρώντας να πετάξει πάνω απ' τον Ν. Πόλο; 4) Σ' ένα βουβαρισμό του "Όλο από γεωμηνικά αεροπλάνα;

"Η τραγική χορεύτρια

Ποιά διάσημη χορεύτρια βρήκε τραγικό θάνατο, όταν ή σάρκα της σκάλωσε στον τροχό του αυτοκινήτου της και τη στραγγάλισε; 1) "Η "Ορτανσία Σινάιδο; 2) "Η Μαχίμπαν; 3) "Η "Ισιδώρα Ντουνκάν; 4) "Η Σοφία Τούκερ; 5) "Η Βιργινία Γούλφ;

Τό γράμμα

"Υποθέστε ότι στέλνετε σε δυο φίλους σας ένα γράμμα, με την παράκληση να το αντιγράφουν και να το στείλουν καθένας σε δυο δικούς τους φίλους, για να κάνουν πάλι κι' εκείνοι το ίδιο, κ. ο. κ.

Κάθε γράμμα λαμβάνεται, αντιγράφεται και στέλνεται μέσα σε 24 ώρες. Καθένα πρόσωπο δεν λαμβάνει δυο φορές το ίδιο γράμμα από διαφορετικούς αποστολείς. Πόσοι άνθρωποι θα το έχουν λάβει στο τέλος ενός μηνός;



"Η έρωτική προτίμησης ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

"Η γυναίκα, ακόμη και η νέα των δέκα πέντε χρόνων και ίσως μάλιστα περισσότερο αυτή, έλκεται ακατανίκητα προς τον άνδρα που έχει περάσει τα είκοσι πέντε. Πριν από την ηλικία αυτή και έπειτα από τα σαράντα πέντε, ο άνδρας δεν έλκει πραγματικά τη γυναίκα. Και η αλήθεια είναι ότι η ανδρική ώριμότης βολίζεται στη μεγαλύτερη ακμή της μεταξύ των τριάντα και των σαράντα.

"Ο νέος των είκοσι χρόνων είναι περισσότερο «καθυστερημένος» από μια γυναίκα της ίδιας ή και μεγαλύτερης ακόμη ηλικίας. Γιατί η ανάπτυξη του άνδρος προχωρεί πολύ άργα και ολοκληρώνεται γύρω από τα τριάντα πέντε ή και ακόμη αργότερα. Στη γυναίκα, αντίθετα, έχει φθάσει στο κατακόρυφό της στάδεκα όκτω χρόνια. Γι' αυτό, η γυναίκα αντιπαθεί τον πολύ νέον άνδρα, γιατί το ένστικτό της την κάνει να αντιλαμβάνεται ότι υπερτερεί απ' αυτόν.

"Η ώριωτής δεν κάνει ποτέ εντύπωση στη γυναίκα, όταν δεν συνοδεύεται από άλλα χαρίσματα. Στην πραγματικότητα, μάλιστα, δεν την προσέχει και, όπωσδήποτε, δεν την ανέχεται να είναι πολύ τυπική, σε τρόπο που να επισκιάει τη δική της.

Για τη γυναίκα, ο άνδρας που θ' αγαπήσει είναι πάντοτε ώριος. "Αλλά για να τον αγαπήσει πρέπει να είναι και περήφανος γι' αυτόν. "Η αντίληψη αυτή είναι εκείνη που έπηρεάζει περισσότερο από ό,τιδήποτε άλλο τη γυναικεία προτίμηση. Μόνον ότι, κάθε γυναίκα αισθάνεται αυτή την περηφάνειά μ' έναν τρόπο ολότελα διαφορετικό. "Αλλη την βρίσκει στη θέσι του άνδρός της, άλλη στην επανγενεατική του ικανότητα, άλλη στο ότι είναι εύρωστος και άλλη στο ότι είναι ένας καλός οικογενειάρχης.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

- ★ "Ένας άπατημένος σύζυγος που ζητεί το δικό του στα δικαστήρια είναι ένας άπειρος άρρωστος που χειροτερεύει την κατάστασή του έρεθίζοντας πιο πολύ το τραύμα του.
- ★ Εκείνο που είναι πιο γελοίο στον έρωτα των γέροντων είναι η επιθυμία τους όταν θέλουν να τον έμψυσουν.
- ★ Υπάρχουν γυναίκες που είναι παντοδύναμες με μόνο τον ήχο της φωνής τους. Συγκινούν άμεσως την καρδιά και τις αγαπά κανείς πριν ακόμα σκεφθεί να τις κυττάξει.
- ★ Κανείς δεν έχει αγαπήσει με τη δύναμη ή με τη βία.
- ★ Ένας τρυφερός φίλος, έχει αυτό το καλό: όταν μας κλέψει καμιά φορά τη γυναίκα μας, μας άπολυτρώνει!
- ★ Συναπτά κανείς πολλές φορές τόσο ώριμα μάτια, που είναι δύσκολο να χαμηλώσει τα δικά του. Το βλέμμα έλκει τον έρωτα και ο έρωτας τρέχει εφίσω του.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ Τίτλοι εύγενείας!

"Ο «Πάπιας» που ήθελε να γίνει κόμης

Μια περίεργη υπόθεση, που παρουσιάστηκε τελευταίως στα παρινα πολιτικά δικαστήρια, άπεκαλύψε το καταπληκτικό γεγονός ότι υπάρχει στη Γαλλία μια... μαύρη αγορά τίτλων εύγενείας!

"Η ιστορία αυτή άρχισε εξ αίτιας μιας γυναικείας ιδιοτροπίας. "Η ώραία μνηστή κάποιου Πιέρ Κανάρ, που δήλωσε εφηνικά ότι δεν έννοουσε να πάρη το όνομα «κυρία Κανάρ», γιατί το θεωρούσε κυμικό (Κανάρ σημαίνει γαλλικά πάπια). "Ο άρραβωνιαστικός της διαμαρτυρήθηκε και της έτόνισε ότι ήξερε καλά το επίθετό του όταν αποφάσισε να γίνει γυναίκα του... "Όλα όμως τα επείκερήματά του δεν ώφέλησαν σε τίποτε. "Η θεοποινίς έμμενε αμετάπειστη.

"Επί πολλές ημέρες, ο Κανάρ ήταν άπελπισμένος. "Επειτα ένας φίλος του, που ήξερε τον πόνο του, του μίλησε για κάποιο βαρώνιο ντε Βιλιμπέρ, που παρουσιάσταν ως «μείσις για τη διορώσι της πολιτικής υποστάσεως ενός άτόμου με αλλαγή ή προσθήκη ονομάτων». "Ο Κανάρ πήγε άμέσως να βρή αυτό το βαρώνιο. Κι' εκείνος τον βεβαίωσε ότι ήταν εύκολο να μετατρέψη π.χ. το επίθετό του σε «Κεννάρ», με την προϋπόθεση του ψήφιου «β», αλλά ότι οι σχετικές διατυπώσεις θα άπαιτούσαν το λιγώτερο δυο χρόνια.

— "Αδύνατον! φώναξε ο Κανάρ. "Εγώ σκοπεύω να παντρευτώ σε τρεις μήνες.

— Τότε λοιπόν γιατί να μη γίνει άριστοκράτης; του πρότεινε ο ντε Βιλιμπέρ.

Και του εξήγησε ότι είχε πολλούς πελάτες, πρόσωπα της άριστοκρατίας, που θα μπορούσε να πεισθούν να δεχθούν στην οικογένειά τους ένα λαμπρό νέο σαν τον Πιέρ... με το άζημιωτο, βεβαίω! θα ήταν δυνατόν π.χ. να γίνει ο Κανάρ βαρώνιος με 300.000 φράγκα, ύποκόμης με 450.000, κόμης με 600.000 ή δουξ με 1.000.000. "Ο νέος άπάντησε ότι θα πλήρωνε εύχαρίστως τις 600.000 φράγκα για ένα τίτλο κόμης. Κι' ο ντε Βιλιμπέρ τον έστειλε να συνεννοηθή με τον κόμητα ντε Ζ... μέλος μιας οικογενείας που το γενεαλογικό της δέντρο άνέβαινε ως την εποχή της Ζάν ντ' "Αρκ.

"Ο κόμης κατοικούσε σ' ένα μεγάλο, κοντά στα "Ηλυσία. "Ο Κανάρ κτύπησε με διατύμιο το κουδούνι της πόρτας του. Μα ή άγάπη τού έδινε άρρητο... "Ένας καμαριέρης με χρυσόστομο λιθόετα τον παρέλαβε και τον ώδήγησε σ' ένα θαυμάσιο μαρμαρίνο σαλόνι. Τα πορτραίτα των εύγενών προγόνων του οικοδεσπότη κυττάζαν απ' τους τοίχους με περιφρόνηση τον πληθείο έπισκεπτή.

"Ο κόμης ήταν ένας άδύνατος κύριος, ως 60 ετών, με μουστάκια και μικρό γενάκι.

— Μαύ είπαν, κύριε, άρχισε ο Κανάρ διατακτικά, ότι μπορείτε να μου πουλήσετε έναν άριστοκρατικό τίτλο...

— "Εμείς οι άριστοκράτες δεν πουλούμε τους τίτλους μας, νέε μου, δέκοφε άγέρωχο ο κόμης. Θα ήταν το άκρον άωτον του έξευτελισμού!... "Εφ' όσον όμως σάς στέλνει ένας καλός μου φίλος, θα κώμω ό,τι μπορώ για σας. Θα σας ώιθέησω όπλα, ό, αν φυσικά συμφωνήστε με τους άπαιτούμενους οικονομικούς όρους. "Ο μόνος περιορισμός που επιβάλλεται απ' το νόμο, είναι ναχή ο υιοθετούμενος ηλικία μικρότερη κατά 15 χρόνια τουλάχιστον απ' τον υιοθετούμενο. Τίποτε άλλο...

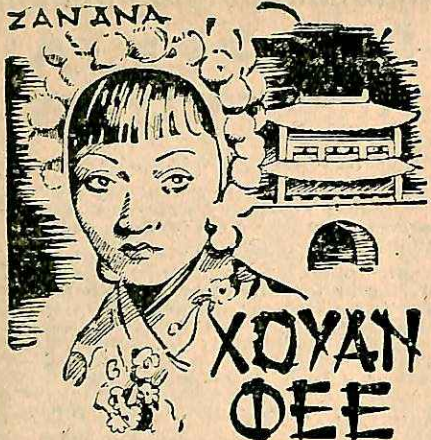
"Εξήγησε ακόμη ότι οι νομικές διατυπώσεις της υιοθεσίας διακόχουν μόνο λίγες βδομάδες. Κατόπιν, ο Κανάρ έαχε πιά άποκτήσει δικαίωμα ένας ώριός όνομα και τίτλο.

"Ο νέος έκλεισε τη συμφωνία κι' έφυγε απ' το μεγάλο με το μυαλό του άνω - κάτω. Συλλογιζόταν με ικανοποίησι πόσο θα έννοουσε όταν ή μνηστή του, όταν θα μάθαινε ότι επρόκειτο να γίνει κόμης ντε Ζ...

Τα πράγματα όμως κάλασαν γρήγορα, γιατί ο Κανάρ ήθελε να σκαρώσει άπάτη - όπως τουλάχιστον βεβαίανει ο ντε Βιλιμπέρ. "Αφού όπλασθ ή πληρώσε 100.000 φράγκα ως πρώτη δόση, εύστρώησε να μετρήσει και τα υπόλοιπα πριν άποκτήσει τον τίτλο, με την έλπίδα προφανώς ότι θ' άπέφευγε να τα πληρώσει όταν πια θα είχε κλείσει τη δουλειά του...

"Η υπόθεση έφτασε στα δικαστήρια. "Ο Κανάρ ζητεί να του επιστραφούν οι 100.000 κι' ο ντε Βιλιμπέρ έμμένει να του πάρη και τις υπόλοιπες 500.000, εύκαιρία αυτή, άπεκαλύφθη ότι έχει γίνει όμηρος κοινών επείκερσις ή πάλσις τίτλων εύγενείας, πρό πόλεμο.

Το δικαστήριο δεν έχει έκδώσει ακόμη την άπόφασή του. Κι' ο παρ' όλignon κόμης εξακολουθεί να μένει... Πάπιας και άνυπαντρός!



Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΤΟΥ ΠΕΚΙΝΟΥ

20ον — Καί ο λόγος;
— Με ρωτάς; Ρώτα την καρδιά σου.

— 'Η καρδιά μου μου λέγει να μὴ σ' ἀφήσω ἐδῶ, νὰ σὲ γλυτώσω ἀπ' τὸ θάνατο καὶ νὰ σὲ πάρω μαζί μου.
— Οχι. Δὲν εἶνε σωστὸ αὐτό. Στὴν καρδιά σου ὑπάρχει μιὰ μόνον γυναῖκα. Γιατί γελᾷς τὸν ἐαυτό σου, Κόαγκ - Σὺ; Τὴ νὰ ρῶ νὰ κάμω μαζί σου, χωρίς ἐλπίδα ἀγάπης;

— Σὺ ἀγαπᾷς, Σινάν - Κιάγκ. Ἀμφιβάλλεις γι' αὐτό;

— Ναι, ξέρω... Μ' ἀγαπᾷς, αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια, μὰ μ' ἀγαπᾷς ἀπὸ εὐγνωμοσύνη, μ' ἀγαπᾷς μὴ ἀγάπη ἀδελφική κι' ἐγὼ δὲν ἱκανοποιούμαι μὲ τὴν ἀγάπη αὐτή.

Σώπαρε γιὰ μιὰ στιγμή, ἀναστήναζε μὲ πόνο καὶ συνέχισε:

— Τὴν ἀγάπη πού διψᾷ ἡ ψυχὴ μου δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ τὴν δώσης, Κόαγκ - Σὺ. Καὶ τὸ ξέρεις γιατί; Δὲν εἶνε ἐλεύθερη ἡ καρδιά σου. Μὰ κι' ἐγὼ δὲν θέλω νὰ γίνω ἐμπόδιο στὴν εὐτυχία σου.

— Ο Κόαγκ - Σὺ ἴπταν ἀναστάτος.

— 'Η σκέψις πὺς ἡ Σινάν - Κιάγκ θύσασθ' ἔλκεται πρὸς χάριν του, πὺς θὰ ἴπταν σὲ λίγο νεκρὴ, ἕνα παγωμένο πτώμα, εὐτὶ πού τὸν ἐσώζεσ' ἀπ' τὴ σκαθιά, τὸν ἔκανε ἀνὰ κάτ.

Πλάι του ἡ Χουάν - Φέε μὲ τὴν τρυφερὴ καρδιά εἶχε ἐπίσης συγκινηθῆ βαθεῖα. Τὰ γλυκὰ τῆς μάτια εἶχαν βουρκώσει.

— Ο Κόαγκ - Σὺ δάγκανε τὴν γροθιάς του ἀπ' τὴν ἀπογνώσις του.

— Εἶνε ἀναπόδρα... Δὲν μπορῶ νὰ σ' ἀφήσω καὶ νὰ φύγω, φώνηζε σὲ μιὰ στιγμή.

— 'Η Σινάν - Κιάγκ ὑψίσσε καὶ κῦτταζε μακριὰ πρὸς τὸν ἄνεμο καὶ κῦτταζε καὶ τὰ τεῖχη τῆς πόλεως. Μιὰ πύλη τῶν τεχνῶν ἔμενε ἀνοιχτή. Σηκώσε ἀμέσως τὸ χέρι τῆς κι' ἐδείξε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

— Κῦτταζε, Κόαγκ - Σὺ!

— Τὴ εἶνε; ρώτησε ὁ νέος.

— Δὲν βλέπεις τίποτε;

— Οχι, Σινάν - Κιάγκ. 'Η ἐξοχή εἶνε ἐρημική.

— Κῦτταζε πρὸς τὰ τεῖχη.

— Δὲν βλέπω τίποτε, Σινάν - Κιάγκ.

— Δὲν βλέπεις τὴν πύλη ἐκεῖνη; Ὅλες οἱ ἄλλες πύλεις ἔλκεισαν κι' αὐτὴ μένει ἀνοιχτή.

— Τὴ σημάδια ἔχει αὐτό;

— Εἶνε μεγάλη σημασία, Κόαγκ - Σὺ. Πὺς δὲν τὸν μαντεύεις; Κατὶ ἔχουν ὑπόθεσιν ἀπ' τὴν πόλιν, κ' ἀπ' τὴν πύλη αὐτὴ θὰ προβάλλουν ἰσως ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή οἱ ἐμπιστοὶ ὀπλοφόροι τῆς αυτοκράτειρας.

— Οἱ φόβοι σου εἶνε ὑπερβολικοὶ, μικρού σου μὲν. Κανεὶς δὲν υποψιάζεται τί ἔχει αὐτὴ.

— Μὴν τὸ λὲς αὐτό, Κόαγκ - Σὺ. Σέρεῖς καλὰ τὴ Γεχονάλα. Ἐκεῖ παντοῦ μάτια γιὰ κοῦσε τὴ συμβουλὴ μου, Κόαγκ - Σὺ, καὶ ἀποτυχὴς αὐτὴ τὴ φορὰ εἶσαι χαμένος καὶ ἡ Σινάν - Κιάγκ μιλῶσε.

— Κολιά, σὺν κατὶ νὰ τὴν ἐπνίγει, σὺν κάμω. ἴπταν χλωμὴ. Στονόνας ἰδρωτὸς κυλοῦσαν στὸ μέτωπό της.

— Ο Κόαγκ - Σὺ κατάλαβε ὅτι τὸ δηλητήριό ἔφερνε τὴν ἐνέργειά του.

— Ἀχ! Σινάν - Κιάγκ, βόγγηξε, γιατί νὰ καίς αὐτὴ; Θὰ φεύγαμε κι' οἱ τρεῖς.

— 'Η Σινάν - Κιάγκ γέλασε πικρά, λυπημένα. Κῦτταζε τὸν Κόαγκ - Σὺ στὰ μάτια καὶ τὸν ρώτησε:

— Κόαγκ - Σὺ... Πὺς μου μιὰ λέξι μόνον. Εἶσαι εὐτυχισμένος τώρα;

— Δὲν ξέρω... τραύλιζε ὁ αυτοκράτορας σαστισμένος. 'Η θυσία σου αὐτή, Σινάν - Κιάγκ...

— Ἀχ! μὴ μὲ συλλογιζέσαι τώρα πῶς ἐμένα ἀναστήναζε ἡ νύξ, καὶ τὰ μάτια τῆς βουρκώσαν. Πὺς μου πὺς εἶσαι εὐτυχισμένος. Καὶ πὺς θὰ μὲ θυμᾷσαι χωρίς κακία καὶ μὲ λίγη ἀγάπη.

— Σ' εὐχαριστῶ, Σινάν - Κιάγκ!... Τρέλλοις ὁ Κόαγκ - Σὺ. Ποτὲ δὲν θὰ σὲ ἐξοχώ.

— Καὶ τώρα γρήγορα! Πηγαίνετε πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα ν' ἀλλάξετε!

— Ο Κόαγκ - Σὺ ὑπάκουσε. Καταλάβαινε πὺς καθε ἀρνησιὸν ἴπταν μάταια καὶ καθε ἀρνησιὸν ἐπικίνδυνον.

— Ἀλλάξαν ἐπὶ δύο λεπτὰ.

— Τώρα, ἔχετε γιὰ! τοῦς εἶπε ἡ Σινάν - Κιάγκ καθὼς ἐμπαιναν στὴ βάρκα. Ὅριστε, πάρτε αὐτὰ τὰ διαβήτρια. Εἶνε ἐπίσημα, ἔτοιμα, γιὰ νὰ διαβῆτε τὰ οὐνὸρα. Πάρτε κι' αὐτὰ τὰ χρήματα καὶ τὰ κοσμήματα Κόαγκ - Σὺ. Εἶνε ὅλη μου ἡ ἀτομικὴ περιουσία... Μὴ μοῦ ἀρνῆσθαι, μὴ διατάξω, σὲ παρακαλῶ.

— Τὴν κῦττασαν παγωμένοι ἀπὸ τὸν τρόμο.

— Χουάν - Φέε, εἶπε τώρα ἡ Σινάν - Κιάγκ, κι' ἴπταν ἡ πρώτη φορὰ πού ἀπέτεινε τὸ λόγο στὴν ἀντίθεσιν τῆς, μ' ἔκανε νὰ πονέσω πολὺ, καὶ οὐκ ἔστιν ἐγὼ μεγάλο κακό. Ἀλλὰ, τώρα, πιστέψτε με, πὺς θέλω πραγματικὰ τὴν εὐτυχία σου. Ναι, ἐπὶ μὴ νὰ ζήσης ἐλεύθερη κι' εὐτυχισμένη κοντὰ στὸν ἀγαπημένο σου.

— Καὶ πρὶν προφθάσῃς νὰ τῆς ποῖνε ἕνα εὐχαριστῶ, πρὶν προλάβῃς νὰ τῆς μιλήσῃς, χάθηκε πίσω ἀπὸ τὰ πυκνὰ τὰ φύλλα.

— 'Η τιμωρία τοῦ προδότη

— Ο Κόαγκ - Σὺ ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του τὴ Χουάν - Φέε ὅταν ἐβγαίνει μόνος.

— 'Η λυπητὴ πού ἴπταν μεγάλη.

— Ἀτυχή μικρή!... ὦτῃς Σινάν - Κιάγκ! ψιθύρισε.

— 'Η Χουάν - Φέε ἔκλαιγε, ἔκλαιγε μὲ βουβὰ ἀνασπληντὰ. Τὰ δάκρυά της ἴπταν εἰλικρινῆ, δάκρυα συμμόνοιας.

— 'Η Σινάν - Κιάγκ τὴν εἶκε μισομένη, αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια, ἀλλὰ τὴν ἐπὶ περιστάσει αὐτὴ εἶδε ἀφάνταστο γυναικοφιλία. 'Η ἀντίθεσιν εἶκε σβῆσαι τὴν καρδιά της. Καὶ θύσασε, ζήτησε γιὰ νὰ σῶσθαι ἐκεῖνον πού τόσο ἀγαπῶσε.

— Ο Κόαγκ - Σὺ ἔμενε συλλογισμένος κῦτταζόντας τὴς κόκκινες στέγες τῆς πόλεως πέρα ἀπὸ τὸ τεῖχος.

— 'Η Χουάν - Φέε σεδάσθηκε τὸν πόνο του.

— Ἐσφαινα ὅμως τὸν ἔπιασε ἀνάουξη ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε γρήγορα - γρήγορα:

— Πρέπει νὰ φύγουμε, καλέ μου Κόαγκ Σὺ. 'Η ὥρα πέρασε. Κινδυνεύουμε νὰ συλληφθῶμε καὶ τότε θὰ πάη χαμένη ἡ μεγάλη θυσία τῆς Σινάν - Κιάγκ.

— Πρέπει νὰ φύγουμε... ψιθύρισε συλλογισμένος ὁ Κόαγκ - Σὺ, κῦτταζόντας πάντα πρὸς τὴν πόλιν. Πρέπει νὰ φύγουμε.

— Καὶ συμπλήρωσε:

— Καὶ αὐτὸ ἐπιδάλλει ἡ σὺ... Μα μιὰ ἄλλη φωνὴ μέσα μου μοῦ φωνάζει: «Οχι, μὴν φύγῃς πρὶν τιμωρήσῃς τὸν προδότη».

— 'Η Χουάν - Φέε μάντευσε ἀμέσως γιὰ ποῖον μιλῶσε. Ἐννοῦσε τὸν προδότη στρατηγὸ πού τὸν πρόδωσε τὴν τελευταία στιγμήν στὴ Γεχονάλα κι' εἶνε ἀφορμὴ τῆς καταστροφῆς του.

— Τὰ λόγια τοῦ Κόαγκ - Σὺ τὴν τρόμαξαν. Οχι, οχι, δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ αὐτό, ἔπρεπε νὰ φύγουν, νὰ φύγουν τὸ γρηγορώτερον!

— Ο Κόαγκ - Σὺ κατέβηκε πρῶτος.

— 'Η Χουάν - Φέε τὸν ἀκολουθῆσε μὲ θάρρος.

— Ἐφθασαν στὴν ἄλλη ἀκρὴ τῆς ὑπόγειας διόδου συρμένοι μὲ τὰ τέσσερα. Γύρω ἀπλυνόταν ἐρημία. Τὸ βαθὺ σκοτάδι τοὺς προστάτευε.

— Ἐχουμε φίλους ἀκόμη στὸ Πεκίνο, εἶπε ὁ Κόαγκ - Σὺ. Μὰ δὲν θὰ χτυπήσουμε τὴν πόρτα κανενός.

— Θὰ ρῶ μαζί σου, ψιθύρισε ἡ Χουάν Φέε.

— Προχώρησαν ἀργά, προφυλακτικὰ, προσέχοντας στὸν παραμικρὸ θόρυβο. Εὐτυχῶς δὲν συνάντησαν κανένα.

— 'Η πόλις φαίνετο βυθισμένη στὸν ὕπνο.

— Ἐφθασαν τέλος στὸ σπίτι τοῦ προδότη.

— Ο Κόαγκ - Σὺ πῆδσε στὸν κῆπο κι' ἀνοῖξε τὴν πόρτα. Πῆρε μέσα τὴν Χουάν Φέε καὶ ἐξανάκλεισε τὴν πόρτα ἀπὸ τὸν κῆπο καὶ τῆς εἶπε:

— Περιμένε με ἐδῶ. Δὲν θ' ἀργήσω.

— 'Η Χουάν - Φέε δίστασε μιὰ στιγμή. Ἀμέσως κατόπιν ὅμως εἶπε ψαύχως:

— Θὰ σὲ περιμένω, Κόαγκ - Σὺ. Πῆγαινε. Ὁ Θεὸς εἶνε μαζί σου!

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΣ: 'Η συνέχισις

— Ἀνυπόμονον τράβηξε τὸν Κόαγκ - Σὺ ἀπὸ τὸ χέρι.

— Μὴ βιάζεσαι, τῆς εἶπε ἐκεῖνος ἄρεμα. Θὰ φύγουμε αὐριο.

— Σὲ ἰκετεύω, Κόαγκ - Σὺ, τοῦ φώνησε, σκέψου λογικὰ. Κάθε ἀρνησιὸν εἶνε καταστροφή γιὰ μᾶς. Ἀπομόνωσε τὴν ἐκδικησί σου. Ἀς φύγουμε.

— Ο Κόαγκ - Σὺ τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν παρέσυρε πρὸς τὰ τεῖχη.

— Ἐλα μαζί μου, Χουάν - Φέε, τῆς εἶπε. Δὲν πρέπει νὰ φοβάσαι, ἀγάπη μου. Κανεὶς δὲν θὰ μᾶς ἀνακαλύψῃ. Σέρω ἐνὰ μυστικὸ πέρασμα. Θὰ μποῦμε κάτω ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῆς νύκτας στὴν πόλιν χωρίς νὰ μᾶς ἀντιληφθῇ κανεὶς. Ποῖος θὰ φαντασθῇ πὺς δραπέτευσε γιὰ νὰ ρθῶμε νὰ κ' ἰδοῦμε στὸ Πεκίνο; Θὰ μᾶς ἀναζητήσουν μακριὰ ἀπὸ ἐδῶ. Στὸ μεταξύ αὐτὸ θὰ τιμωρῶ τὸν προδότη ὅπως τοῦ δείξει. Θὰ β-γῶμε κατόπιν κρυφὰ ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ θὰ φύγουμε.

— Ὁ Κόαγκ - Σὺ!

— Σὺ φοβάσαι, Χουάν - Φέε; Δὲν σὲ ἀναγνώριζα πᾶ, ἀνεπημένη μου.

— Δὲν φοβάμαι γιὰ τὸν ἐαυτό μου, φίλε μου. Φοβάμαι γιὰ σένα, μόνον γιὰ σένα. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ Γεχονάλα θὰ σὲ τιμωρήσῃ χωρίς οἰκτο, καλέ μου. Τρέμω στὴ σκέψις αὐτή.

— Ἐχε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα, Χουάν - Φέε.

— 'Η νέα δὲν ἐπέμεινε.

— Θὰ σ' ἀκολουθῇ ὅπου κι' ἂν πᾶς, τοῦ δήλωσε ἀποφασιστικὰ.

— Ο Κόαγκ - Σὺ ἐνδοθυσιάσθηκε.

— Τὰ μάτια του ἀστράψαν γεμάτα ἱκανοποίησι κι' αὐτοπεποίθησι.

— Ἐμπρός, εἶπε ἀποφασιστικὰ. Ὁ Θεὸς εἶνε μαζί μας, γιατί ὁ Θεὸς δὲν ἀγαπᾷ τοὺς προδότες.

— Στάθηκαν κοντὰ στὴ λίμνη, σ' ἕνα μέρος γεμάτο καλαμιές, ἱτίες καὶ γιᾶσες.

— Ο Κόαγκ - Σὺ ἔκλαιγε, ἔκλαιγε μὲ βουβὰ ἀνασπληντὰ. Τὰ δάκρυά της ἴπταν εἰλικρινῆ, δάκρυα συμμόνοιας.

— 'Η Σινάν - Κιάγκ τὴν εἶκε μισομένη, αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια, ἀλλὰ τὴν ἐπὶ περιστάσει αὐτὴ εἶδε ἀφάνταστο γυναικοφιλία. 'Η ἀντίθεσιν εἶκε σβῆσαι τὴν καρδιά της. Καὶ θύσασε, ζήτησε γιὰ νὰ σῶσθαι ἐκεῖνον πού τόσο ἀγαπῶσε.

— Ο Κόαγκ - Σὺ ἔμενε συλλογισμένος κῦτταζόντας τὴς κόκκινες στέγες τῆς πόλεως πέρα ἀπὸ τὸ τεῖχος.

— 'Η Χουάν - Φέε σεδάσθηκε τὸν πόνο του.

— Ἐσφαινα ὅμως τὸν ἔπιασε ἀνάουξη ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε γρήγορα - γρήγορα:

— Πρέπει νὰ φύγουμε, καλέ μου Κόαγκ Σὺ. 'Η ὥρα πέρασε. Κινδυνεύουμε νὰ συλληφθῶμε καὶ τότε θὰ πάη χαμένη ἡ μεγάλη θυσία τῆς Σινάν - Κιάγκ.

— Πρέπει νὰ φύγουμε... ψιθύρισε συλλογισμένος ὁ Κόαγκ - Σὺ, κῦτταζόντας πάντα πρὸς τὴν πόλιν. Πρέπει νὰ φύγουμε.

— Καὶ συμπλήρωσε:

— Καὶ αὐτὸ ἐπιδάλλει ἡ σὺ... Μα μιὰ ἄλλη φωνὴ μέσα μου μοῦ φωνάζει: «Οχι, μὴν φύγῃς πρὶν τιμωρήσῃς τὸν προδότη».

— 'Η Χουάν - Φέε μάντευσε ἀμέσως γιὰ ποῖον μιλῶσε. Ἐννοῦσε τὸν προδότη στρατηγὸ πού τὸν πρόδωσε τὴν τελευταία στιγμήν στὴ Γεχονάλα κι' εἶνε ἀφορμὴ τῆς καταστροφῆς του.

— Τὰ λόγια τοῦ Κόαγκ - Σὺ τὴν τρόμαξαν. Οχι, οχι, δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ αὐτό, ἔπρεπε νὰ φύγουν, νὰ φύγουν τὸ γρηγορώτερον!

— Ο Κόαγκ - Σὺ κατέβηκε πρῶτος.

— 'Η Χουάν - Φέε τὸν ἀκολουθῆσε μὲ θάρρος.

— Ἐφθασαν στὴν ἄλλη ἀκρὴ τῆς ὑπόγειας διόδου συρμένοι μὲ τὰ τέσσερα. Γύρω ἀπλυνόταν ἐρημία. Τὸ βαθὺ σκοτάδι τοὺς προστάτευε.

— Ἐχουμε φίλους ἀκόμη στὸ Πεκίνο, εἶπε ὁ Κόαγκ - Σὺ. Μὰ δὲν θὰ χτυπήσουμε τὴν πόρτα κανενός.

— Θὰ ρῶ μαζί σου, ψιθύρισε ἡ Χουάν Φέε.

— Προχώρησαν ἀργά, προφυλακτικὰ, προσέχοντας στὸν παραμικρὸ θόρυβο. Εὐτυχῶς δὲν συνάντησαν κανένα.

— 'Η πόλις φαίνετο βυθισμένη στὸν ὕπνο.

— Ἐφθασαν τέλος στὸ σπίτι τοῦ προδότη.

— Ο Κόαγκ - Σὺ πῆδσε στὸν κῆπο κι' ἀνοῖξε τὴν πόρτα. Πῆρε μέσα τὴν Χουάν Φέε καὶ ἐξανάκλεισε τὴν πόρτα ἀπὸ τὸν κῆπο καὶ τῆς εἶπε:

— Περιμένε με ἐδῶ. Δὲν θ' ἀργήσω.

— 'Η Χουάν - Φέε δίστασε μιὰ στιγμή. Ἀμέσως κατόπιν ὅμως εἶπε ψαύχως:

— Θὰ σὲ περιμένω, Κόαγκ - Σὺ. Πῆγαινε. Ὁ Θεὸς εἶνε μαζί σου!



ΜΙΑ ΑΝΑΤΡΙΧΙΑΣΤΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Τὸ δράμα τοῦ τραίνου τῆς Διέπτης, πού ἐξετυλίχθηκε μιὰ χειμωνιάτικη νύχτα πρὸς 1932, παραμένει πάντα ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα ἀνατριχιαστικὰ ἐγκλήματα τῶν συγχρόνων κακοποιῶν.

Μέσα σ' ἕνα βαγόνι τῆς πρώτης θέσεως βρισκόταν ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἕνα ζευγάρι. Ὁ ἀνδρὸς δὲν ἴπταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Ζωρὴ Φερριέ, ἕνα ἀνθρώπου πού τὸν καταζητοῦσαν ὅλες οἱ ἀστυνομίες τοῦ κόσμου γιὰ φόνους, κλοπές, διαρρήξεις, ἀπάτες καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλες ἐγκληματικές πράξεις. Κι' ἡ γυναῖκα ἴπταν ἡ Ἀλὶν Ἐσπερέλ, μιὰ ἀμυαλὴ νέα, πού τὸ νοσηρὸ πάθος τῆς γιὰ τὴν περιπέτειά τὴν εἶχε κάμει ν' ἀγαπήσῃ τὸν δῆσμο κακοποιῶν καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ πάντα γιὰ νὰ τὸν ἀκολουθῇ.

Ὁ Φερριέ εἶχε κολληθεῖ ἀπὸ τὴν ἀγάπη αὐτῆς τῆς Ἀλὶν. Κι' ἴπταν ἡ πρώτη φορὰ πού εἶχε σκεθῇ σ' ἀλήθεια ν' ἀποτραπῇ ἀπὸ τὴν «ἐπάγγελμα», θὰ πῆγαιναν κάπου μακριὰ, γιὰ νὰ ζήσουν εὐτυχισμένοι καὶ χωρίς περισπασμούς.

Αὐτὸ ἴπταν, ὅμως ἀδύνατον. Γιατὶ παντοῦ ἐγνώριζαν τὸ νόημα καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ διαβόητου αὐτοῦ κακοῦργου.

Μιὰ μόνον λύσις ὑπῆρχε. Κι' αὐτὴ, ὁ Ζωρὴ Φερριέ τὴ σκεπτόταν πᾶς σφοδρὰ ἀπὸ τὴ στιγμή πού μπήκε στὸ τραῖνο τῆς Διέπτης μαζί μὲ τὴ φίλη του.

Γιὰ τὴν ἀστυνομία, γιὰ δλοὺς ἐκεῖνους πού τὸν καταδίωκαν, ὁ Ζωρὴ Φερριέ ἔπρεπε νὰ πεθάνῃ. Ἐστὶ μόνον ἂν ἐπαύαν ν' ἀναζητοῦνται μ' αὐτόν. Ἀλλὰ γιὰ νὰ γίνῃ πιστευτὸς ὁ θανατὸς του, ἔπρεπε κάποιος ἄλλος νὰ βρεθῇ νεκρὸς, μὲ τὰ δικά του χαρακτηριστὰ στὴν τσέπη, ἀλλὰ σὲ τέτοια κατάστασι, πού νὰ μὴν μπορῇ νὰ ἐξακριβωθῇ ἡ ταυτότης του.

Αὐτὸ θὰ μπορούσε, ἔσφαινα, νὰ γίνῃ μ' ἕνα ἄνθρωπο, πού θάπεστε ἀπὸ τὸ τραῖνο...

Ὁ Ζωρὴ Φερριέ τρώμαζε κι' ὁ ἴδιος ἐμπρός στὴν ἀπείσια αὐτὴ σκέψις, πού εἶχε περάσει σὰν ἀστράπη ἀπὸ τὸ μυαλό του.

Ἀλλὰ σιγὰ - σιγὰ ἀρχισε νὰ τὴν συνηθίζῃ. Καὶ στὸ τέλος πείσθηκε πὺς αὐτὴ ἡ λύσις ἴπταν ἀναγκαία, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ψυχία του.

Πλάι του, ἡ Ἀλὶν κοιμῶταν σὲ μιὰ γωνία τοῦ διαμερίσματος.

Ὁ Ζωρὴ Φερριέ σκώθηκε ἀργὰ καὶ βγῆκε στὸ διάδρομο.

Στὸ γειτονικὸ διαμερίσμα δὲν ὑπῆρχε κανεὶς. Στὸ ἐπόμενον, ἕνας νέος κῆπις διαβάζοντας τὴν ἐφημερίδα του.

Ὁ κακοποιὸς τὸν κῦτταξε προσεκτικὰ ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ πᾶσι τῆς πόρτας. Εἶχαν τὴν ἴδια περίπου ἡλικία καὶ τὸ ἴδιο ἀνάστημα.

Ὁ Ζωρὴ ἔρριξε μιὰ ματιά καὶ στὸ ἐπόμενο διαμερίσμα. ἴπταν ὁλόκληρο ἄδειο.

Απὸ τὴ στιγμή αὐτή, δὲν δίστασε καθόλου. Ἐξορία ἴπταν μοναδική. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν θὰ τοῦ παρουσιαζάταν ἴσως.

Ὁ Ζωρὴ ἔρριξε μιὰ ματιά καὶ στὸ ἐπὶ τοῦ περιστεροῦ του. Ἀλλ' ἀμέσως μετάνοισε.

— Οχι! Δὲν ἔπρεπε νὰ κάμῃ θόρυβο.

— Ἀνοίξε τότε τὴν πόρτα καὶ μπήκε βιαστικά στὸ διαμερίσμα τοῦ νέου.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, εἶπε, 'Η γυναῖκα μου λιποθύησε ἐσθνικά... Ἐκεῖ στὸ διπλάνο διαμερίσμα... Θὰ εἶχατε τὴν καλωσύνη νὰ τὴν προσέξετε μιὰ στιγμή, ὥς πού νὰ τρέξω στὸ βαγόν - ρεστωρὰν νὰ τῆς φέρω μιὰ λεμονάδα...

— Ὁ νέος τινάχθηκε ἀμέσως ἐπάνω.

— Εὐχαριστῶς, κύριε, ἀπάντησε.

Καὶ ἔκαμε νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ διαμερίσμα. Ἀλλ' ὁ Ζωρὴ Φερριέ πού εἶχε σταθῇ πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα τὸν χτύπησε μὲ τὴ λαβὴ τοῦ περιστροφικοῦ του στὸ κεφάλι.

Ὁ δυστυχισμένος νέος σωριάστηκε ἀμέσως κάτω.

Ὁ Φερριέ τ

κρέας όμως ποσότητες, σόσες χρειάζονται για τη ζωή του ίδιου του φυτού.

Αυτή η μυστηριώδης ακόμη χημική λειτουργία των φυτικών κυττάρων, που αναμαίνεται (φωτοσύνθεση), απορροφά κι' αποταμιεύει τεραστίες ποσότητες της ήλιακής ενέργειας που φτάνει στον πλανήτη μας. Υπολογίζεται ότι, μέσα στη ζάχαρη που παράγουν κάθε χρόνο τα φυτά όλης της γης, περιέχεται ενέργεια περισσότερη, απ' όση θα απέδιδε το κάψιμο 300 δισεκατομμυρίων τόννων κάρβουνου!

Γι' αυτό η ζάχαρη είναι το τρόφιμο που αποδίδει στον οργανισμό περισσότερη και φθηνότερη συγκρότηση ενέργειας από κάθε άλλο. Αυτή μας παρέχει κανονικά τα 15% των θερμίδων που χρειάζεται καθημερινώς το σώμα μας. Κι' οι θερμίδες αυτές κοστίζουν 27 φορές λιγότερο από εκείνες που αποδίδει το κρέας.

Η βιομηχανία του ραφιναρίσματος της ζάχαρης έχει τόσο προοδεύσει, ώστε το τρόφιμο αυτό είναι το καθαρότερο απ' όλα, δίχως ζέρες προσμίξεις.

Δεν είναι όμως και η πιο γλυκεία απ' όλες τις ουσίες. Απεναντίας, έχει μικρότερη γλυκαντική δύναμη από τις περισσότερες άλλες. Η σακχαρίνη, π.χ., που παράγεται απ' την πίσσα, δεν έχει μόνον την ευχάριστη γεύση της ζάχαρης, είναι όμως 300 φορές γλυκύτερη απ' αυτήν. Η (γλυκοζίνη), μία ουσία που περιέχεται στη γνωστή (γιάμπα), είναι 50 φορές πιο γλυκεία απ' τη ζάχαρη.

Οι πηγές της ζάχαρης είναι δύο: το ζαχαρόκαλαμο και το κοκκινόγυαλο. Τα κοκκινόγυαλα αυτά — ειδικής ράτσας, εξαιρετικά γλυκά — ήταν άγνωστα ακόμη προ 200 ετών. Για πρώτη φορά το 1747, ο καθηγητής της φυσικής στην Άκαδημία Επιστημών του Βερολίνου Άνδρεας Μάργκροφ εξήγαγε καθαρή ζάχαρη από κοκκινόγυαλο. Τώρα τα φυτά αυτά καλλιεργούνται σε διαρκώς μεγαλύτερες ποσότητες και εντείνεται η βιομηχανική κατεργασία τους.

Όπως έμελλε χρησιμοποιήσαμε κατά τον πόλεμο το σταφυλόσακχαρο της σταφίδας για αντικαταστάσι της ζάχαρης, οι Αμερικανοί έκαναν μεγάλη καταναλωσία ενός γλυκού οριζοπίου που παραγόταν από υπύλη. Για το σκοπό αυτό χρησιμοποιήθηκαν τα μηλα που πέφτουν απ' τον άνεμο και που υπολογίζονται σε 500.000 τόννους το χρόνο. (Απ' αυτή την ποσότητα μιλών ροπί. Ο χυμός τους συμπυκνώνεται, καθαρίζεται, απαλλάσσεται από κάθε χαρακτηριστική μυρωδιά και δίνει ένα προϊόν ευγεύστο κι' οικονομικό, που αντικαθιστά πλήρως τη ζάχαρη.

Όπως είπαμε και στην αρχή, η ζάχαρη χρησιμοποιεί σήμερα για την κατασκευή καρτρίου, πεντικαλλίνης, εκρηκτικών υλών, συνθετικού σαπουνιού, τεχνητής μετάξης, υπερ-βενζίνης, πλαστικών υλών και αμερτρικών άλλων προϊόντων. Χρησιμοποιείται επίσης στη βυρσοδεψία, στην κομποβιομηχανία, στην υαλοποιία, κλπ. Η ζήτηση της λοιπόν θ' αυξανόταν συνεχώς, όσο προοδεύει ο πολιτισμός μας.

●●

Τύχη μία φορά!

Στο τσίρκο Κόρους της αμερικανικής πόλεως Παντλετον, εμφανίσθηκε τελευταία ένας αυθεντικός Ρώσος πρίγκιπς, όνοματι Ίβαν Τσερνίκωφ, μαζί με ένα (οκεπτόμενο) άλογο, τον (Πλουτώνιο).

Ο (Πλουτώνιος) έκαμε μερικές αξιοθαύμαστες επιδείξεις αναγνώσεως και γραφής με τη βοήθεια ενός ειδικού αλφαριθμητικού, καθώς επίσης και διάφορες αριθμητικές πράξεις.

Στο τέλος, ο κύριός του του είπε: «Και τώρα, δείξε μας ποια είναι η γυναίκα που έχει την πιο θερμή έρωτική λ. βιοσυγκράση».

Ο (Πλουτώνιος), έπειτα από μερικούς διαλογισμούς, σταμάτησε μπροστά σε μια νέα, έφηβε με τη γλώσσα του το γυναικείο υπέρτατο. «Αποτέλεσμα: Η Καρολίνα άρχισε να προτάζει γάμο. Και, έπειτα από μερικές επιχειρήματα, όνόματι Αντρίους Κέλ-λιντ».

●●

Γνωμικά

Καλλίτερα νύχαι ζητιάνους άρθιος παρά βασιλιάς... κρεβάτιωμενος!

★

Οι επισκέψεις είναι πάντοτε ευχάριστες. Αν δεν είναι όταν έρχονται, είναι... όταν φεύγουν!



Το έγκλημα της Οφελίας Κόλμαν

Ένας παθολογικά ζηλότυπος σύζυγος

Η μικρή Οφελία Κόλμαν όνειροπολούσε πάντα το όμορφο παλληκάρι που θαρχόταν να τη ζητήσει, για να την οδηγήσει σ' έναν παραμυθένιο κόσμο χαράς και ευτυχίας...

Δεν είχε κλείσει ακόμη τα 17 χρόνια της, αλλά όλοι έλεγαν πως ήταν η ομορφότερη νέα του Ζουβιζύ.

Το μόνο της ελάττωμα ήταν πως δεν είχε καθόλου προίκα. Ο πατέρας της ήταν φαρμακοποιός. Μά, μ' όλο που συντηρούσε άνετα την οικογένειά του, δεν είχε κατορθώσει ν' αποκτήσει ποτέ περιουσία. Κι' έπειτα, είχε να σπουδάσει τους δύο γιους του, που ο ένας ήταν μεγαλύτερος και ο άλλος μικρότερος από την Οφελία.

Σαφνικά, η «τύχη» χτύπησε μία μέρα στην πόρτα της.

Αλλοίμονο! Πόσο διαφορετική ήταν από ό,τι είχε φαντασθεί η νέα. Άντι για το μαγεμένο βασιλόπουλο, που περμένε, ο άνθρωπος που ήλθε να την ζητήσει είχε γκριζιά μαλλιά και πληγώσε έκαιχε την εποχή τα πηνύτα. Άλλα είχε έναν τίτλο και μία μεγάλη περιουσία.

Ο βαρώνος Κουρτζ ντε Λαμπις ανήκε στον τύπο των δοναδών της προλεταριακής εποχής, που, μ' όλο το πέρασμα των χρόνων, κατορθώνουν να φαίνονται πάντα νέοι. Κι' ωστόσο ένας θεός μόνο ζέρει με πόσες προσπάθειες και πόσες φροντίδες δίνουν αυτή την απατηλή εντύπωση.

Όπως ήταν κομψός και άψογος πάντα στην εμφάνισή του, θα μπορούσε να είναι ακόμη ένας αξιόλογος σύζυγος για μία γυναίκα που θα είχε περάσει τα τριάντα. Άλλα για τη μικρή Οφελία ήταν κάτι περισσότερο από πάτερους.

Η νέα παρακάλεσε, έκλαψε, ούρησε στα πόδια των γονέων της. Άλλα ο φαρμακοποιός και η γυναίκα του στάθηκαν ανένδοτοι. Και λίγο καιρό αργότερα έγιναν οι γάμοι της με το βαρόνο.

Στο γάμο αυτό η Οφελία δεν βρήκε ίσως την ευτυχία. Άλλα όπως ήταν μικρή και άπειρη ακόμη, θαυμάθηκε πολύ γρήγορα απ' την καινούργια ζωή που άρχισε να ζει και ξεχάσθηκε μέσα στην πολυτέλεια, τα τεξίδια και τις διασκεδάσεις.

Ο βαρώνος αγαπούσε τη γυναίκα του με τη ζηλότυπη εκείνη αγάπη του ηλικιωμένου συζύγου και δεν διατάζει υποστά σε καμία θυσία για να την κάνει να ξεχάσει την τεραστία διαφορά που τους χωρίζει. Από τ' άλλα μέρες, η Οφελία τον σεβάσταν και ποτέ δεν πέρασε από το μυαλό της η ιδέα να ζητήσει στην άγκαλιά ενός άλλου τις χαρές που της έλειπαν κοντά του.

Και τα χρόνια άρχισαν να κυλούν γρήγορα. Όλοι τους θεωρούσαν σαν ένα ευτυχισμένο ανδρόγυνον. Και το βέβαιο είναι πως ζούσαν πολύ αρμονικά, τόσο μάλιστα που εξένιζε πολλούς αυτή η αρμονία.

Αλλά ο βαρώνος κατέρρεε ημέρα με την ημέρα. Κι' όταν έφθασε στα εξήντα ήταν τόσο γέρος που φαινόταν για πολύ μεγαλύτερος.

Η Οφελία δεν είχε κλείσει ακόμη τα τριάντα. Κι' η ομορφιά της έλαμπε περισσότερο από κάθε άλλη φορά.

Ο βαρώνος άρχισε τότε να γίνεται πολύ ζηλότυπος. Κι' όπως δεν μπορούσε να

συνοδεύει πιά τη γυναίκα του, έβλεπε την ανάγκη να μείνει κλεισμένη κοντά του μέσα στο παλάτιο μεγάρου του της οδού Μπλάντι, στο Παρίσι, που, μ' όλη την πολυτέλεια και τις ανέσεις του, έμοιαζε σαν φυλακή.

— Είσοι πολύ νέα ακόμη, της έλεγε κάθε τόσο. Έγώ γερνάω όμως και σε λίγο θα πεθάνω. Αν δεν με απατάς σήμερα, αύριο, όταν δεν θα υπάρχω, θα ριχτείς στην άγκαλιά ενός άλλου. Όταν το συλλογίζωμαι, μου φαίνεται πως θα τρελλωθώ.

Η νεαρή γυναίκα μάταια προσπαθούσε να τον ποναώσει, διαβεβαιώνοντας τον για τη στοργή και την αφοσίωσή της.

Ένα βράδυ, η Οφελία άκουσε έναν ελαφρό κρότο μέσα στο δωμάτιό της. Μισόνοιξε τότε την πόρτα και είδε το σύζυγό της που άδειασε μία λευκή σκηνή μέσα στην κοράφα του νερού, που βρισκόταν πλάι στο κρεβάτι της.

Από τη στιγμή αυτή, η ζωή της νεαρής γυναίκας έγινε μαρτυρική. Γιατί είχε καταλάβει πως ο σύζυγός της ήθελε να την δηλητηριάσει. Ένοιωσε τον κίνδυνο, ολόγυρά της, αλλά χωρίς να ξέρει πως θα μπορούσε ν' αμυνθεί.

Κι' ο βαρώνος είχε γίνει επίσης νεύρικός και βίαιος. Γιατί η Οφελία, με τις προφυλάξεις που έπαιρνε, κατώρθωσε πάντα να ματαιώνει τα σχέδιά του. Τις περισσότερες νύχτες έμενε αυτήνη σκεδόν, γιατί φοβόταν μήπως ο άνδρας της τη σκοτώσει στον ύπνο της.

Τέλος, μία νύχτα, στις 17 Σεπτεμβρίου του 1931, ζήτησε το δράμα.

Η Οφελία, εξαντλημένη από την αγονία και την ανημία, είχε αποκοιμηθεί στο κρεβάτι της. Σαφνικά, ένοιωσε ένα δυνατό σφίξιμο στο λαιμό.

Η νεαρή γυναίκα άνοιξε τα μάτια της και είδε τότε το βαρόνο, που, σκυμμένος πάνω της, προσπαθούσε να την πνίξει. Ωστόσο, κατόρθωσε να ξεφύγει από το σφίξιμό του κι' αποτραβήχθηκε τρομαγμένη στο βάθος του κρεβάτι.

Αλλά ο βαρώνος έμοιαζε σαν τρελλός. Όρμησε πάνω στο κρεβάτι και τα χέρια του απλώθηκαν και πάλι γύρω από το λαιμό της Οφελίας.

Ένα λεπτό ακόμη και θα ήταν νεκρή. Μά η νεαρή γυναίκα δεν έστρεψε πιά.

Ήταν τώρα αποφασισμένη να σώσει τη ζωή της. Τα χέρια της μίμνησαν μηχανικά την κίνηση που βαρόνους.

Αρχισε τότε μία άγρια πάλη μεταξύ των δύο αυτών ανθρώπων, που κυλιόνταν στον στο κρεβάτι, προσπαθώντας να πνίξουν ο ένας τον άλλον.

Η Οφελία υπερίσχυσε στο τέλος. Κι' είχε τη θάλαξη ικανοποίηση να ιδεί τον άνδρα που απειλούσε τη ζωή της να ανθρωπο πνύ απειλούσε να πεθάνει.

Όταν, λίγο καιρό αργότερα, έγινε η δική της Οφελία δεν ένοιωσε πιά καμιά νύχτα.

Αλλά η Οφελία δεν ένοιωσε πιά καμιά νύχτα. Οφελία δεν ένοιωσε πιά καμιά νύχτα. Οφελία δεν ένοιωσε πιά καμιά νύχτα. Οφελία δεν ένοιωσε πιά καμιά νύχτα.

Η ΜΑΓΙΚΗ ΑΥΛΑΙΑ

Η αυλαία του (Φάντιο-Σιτ Μιούζικ-Χώλλ) της Νέας Υόρκης είναι ασφαλώς μοναδική στο είδος της. Αντανακλά τιμωραδίκη όποτε χρωματισμένο φως πέσει πάνω της. Στο κόκκινο φως φαίνεται ότι επάνω, στο πράσινο πράσινο, στο μπλε κόκκινο, στο χρώμα του ουρανού...

Αποτελείται από ένα καινούργιο υλικό, που λέγεται (γκλαμ). Είναι μια γυαλί, που λέγεται (γκλαμ) πλαστική ουσία, απ' την οποία μπορούν να γίνουν φορέματα, την οποία κουντίνες, ακόμη και χαλάρια. Έπειτα, κουντίνες, ακόμη και χαλάρια. Έπειτα, κουντίνες, ακόμη και χαλάρια.

Αποτελείται από ένα καινούργιο υλικό, που λέγεται (γκλαμ). Είναι μια γυαλί, που λέγεται (γκλαμ) πλαστική ουσία, απ' την οποία μπορούν να γίνουν φορέματα, την οποία κουντίνες, ακόμη και χαλάρια. Έπειτα, κουντίνες, ακόμη και χαλάρια. Έπειτα, κουντίνες, ακόμη και χαλάρια.

Αποτελείται από ένα καινούργιο υλικό, που λέγεται (γκλαμ). Είναι μια γυαλί, που λέγεται (γκλαμ) πλαστική ουσία, απ' την οποία μπορούν να γίνουν φορέματα, την οποία κουντίνες, ακόμη και χαλάρια. Έπειτα, κουντίνες, ακόμη και χαλάρια. Έπειτα, κουντίνες, ακόμη και χαλάρια.

Αποτελείται από ένα καινούργιο υλικό, που λέγεται (γκλαμ). Είναι μια γυαλί, που λέγεται (γκλαμ) πλαστική ουσία, απ' την οποία μπορούν να γίνουν φορέματα, την οποία κουντίνες, ακόμη και χαλάρια. Έπειτα, κουντίνες, ακόμη και χαλάρια. Έπειτα, κουντίνες, ακόμη και χαλάρια.

Αποτελείται από ένα καινούργιο υλικό, που λέγεται (γκλαμ). Είναι μια γυαλί, που λέγεται (γκλαμ) πλαστική ουσία, απ' την οποία μπορούν να γίνουν φορέματα, την οποία κουντίνες, ακόμη και χαλάρια. Έπειτα, κουντίνες, ακόμη και χαλάρια. Έπειτα, κουντίνες, ακόμη και χαλάρια.

ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΒΛΕΠΟΥΝ ΤΟΝ ΗΛΙΟ

Περίεργες συνήθειες άγριων φυλών

Στις περισσότερες πρωτόγονες φυλές, τα κορίτσια υποβάλλονται σε ταλαιπωρίες και σε αυστηρούς περιορισμούς, όταν η πρώτη εμφάνισή τους χαρακτηριστείς γυναίκα. Στις περισσότερες πρωτόγονες φυλές, τα κορίτσια υποβάλλονται σε ταλαιπωρίες και σε αυστηρούς περιορισμούς, όταν η πρώτη εμφάνισή τους χαρακτηριστείς γυναίκα.

Οι Στριγκουάνας της Βολιβίας έχουν την ίδια συνήθεια, επιβάλλουν όμως κρεμούν την σκηνή των κοριτσιών στη σκηνή της καλύψης τους, έτσι ώστε να μη την φάνη κανείς. Μετά 10 μέρες, έρχεται ένας μάγος, για να τα ξεφορτίσει και να δώσει τα κακά πνεύματα. Κατόπιν, η κοπέλα πρέπει να ξεφορτωθεί απ' τη μητέρα της, χωρίς να βγάλει ούτε μία ψωλή.

Τέλος, σε μερικές φυλές της Γουινίας, τα κορίτσια που μένουν κρεμασμένα απ' τη στήνη μέσα στην σκηνή τους, υποφέρουν τα πέντε μήνες απ' τις δαγκωματιές των μεγάλων μυρμηγκιών που αφήνουν σ' αυτήν τα μάτια. Επειτα πλέουν σε μένουν σκεδόν νηυσικά, τόσο που έχουν γίνει πεταλάκια κόκκαλο όταν τελειώσει ο μήνας της δοκιμασίας των.

●●

Η «Μεγαλοφυΐα στο σκοτάδι»

Για να γίνει ένας άνθρωπος καλός γλύπτης, πρέπει βέβαια, εκτός του ταλέντου, να έχει χέρια και μάτια... Κι' όμως ο Γάλλος Ρενέ Τουρνά, ανάπαρος του πρώτου παγκοσμίου πολέμου, έχει γίνει περίφημος γλύπτης μολοντί είναι τυφλός και μ' ένα χέρι! Οι τεχνικοί, που τον έχουν επανομάσει (Μεγαλοφυΐα στο σκοτάδι).

Το 1914, ο Τουρνά είχε χάσει τα μάτια του και το δεξί του χέρι από μία έκρηξη χειροβομβίδας. Αφού πέρασε μήνες αγωνίας κι' απελπισίας, άναζε κάποια χρόνια δουλεύοντας, που θα καλλιεργούσε το πνεύμα του και θα ικανοποιούσε την αγάπη του προς την τέχνη. Είχε σπουδάσει προηγουμένως στη Σχολή Καλών Τεχνών κι' είχε πολλούς φίλους καλλιτέχνες. Κάποιος γλύπτης λοιπόν του υπέδειξε μία κατάλληλη ασχολία: Να φτιάχνει γύψινα αποτυπώματα προτομών και αγαλμάτων. Κι' ο Τουρνά αποδέχθηκε επείγουστος σ' αυτή τη δουλειά. Σιγά σιγά όμως, φιλοδόχησε να γίνει κι' ο ίδιος γλύπτης. Κοπίσας πολύ για να πείσει τα μοντέλα, που δεν θεωρούσαν τρελλό και δεν δέχονταν να ποζάρουν γι' αυτόν. Μελετούσε με τα δαχτύλα του μοναδικό χερί του τα χαρακτηριστικά των διαφόρων προσώπων κι' έπειτα προσπαθούσε να τα αποδώσει με τη σκυλη του.

Επειτα από πολλές προσπάθειες, έφτασε τέλος στο σκοπό του. Το άριστο έργο του είναι μαρμαρίνο χέρι, πανομοιότυπο του δικού του. Θα διερωτηθώτε βέβαια πως μπορείς να βρείς το σχήμα του χεριού του, εφόσον δεν είχε άλλο για να το ψηλαφήσει... Απλούστατα, το άγγιζε με τα ευαίσθητα χείλη του, μελετούσε έτσι τις γραμμές του και τις απέδιδε πιστά στο έργο του!

Τα κορίτσια μιας άλλης φυλής της ίδιας χώρας πρέπει να μένουν επί 4 ημέρες κλειστά, στο διαμέρισμα της καλύψης τους τους χρησιμοποιεί για κρεβάτι, χωρίς να μπορούν να βγουν, χωρίς τροφή και νερό. Όταν βγουν, κατόπιν, φορούν ένα πλατύ καπέλλο, γιατί πιστεύουν ότι, αν αντικρύσουν τον ήλιο, θα παθουν τα μάτια τους. Δεν επιτρέπεται επίσης να πλησιάσουν σε ποτάμι ή στη θάλασσα, να επι ένα έτος, και δεν τρώνε σ' όλο αυτό το διάστημα ψάρι σολωμό, για να μην... χάσουν τα λογικά τους!

ΚΛΩΝΤ ΡΟΜΠΕΡ



Όπως το ένα αυγό με το άλλο...

Ο Έμπορος γυαλικών Ντυπών, έδωκεν εκείνη τη στιγμή απ' το μαγαζί του, όταν αντίκρουσε ξαφνικά τον πελάτη του κ. Μελέ.

— Χαίρετε, κύριε Μελέ, του φώναξε.

— Πώς είπατε, παρακαλώ; ξαφνιάστηκε εκείνος.

— Χαίρετε, κύριε Μελέ! Τι κάνετε;... πως τα πηγαίνετε;

Ο άλλος γούρλωσε τα μάτια του.

— Δεν είμαι ο κύριος Μελέ! διαμαρτυρήθηκε.

— Καλέ, τι λέτε;

— Μάλιστα, τ' ονομά μου είναι Ζάν Ντινέο.

Ο έμπορος των γυαλικών πήρε μία κωμική έκφραση.

— Άστέιο, αυτό!... Πολύ άστέιο! φώναξε κι' άρχισε να γελάει.

— Τι άστέιο βρίσκετε, κύριε; Που με λένε Ζάν Ντινέο;

Ο έμπορος των γυαλικών φαινόταν κατεθυσιασμένος.

— Δεν είν' αυτό τ' άστέιο, εξήγησε. Το άστέιο είναι που μοιάζει καταπληκτικά με το φίλο μου Μελέ. Θα μπορούσα να ορκιστώ, ότι είστε αυτός ο ίδιος. Και τον ξέρω τόσο γρόνια!

— Αυτό, βέβαια, είναι παράξενο! είπε ο Ζάν Ντινέο, με κάποια ανημία.

Ο έμπορος των γυαλικών ξεκαλοούθησε ν' απορη και να λέν.

— Η ίδια όψη, τα ίδια μαλλιά, ακριβώς το ίδιο χτένισμα.

— Όσο άργει ο πατέρας σου, τόσο περισσότερο με νευριάζει!



...Εφυνες με το καλό σου, και γινώσκεις... αυτά τα παλαιοκούρα... Κι' η όμπρελα σου... Πού είναι; Πές μου... Την έχασες;... Την έχασες;... Έ... Ξεμυαλισμένη!... Άκαμάτη!...

—Αγαπητή κυρία!... τραύλισε ο Ζάν, και πήγε να της εξηγήσει.

Λογάριασε όμως χωρίς τον ξενόδοχο.

—Τί;... Άγαπητή κυρία; ούλοιαζε εκείνη. Είσαι και πιωμένος, λοιπόν!... Αυτό που έλεπτε τώρα!... Μπράς! Στο κραβάτι σου, γουρουνι, μεθύστακα!...

—Μά δεν είμαι ο Πιέρ σας! φώναξε επί τέλους ο Ζάν με άπογγνισι.

—Αμ' βέβαια με τέτοιο μεθύσι πώς να ξέρεις ποιος είσαι; Διάβλεψε, διάβλεψε!... Έγώ στη θέση σου, θα ντρεπόμουν με χοντρά κατάδα της ψυχής μου!... Άκούσε εκεί!... Δεν είναι ο Πιέρ!... Μά βρίσκεται εύκολα δεύτερος άνθρωπος με τέτοια ήλθια φάτσα σαν τη δική σου, τέτοια άστεια φιογούρα, τέτοια φρικαλέα υψή!... Νά γαθής, να χαθής ανισόροοπε!...

—Μά, κυρία μου, συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο! την διέκωψε ο Ζάν. Γι' αυτό ήρθα. Θέλω να γνωρίσω τον άντρα σας. Πού είναι;

—Ποιός;
—Ο άντρας σας.
—Η γυναίκα του Μελέ, άρχισε να φοβάται.

—Αχ, Πιέρ, τί είναι αυτά που ψέλνεις; Θέλεις να γνωρίσης λέει τον εαυτό σου!... Όχι, Πιέρ, δεν είσαι μεθυμένος, συχώρα με, Είσαι τοελλός, τοελλός για τα σίδεα!... Έλα, Πιέρ μου, καλέ μου Πιέρ, πέσε στο κραβάτάκι σου.

—Γιατί να πλαγιάσω στο ξένο κραβάτι; Δεν θέλω, αγαπητή κυρία. Θα πάω στο σπίτι μου! απάντησε ο Ζάν.

—Πιέρ! Θα με τοελλάνης και μένα, Έλα στα μυαλά σου, Βλάνα!

Μά ο Ζάν βρισκόταν κιόλας στην πόρτα και την άνοιξε για να το σκάσει. Βγαίνοντας όμως έπεσε πάνω στον Πιέρ Μελέ που γύριζε αυτή τη στιγμή σπίτι του.

—Κύριε... του φώναξε έκκενος, ερασιμαμένος κι' εξαγριωμένος συγχρόνως.

»Πρώτα-πρώτα, τί κάνεις κοντά στη γυναίκα μου; Δεύτερον πώς σου ήθε να παίξεις αυτό το ήλθιο παιχνίδι, παίροντας τη μορφή μου; Έχεις το γενάκι μου, τη χωρίστρα μου, τη υψή μου, αλλά τόσο...

ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ Ζέρσευ άντοχης και επιφανούς σε διάφορες ποιότητες και φθηνές τιμές. ΚΑΛΤΕΣΣ γυν. (Α. ράκη) ζωικής εξτρα μόνον 14.900 (λόγω έποχής ευκοιρίας). Αποθήκη ΘΗΣΕΦΣ 17 (πάρδος Κολοκοτρώνη) πλησίον οδού Λέκκα).



αδέξια βαλμένα, που αναγνωρίζει κανείς, από μίλλια μακούα, τη μάσκα. Έγώ δεν είμαι τόσο χαμένος σαν και σένα!

—Ο Ζάν κατάπτε όλες αυτές τις βοισιές.

—Ο άνθρωπος που στεκόταν μπροστά του, ήταν ο ίδιος ο εαυτός του.

Τού έμοιαζε όπως μοιάζει το έν' αγγό με τ' άλλο.

—Αφήστε με να σας εξηγήσω, κύριε! του είπε.

—Άς λείψουν οι εξηγήσεις σου! φώναξε άγρια ο Πιέρ.

—Αφήστε με τότε να διακαλοληθώ!

—Ο Πιέρ Μελέ σήκωσε το χέρι του.

—Τις δικαιολογίες σου, τις φαντάζομαι! φώναξε. Άς μένουν!... Δρόμο τώρα, κι' αν σε ξανασυναντήσω μ' αυτή την ήλθια μασκαράτα, θα σου δείξω ποιος είμαι και ποιος είσαι!

—Ο Ζάν, πούμοιαζε με τον Πιέρ Μελέ όπως το έν' αγγό με τ' άλλο, έφυγε. Κι' έφυγε κακοκαρδισμένος. Μου φαίνεται όμως με το δικό του!

Στην εξώπορτα συναντήθηκε με τη γυναίκα πουδερνε το ψωμί στους Μελέ.

—Καλημέρα, κύριε Μελέ! του είπε εκείνη.

—Ο Ζάν στάθηκε μια στιγμή.

—Άκούστε!... της είπε.

—Από αύριο, φρονέτε μου, για μια βδομάδα, κάθε πρωί, σαράντα φαντζολάκια. Μουθούν επισκέψεις. Και πήτε και στο γαλατά πώς χοιράζομαι, κάθε μερά, δέκα λίτρες γάλα και τρεις λίτρες καϊμάκι.

—Πολύ καλά, κύριε Μελέ!... Μή σας νοιάζει, κύριε Μελέ!... Ευχαριστώ πολύ, κύριε Μελέ!

—Ο Ζάν προχώρησε κούφωλάντας. Τώρα θαδίδειν αυτός στον Πιέρ Μελέ ποιος ήταν ο ένας και ποιος ο άλλος.

Στο σάφτι της γυνίας, πήρε μέτρα για ένα κουστόμυ άπο ένα φοιχτό, κοκκινωπό, καρδέ ύφασμα, και για ένα πανωφόρι από... πράσινο βελούδο!

—Την πόδα, θα την κάνουμε στο σπίτι, είπε. Ξέρετε που μένω; Έτσι;

—Βεβαίως, κύριε Μελέ! είπε ο σάφτις. Και ποιος δεν σας ξέρει, κύριε Μελέ;

—Έτσι, άναγκάσθε ο Ζάν ολόκληρη τη γειτονιά του Πιέρ Μελέ.

—Όταν όμως τον πλησίασε τρέχοντας ο διανομέυς των έπιταγών και θέλησε να του πληρώση μιαν έπιταγή από έκατό χιλιάδες φράγκα, του κατέβηκε, άξαφνα, μια ιδέα.

—Πήγαινε στο σπίτι μου, και πληρώσε την στη γυναίκα μου, του είπε.

Αυτό ήταν το χειρότερο άπ' όλα. Κι' ο παραγματικός Μελέ, έγινε έξω φρενών, γιατί τα λεφτά αυτά με κόπο κατώρθωσε να τα κρατήσει μέχρι τώρα μυστικά άπ' τη γυναίκα του. Και τώρα δεν θα μπορούσε πιά να τα ξεδέψει όπως λογάριάζε!... Τί κρααίδα!...

—Φυλαχθήτε άπ' τους σωσίες! Έλεγε την άλλη μέρα στους φίλους του. Κι' αν συναντήσετε ποτέ κανένα τέτοιο, μη διατάσετε. Βγάλτε άμέσως το πιστόλι σας και σκοτώστε τον!...

ΩΡΖ ΩΡΙΟΛ

Πρωτότυπες τιμωρίες ΜΕΘΥΣΜΕΝΩΝ

Το κούρειο που χρησιμεύει για φυλακή

Εχομε γράψει και άλλοτε για την πρωτοτυπία των Άμερικανών δικαστών, που η νομοθεσία τους αφήνει μεγάλη έλευθερία στην έπιβολή διαφόρων ποινών.

Η προσοχή των έχει στραφεί τώρα στον περιορισμό του αλκοολισμού, που άρχισε και πάλι να παίρνει τρομακτικές διαστάσεις. Και φαίνεται ότι οι πρωτότυπες ποινές που έπιβάλλουν έχουν καλύτερα άποτέλεσματα παρά εάν εφημέζον το σύστημα γράμμα του νόμου.

Γριν από λίγον καιρό, ένας πλούσιος εισοδηματίας, όνόματι Άρολντ Σμιθ, είχε βγεί μια μέρα, στουσι στο μεθύσι, σ' ένα κεντρικό δρόμο του Μαϊάμι και άρχισε να ένοχλή τους διαβάτες και πιο πολύ τις γυναίκες με τα χοντρά άστεια και τις χειρονομίες του.

Έκείνη τη στιγμή, συνέβη να περάση από το δρόμο ο δικαστής Ουίλλιαμ Ντάρσον, που διεπίστωσε με το ίδια του τα μάτια την άπρεπ ή συμπεριφορά του Σμιθ. Διατάξε τότε να τον συλλάβουν, άλλ' όχι για να τον δολοφονούν στη φυλακή.

Ο δικαστής είχε διακρίνει εκεί κοντά ένα κούρειο, που οι τοίχοι του ήταν σκεπασμένοι δολόγυρα με καθρέφτες. Διατάξε, λοιπόν, να κλείσουν εκεί μέσα τον Σμιθ ως που να ξεμεθύσει.

Έτσι όπου και να γύριζε ο Σμιθ, έβλεπε τον εαυτό του. Στο τέλος, η άξιοβρήνητη κατάσταση που βρισκόταν, οι μαρμαροί του προσώπου του και οι κομικές χειρονομίες του του προκαλέσαν τόσο άηδία, που άρπαξε μια πετσέτα και τυλίξε μέσα σ' αυτή το πρόσωπό του, για να μην βλέπει περισσότερο τα χάλια του.

Άλλά δεν ήταν αυτή μόνο η τιμωρία του. Όταν συνήλθε και ο αστυνομικός που τον φρουρούσε του επέτρεψε να φύγει, ο ιδιοκτήτης του κούρειου, που το κατάστημά του είχε χρησιμοποιεί για φυλακή του Σμιθ, του παρουσίασε έναν υπέρογκο λογαριασμό για τη θετική ζημία που είχε υποστεί και για την ένδεκαμένη άπώλεια ώριμών πελατών, που θα έφευγαν ένοστασμένοι και θα πήγαιναν από το μέλλον σε άλλους κούρεις.

Μια άλλη πολύ πρωτότυπη τιμωρία είναι εκείνη που επέβαλε ένας δικαστής της Βοστώνης στον Ρόμπερτ Άλλεν, υπάλληλο σε μια μεγάλη Έταιρία.

Ο Άλλεν είχε γυρίσει ένα βράδυ μεθυμένος στο σπίτι του και τυλοκόπησε με τον πιο βάνουσο τρόπο τη γυναίκα του. Την ημέρα της δίκης του ή αίσουσα του δικαστηρίου ήταν γεμάτη από κόσμο και ιδίως από γυναίκες.

Ο δικαστής, άφου άκουσε τους μάρτυρας, έβγαλε την άπόφασή του:

—Ρόμπερτ Άλλεν, είπε, θα σ' δώσω την εύχρηια να διαλέξεις μόνος την ποινή σου. Ή θα πäs δυο χρόνια σε μια κρατική φυλακή ή θα μείνεις μόνος και άνυπεράσπιστος για μια ώρα στη διάθεση των έγγάμων γυναικών, που βρισκονται μέσα σ' αυτή την αίθουσα. Κάμε άμέσως την έκλογή σου!

Ο Άλλεν προτίμησε φυσικά το δεύτερο, υποθέτοντας πως οι γυναίκες που βρισκόνταν στο άκροατήριο δεν θα του έκαναν μεγάλο κακό.

Άλλ' όλος αυτός ο γυναικόκοσμος ξεχύθηκε με άληθινή λύσσα εναντίον του. Κι' όταν συμπληρώθηκε η μισή ώρα, ο Άλλεν βρισκόταν ζαλωμένος στο άδαπεδο, με καταταμωμένο το πρόσωπο και σπασμένα όλα τα μπροστίνια του δόντια!

Άλλη πρωτότυπη άπόφασις ήταν εκείνη που έβγαλε ο δικαστής Στέλκ του Σικάγου.

Μια μέρα δικάζονταν έξη γυναίκες, με την κατηγορία ότι ώδηγούσαν μεθυμένες τα αυτοκίνητά τους και ότι είχαν παραβεί τις άστυνομικές διατάξεις.

Στο τέλος της διαδικασίας, ο δικαστής Στέλκ φώναξε δυο άστυφύλακες και τους ψιθύρισε μερικές λέξεις.

Έκείνοι πήραν τότε τις έξη γυναίκες, τις έβαλαν μέσα σ' ένα αυτοκίνητο και τις ώδηγησαν στο έιδικό τμήμα του νεκροτομείου, όπου μετεφερόντο τα θύματα των αυτοκινητιστικών δυστυχημάτων. Μέσα σ' αυτή την αίθουσα υποχρεώθηκαν να παραμείνουν ώδεκα ώρες και τα θάματα που άντικρουσαν ήταν τόσο άνατριχιαστικά, που και οι έξη αυτές γυναίκες ώρκίσθηκαν πως όχι μόνο δεν θα ξανάπιναν ποτέ κρασί, αλλά και πως δεν θα ώδηγούσαν άλλοτε αυτοκίνητο.

Στο Σικάγο, έπίσης, εκδικάσθηκε τελευταία μια ύπόθεση, που έκαμε πολύ μεγάλο θόρυβο. Επρόκειτο για δυο ταυτόχρονης αίτησεις διαζυγίου, που είχαν υποβάλει δυο άνδρ-γυνα.

Τί είχε συμβεί;

Οι δυο άνδρες ήταν φίλοι και είχαν πανδρευθί την ίδια μέρα. Μετά το γάμο τους, πήραν τις συζύγους των, νοίκιασαν μια θαλαμηγό και άποφάσισαν να περάσουν το μήνα του μέλιτος στη θάλασσα.

Άλλ' ένα βράδυ, είχαν μεθύσει τόσο γερά που άντιήλλαξαν τις συζύγους των, πράγμα που κι' εκείνες δέχθηκαν με μεγάλη προθυμία, γιατί δεν ήταν λιγώτερο μεθυμένες.

Την άλλη μέρα όμως άνδρες και γυναίκες είχαν μετανιώσει. Σαναγύρισαν τότε στο Σικάγο και ζήτησαν διαζύγιο.

Άλλ' ο δικαστής άρνήθηκε να τους το δώση. Και τους έστειλε και τους τέσσερες στη φυλακή για παράβασι του νόμου περί δημόσιας αιδούς, γιατί, όπως ανέφερε στην άπόφασή του, εκείνοι που υπηρετούσαν στη θαλαμηγό είχαν άντιλήφθι την άνοικειο πράξι τους.

—Το διαζύγιο, τόνισε κατόπιν, θα ήταν, σ' αυτή την περίπτωση, μια έπιβάρυνσις της άνθρωπότητος. Έκείνοι που το ζητούν θα πρέπει να ξεκαθαρίσουν πρώτα τους λογαριασμούς των με τον κοινό παινικό νόμο. Κατόπιν μπορούν να χωρίσουν.

Πώς μωορείτε να γνωρίσετε την τύχη σας

Οι άριθμοι για τους όποιους μιλήσαμε σ' ένα περασμένο φύλλο του «Θησαυρού» μäs έπιτρέπουν έπίσης, κατά τη γνώμη των άσχολουμένων με την άριθμοσοφία, να γνωρίσωμε τη μοίρα μας και άκόμη την έκβασι των ύποθεσεων, των άγώνων μας στη ζωή κ.τ.λ. Ένα σχετικό άραβικό χειρόγραφο, με την όνομασία «Το χέρι της Φατιμάς», που σώζεται στη βιβλιοθήκη του πύργου του άγίου Λέοντος, στη Ρώμη, παρέχει τις άπαραίτητες ύποδείξεις γι' αυτό. Το παραθέτομε για τους άναγνώστες μας που θα ήθελαν να το συμβουλευθουν.

Α' Ο χαρακτήρ και η κατεύθυνσις της ζωής

Μιά από τις πιο μεγάλες άδυναμίες του ανθρώπου ήταν πάντα το μυστήριο της ζωής, το μυστήριο του μέλλοντος, «της Τύχης τα γραμμένα», όπως συνηθίζει να λέη ο λαός. Ποιος είναι ο χαρακτήρας μας; Πώς θα πάνε οι δουλειές μας; Τι μäs περιμένει; Πώς μπορούμε να άνασηκώσωμε λίγο τη βαρεία αλμιά που σκεπάζει το μέλλον μας και να πάρουμε μια ιδέα σχε-τικώς;

Το «Χέρι της Φατιμάς» δείχνει πρώτα-πρώτα ποιος είναι ο χαρακτήρ του άτόμου και η γενική κατεύθυνσις της ζωής του.

Για να το έξακριβώσετε, θα πρέπει να γράψετε το όνομα και το επώνυμό σας σ' ένα χαρτί και να άντικαταστήσετε καθένα από τα γράμμάτά του με τον αντίστοιχο άριθμό, σύμφωνα με τον άκόλουθο πίνακα:

A = 1	N = 40
B = 2	Ξ = 70
Γ = 3	O = 50
Δ = 4	Π = 60
E = 5	P = 80
Z = 600	Σ = 90
H = 8	T = 100
Θ = 7	Υ = 400
I = 9	Φ = 6
K = 10	X = 300
Λ = 20	Ψ = 500
M = 30	Ω = 700

Κατόπιν θα προσθέσετε όλους αυτούς τους άριθμούς και θα άναζητήσετε το άθροισμα στον παρατιθέμενο πίνακα.

Αν το βρήτε αυτούσιο, τότε θα έχετε άμέσως την άπάντησι που ζητάτε.

Αν ο άριθμός είναι τετραψήφιος, τότε θα άφαιρέσετε τον άριθμό των χιλιάδων και σ' εκείνον που άπομένει θα ξεχωρίσετε τις έκατοντάδες από τις δεκάδες. Θα άναζητήσετε τότε στον πίνακα χωριστά τις έκατοντάδες και χωριστά τις δεκάδες, για να έχετε την άπάντησι που ζητάτε.

Παράδειγμα. Άς υποθέσωμε ότι το άθροισμα που έπιτύχατε είναι 1211. Ο άριθμός των χιλιάδων (1) δεν λαμβάνεται ύπ' όψιν. Το 211 χωρίζεται σε 200 = δέκαθρία άναποφασισ-τικότης

και 11 = Ζωή μόχθου και στενοχωριών,

Ίδου τώρα ο πίναξ που πρέπει να συμβουλευθήτε

1. Πάθος, φιλοδοξία, δασ-στηριότης.
2. Καταστροφή, θάνατος.
3. Μυστικοπάθεια, σω-μαντική και όνειροπο-λος διάθεσις.
4. Θάρος, φρόνησις, δύ-ναμις.
5. Εύτυχία, πλούτος, κα-λός γάμος.
6. Εργατικότητα.
7. Εύγένεια, αίσθημάτω.
8. Εύθυτης, τιμιότης, αι-σθημα δικαιούσης.
9. Έλαττώματα, θλίψεις, κατατρογμοί της μοί-ρας.
10. Σωφοσύνη. Εύτυχία μελλοντική.
11. Ζωή μόχθου και στε-νοχωριών.
12. Εύνοια της τύχης.
13. Έλλειψις ήθικών πε-ριορισμών. Κυνισμός.
14. Άφοσιωσις, θάνατος με-χρις αυτοθυσίας.
15. Ίδεαλισμός. Άγάπη του ώραίου.
16. Εύτυχία. Ερωτικές έ-πιτυχίες.
17. Επισπολαίοτης. Ά-στάθεια.
18. Πείσμα. Ίσχυρογυ-μωσύνη.
19. Άριθμός χωρίς σημα-σία.
20. Ολίγη.
21. Βιαιότης.
22. Εφευρετικότητα. Σύνε-σις. Ερευνητικόν πνεύ-μα.
23. Άτυχήματα. Σας μι-σούν.
24. Άδυσφορία. Έγωϊ-σμός.
25. Εύφύια. Έξαιρετική γονιμότης.
26. Ψυχική καλωσύνη.
27. Θάρος και σταθερό-της.
28. Τρωερότης. Εύτυχη αίσθηματα.
29. Άριθμός χωρίς σημα-σία.
30. Επιδανείς θέσεις.
31. Δόξα.
32. Εγκράτεια. Εύτυχι-σμένος γάμος.
33. Υποδειγματική δια-γωγή.
34. Ολίγη και πόνος.
35. Σωματική και ήθική ύγεια.
36. Δημιουργικόν πνεύμα.
37. Μεγαλεπήβολα σχέδια. Πολλές άρετές. Άγά-πη προς την οικογε-νειακή ζωή.
38. Ζηλόφρονος χαρακτήρ.
39. Άριθμός χωρίς σημα-σία.
40. Ευάοιστη και εύθυ-μη ζωή.
41. Άριθμός χωρίς σημα-σία.
42. Συχνές μετακινήσεις. Ζωή δυστυχισμένη και σύντομη.
43. Είναι ο άριθμός των έ-δεολόγων. Πού άφοσι-ώνονται σε μια ιδέα, σε μια προσπάθεια,

44. Τιμές και πλούτη.
45. Φυσική γονιμότης.
46. Ύλική ευημερία.
47. Μακρά και εύτυχισμέ-νη ζωή χωρίς περιπέ-τειες.
48. Δικαστικοί άγώνες. Περιουσιακές άπώ-λειες.
49. Άριθμός χωρίς σημα-σία.
50. Άπώλεια της προσω-πικής έλευθερίας, που άκολουθείται από άνά-κτησι της έλευθερίας και εύτυχία.
60. Χροαία.
70. Άγάπη προς τις έπι-στήμες.
73. Άπλη φυσική ζωή.
75. Ευαισθησία. Φιλάν-θρωπα αισθήματα.
77. Μετάνοια. Έξελισμός.
80. Έπιστροφή στον όρθό δρόμο.
81. Άσθένεια που άκολου-θείται από θεραπεία και μακρά εύτυχισμένη ζωή.
81. Άγάπη προς τα γράμ-ματα και τις καλές τέχνες.
90. Έλλειψις προνοητικό-τητας, που άδηνγει σε έπικίνδυνα όλισθήματα.
100. Εύνοια της τύχης. Τι-μές. Δόξα.
120. Καλός γάμος.
150. Υποκρισία.
200. Όλεθρία άναποφασι-στικότης.
215. Άλλεπάλληλα άτυχή-ματα.
300. Φιλοσοφική διάθεσις.
313. Όξυδερκεια. Προνοη-τικότης.
314. Άφελής χαρακτήρ που παρασύρεται από χι-μαρικά όνειρα.
360. Μεγάλη κοινωνικότης. Κοσμικές έπιτυχίες.
365. Έγωϊστικός και ύπο-λογιστικός χαρακτήρ.
400. Χαρακτήρ παροφροσύ-νης.
490. Μυστικοπάθεια. Μονα-χική ζωή.
500. Έπιτυχία σε έκλογες.
600. Θα συκοφαντηθήτε, θα άποδείξετε την άθωο-τητα σας, άλλ' έπει-τα από πρόσκαιρη εύ-τυχία, θα παρασυρθη-τε σε νέα άνεπαρόσθη-τη καταστροφή.
666. Θα πέσετε θύμα μηχανο-ροφιών.
700. Ύγεια, δύναμις, ρώμη.
800. Άνώτατα αξιώματα, που άκολουθούνται ά-πο έκπατοισμό.
900. Στρατιωτικές έπιτυχι-ες και τιμές.
1000. Φιλοδοξία που έπιτυ-γανει.
1095. Κατατρογμοί. Μαρτυ-ρική ζωή.
1260. Άτυχήματα. Παραγο-ρία κατά τα γραπτά.
1390. Φυσική άδυναμία, που άντιστοιχείται από ήθική σωμαλότητα.

Β' Η έκβασις των ύπο-θέσεων σας

Προκειμένου τώρα για την έκβασι των ύποθεσών σας κ.τ.λ., θα γράψετε σ' ένα χαρτί το βαπτιστικό σας όνομα και το βαπτιστικό ό-νομα του αντιπάλου σας και θα άντικαταστήσετε κα-θένα από τα γράμμάτα τους με τον αντίστοιχο ά-ριθμό σύμφωνα με τον κα-τωτέρω πίνακα:

A = 13	N = 13
B = 3	Ξ = 7
Γ = 22	O = 8
Δ = 24	Π = 16
E = 22	P = 13
Z = 2	Σ = 9
H = 6	T = 1
Θ = 7	Υ = 6
I = 20	Φ = 3
K = 1	X = 6
Λ = 10	Ψ = 1
M = 33	Ω = 0

Θα έπιτύχετε τότε δυο άθροίσματα, του δικού σας όνόματος και του αντιπά-λου σας.

Καθέναν από τους δυο αυτούς άριθμούς θα τον διαιρέσετε με το 9.

Το πηλίκον της διαίρε-σεως είναι άδιάφορον. Έν-διαφέρει μόνον το ύπόλοι-πον.

Αν το ύπόλοιπον είναι 0, αυτό σημαίνει ότι έχετε τις ίδιες πιθανότητες με τον αν-τίπαλό σας και ότι θα ύπερ-ιούση εκείνος από τους δυο που θα δείξη τη μεγαλύτε-ρη δραστηριότητα.

Αν είναι όποιοσδήποτε άλλος άριθμός, θα συμ-βουλευθήτε τότε τον κατω-τέρω πίνακα, που δείχνει προς ποίο μέρος βρίσκεται η ύποροχή:

Το 1 ύπερισχύει το 3, 2, 7 και 9
Το 2 » » 1, 4, 6 και 8
Το 3 » » 2, 5, 7 και 9
Το 4 » » 1, 3, 6 και 8
Το 5 » » 2, 4, 7 και 9
Το 6 » » 1, 3, 5 και 7
Το 7 » » 2, 4, 6 και 8
Το 8 » » 1, 3, 5 και 7
Το 9 » » 2, 4, 6 και 8

Παράδειγμα: Άς υποθέσωμε ότι τα ά-θροίσματα που έπιτύχατε είναι 49 και 68.

Έχομε τότε: 49 : 9 = πηλίκον 5 (άδιά-φορον) ύπόλοιπον 4.

68 : 9 = πηλίκον 7 (άδιά-φορον) ύπόλοιπον 5. Το 5 σύμφωνα με τον ά-νωτέρω πίνακα ύπερισχύει του 4. Ο νικητής θα έ-νε λοιπόν εκείνος από τους δυο άντιπάλους στον όποτον άντιστοιχεί αυτό το ύπόλοι-πον.



Η θυσία του καμπούρη

Τί ωμορφή που είναι!...
"Ολοι αυτό λένε στο χωριό, όταν βλέπουν την Έντιμ, την ξανθή μαυρομάτα να περνάει από την πλατεία. Τί ωμορφή που είναι!...
Αυτό λέει μέσα του κι' ο Ζάν, ο φτωχός καμπούρης. Πόσο την αγαπά ο Ζάν την Έντιμ! Μά ούτε στον εαυτό του δεν τολμάει να το ομολογήσει... Την αγαπάει τρολλά. Την καμαρώνει κρυφά όταν περνάει απ' το μαγαζί όπου εργάζεται ως σιδηρουργός.

Οι συνάδελφοί του αφήνουν τότε τη δουλειά τους και τρέχουν στην πόρτα για να την δουν.

— Τί ωμορφή που είναι! ψιθυρίζουν.

Μά ο Ζάν δεν σαλεύει από τη θέσι του. Ούτε και λέει τίποτε. Έξακολουθεί τη δουλειά του, και η καρδιά του λιώνει σαν το σίδερο στη φωτιά.

Μια μέρα μια είδησι διαδόθηκε στο χωριό.

Η Έντιμ είχε άραβωνιαστεί... Και με ποιόν; Με τον Άνδρεά, το γιού του γιατρού.

— Έπρεπε να το περιμένουμε αυτό, είπαν όλοι.

Ο Ζάν δεν είπε τίποτε. Μά η καρδιά του έλυνε, έλυνε, σαν το σίδερο στη φωτιά!...

Είχε φτάσει η γιορτή της Παναγίας και μεγάλο πανηγύρι θα γινόταν στο χωριό. Στη μικρή πλατεία είχαν μαζεμένα ένα σωρό μικροπωλητές και θαυμαστικοί κι' ένας γόνος φιδιών άκουσε.

Βρισκόταν εκεί και η Έντιμ με τον άραβωνιαστικό της.

Ήταν ωμορφή όσο ποτέ. Φορούσε ένα κόκκινο φόρεμα και στα μαύρα της μαλλιά είχε καρφωμένο ένα πορφυρό τριαντάφυλλο.

— Τί ωμορφή που είναι!... μουρμούριζαν όλοι.

Κι' ο φτωχός Ζάν χωμένος μέσα στο πλήθος την κύτταζε κρυφά κι' έλεγε με το νου του:

«Τί ωμορφή που είναι!...»

Έσφονα διαπεραστικές ωδές ακούστηκαν και είδαν την ωραία Έντιμ να πέφτει κάτω λιποθυμμένη.

Τί συνέβαινε; Όλοι φαινότανσαν ταραγμένοι. Ο Ζάν αμέσως άρχισε να παραμερίζει τον κόσμο και κατόρθωσε να πλησιάσει την Έντιμ.

— Ένα φεϊδί!... ένα φεϊδί ξεγλύστοσε απ' το σακί του γόντος και δάγκωσε την Έντιμ στο πόδι! του είπε ο άραβωνιαστικός.

— Ήταν όχλα, πρόσθεσε κάποιος άλλος. Δεν υπάρχει καμιά έλπιδα σωτηρίας. Η Έντιμ θα πεθάνει!...

— Δεν θα πεθάνει, φώναξε τότε ο γιατρός, δεν θα πεθάνει αν κάποιος, τώρα αμέσως, πιπιλίσει με τα χείλη του την πληγή και βγάλει το φαρμάκι. Όποιος όμως το κάνει αυτό θα διατρέξει σοβαρό κίνδυνο.

Όλοι άκουσαν τα λόγια του γιατρού, μα κανείς δεν τολμούσε να θυσιάσει τη ζωή του για την Έντιμ. Κανείς από τούτους που την εθαύμαζαν μέσα στο χωριό, ούτε ο άραβωνιαστικός της ο ίδιος.

— Κρίμα στην ωμορφιά της!... έλεγε τότε κάποιος χωρικός κυτάζοντας με θλίψη την Έντιμ να σπαράζει απ' τον πόνο και την τρωάρα της.

Μά, την ίδια στιγμή, είδαν όλοι το μικρό, φτωχό καμπούρη να ξεπετιέται από το πλήθος, να πλησιάζει την Έντιμ, να κατεβάζει τη μεταξωτή της κάλσα και να κολλάει τα χείλη του στο μέρος που την είχε δαγκώσει το φεϊδί.

— Ο Ζάν! ψιθύρισαν όλοι, ο Ζάν, ο καμπούρης!...

Και ύστερα σάπασαν, σαν να ένοιωθαν ότι κάτι το πολύ επίσημο, κάτι το πολύ ιερό γινόταν τη στιγμή εκείνη.

Στο μεταξύ ο Ζάν πιπιλίζει ολοένα την πληγή της νέας που τόσο αγαπούσε, που την ελάτρευε κρυφά.

— Πιπιλίζει και φτύνει! του έλεγε ο γόνος των φειδιών. Πρέπει να φτύνει το φαρμάκι. Μην το καταπίνεις!...

Μά ο Ζάν δεν τον άκουγε. Δεν ήθελε ν' άρνηση ούτε στιγμή. Μόνον όταν ρούφηκε γι' αρκετή ώρα το μολυσμένο αίμα, μόνον τότε έφτυσε.

Σε λίγο η Έντιμ ήσυχη πιά σηκώθηκε και στράφηκε στο χέρι του άραβωνιαστικού της. Ο Ζάν πάλι πήγε κι' ακούμπησε σε μια παράγκα.

— Τό καμένο το παιδί! είπε η Έντιμ. Δεν φοβήθηκε να κινδυνέψει τη ζωή του για μένα!

— Πρέπει να το δώσουμε λίγα χρήματα, είπε ο άραβωνιαστικός της.

— Όχι!... είπε η Έντιμ. Θα το δώσω το διαμαντίο μου δαχτυλίδι. Μην ξεχνάς ότι αυτό το παιδί έκανε για μένα, ότι δεν έκανε ούτε ο άνθρωπος που μ' αγαπάει.

Ο άραβωνιαστικός της χαμήλωσε τα μάτια του ντροπισμένος και μουρμούρισε χωρίς να τον ακούσει η Έντιμ:

— Μά η ζωή ενός καμπούρη δεν αξίζει όσο η δική μου!...

Ο Ζάν μόλις κρατίστην στα πόδια του. Έπρεπε όμως. Μά ήταν ευτυχισμένος, γιατί η Έντιμ είχε πείσει κοντά του και το μιλούσε.

— Σ' εύχαριστώ πολύ, του είπε, γιατί μου έσωσε τη ζωή. Ποτέ δεν θα το ξεχάσω. Και για να μ' ευχαριστήσει θέλω να φορές πάντα αυτό το δαχτυλίδι.

Και το πέραςσε στο άριστερό του χέρι το διαμαντένιο της δαχτυλίδι.

Μά ο Ζάν ολοένα έσβυνε... Τό χρώμα του είχε γίνει πελιδνό.

Τότε η Έντιμ καταλάθε ότι το φτωχό παιδί πέθανε. Έσκυψε και τον πήρε στην αγκαλιά της, ενώ ο Ζάν την κύτταζε με τα μισοκλειστά του μάτια.

Η Έντιμ δάκρυσε. Έπειτα έσκυψε και τον φίλησε στο πρόσωπο.

Ο Ζάν χαμογέλασε κι' έκλεισε τα μάτια. Δεν τάνοιξε πιά. Μά πέθανε τρισευχισμένος μέσα στην αγκαλιά της αγαπημένης του, νομίζοντας πως του περνά στο δαχτυλίδι το δαχτυλίδι του άραβωνιαστικού της φίλημα!...

ΜΟΡΙΣ ΜΠΟΥΣΣΕ

Η μηχανή που λύνει εξισώσεις

Επινοήθηκε μια επιτραπέζια ηλεκτρονική μηχανή που λειτουργεί με ηλεκτρισμό και λύνει γρήγορα κι' ακουάστα για εκείνον που τη χειρίζεται μαθηματικές και αλγεβρικές εξισώσεις. Μπορεί να λύσει δε όχι με μόνον εξισώσεις, αλλά 12 συγκρόνες, χωρίς κανένα λάθος και μέσα σε 40 λεπτά της ώρας ενώ η ίδια εργασία από ένα ικανό μαθηματικό θ' απαιτούσε 5 ολόκληρες ώρες.

ΤΟ ΑΛΚΟΟΛ ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΤΡΟΦΗ

Τα ολέθρια αποτελέσματά του

Από άμνημονεύτων χρόνων, συνήθισαν οι άνθρωποι να πιστεύουν ότι το αλκοόλ είναι ποτό διεγερτικό και συγχρόνως μια άριστη τροφή, που παράγει άφθονη θερμότητα κι' ενέργεια. Στα τελευταία όμως χρόνια, έγιναν συστηματικά επιστημονικά πειράματα, τόσο σε ανθρώπους όσο και σε ζώα — σκύλους, γάτες, κόττες, ποντίκια... ακόμη και σε ακώρους, στους οποίους το αλκοόλ δόθηκε υπό μορφήν ατμών! Τα αποτελέσματα λοιπόν των πειραμάτων αυτών είναι εξαιρετικά ενδιαφέροντα... κι' απογοητευτικά για τους μετρητές!

Απεδείχθη πρώτα ότι μια περιεκτικότητα 1, 5 τοις χιλίοις αλκοόλ στο αίμα φέρνει το λεγόμενο «κράμπ», που δεν είναι παρά μια ελαφρή και σχετικώς ακίνδυνη δηλητηρίαση. Περιεκτικότητες 3 τοις 1000 φέρνει μεθύσι, και 6 τοις 1000 προκαλεί άνασθησιν και κίνδυνο θανάτου. Παρατηρήθη ακόμη ότι το αλκοόλ φέρνει χειρότερα αποτελέσματα όταν πίνεται όλο μαζί με μιάς, παρά όταν μοιράζεται σε πολλές δόσεις με διαλείμματα 2 - 3 ωρών.

Μια ποσότητα δυνατόν ποτού — π.χ. ούζου ή κονιάκ — κάνει περισσότερο κακό από μια ποσότητα κρασιού ή μπύρας που περιέχει το ίδιο ακριβώς οινόπνευμα. Η άρρωστική του ποτού με διπλάσιο ογκό νερού δεν ελαττώνει τα αποτελέσματά του. Μεγαλύτερη όμως αναλογία νερού το αδυνατίζει.

Είμε γεγονός ότι το οινόπνευμα αποτελεί μια πηγή εύκολης και γρήγορης ενέργειας για τον οργανισμό. Δεν περιέχει όμως, όπως οι τροφές, τα συστατικά που χρειάζονται οι ιστοί του σώματος για τη συνεχή αντικατάστασι των καταστρεφόμενων κυττάρων, δηλαδή λευκώματα, λίπη, σάκχαρα, άλατα και βιταμίνες. Συνεπώς, δίνει θερμίδες κι' ενέργεια στο σώμα, ενώ συγχρόνως ο οργανισμός παθαίνει όλα τα συμπτώματα του υποσιτισμού και της έλλειψης βιταμινών. Γι' αυτό πολλοί αλκοολικοί είναι παχύτατοι, κι' όμως υποφέρουν από υποσιτισμό. Το πάχος τους δεν είναι παρά ένα πρόζυμο των ιστών. Αν ήταν δυνατόν ν' αφυδατωθούν οι ιστοί τους, θα μιναν αδύνατοι σαν σκελετοί.

Υπάρχουν πολλές και χαρακτηριστικές διαφορές μεταξύ οινόπνευματος και πραγματικών τροφών. Όταν παίρνουμε μια τροφή, ανεβαίνει συνήθως η θερμοκρασία του σώματος, ενώ με το αλκοόλ πέφτει. Οι τροφές δυνάμυνουν τα νεύρα και τους μύς, το οινόπνευμα προκαλεί αδυναμία κι' αστάθεια. Ένώ οι τροφές κάνουν το μυαλό ενεργητικότερο και διαυγέστερο, το αλκοόλ το θολώνει και το παραλύει. Οι τροφές οξείδωνονται σιγά - σιγά μέσα στο σώμα, ενώ το αλκοόλ αμέσως. Γι' αυτό, το αλκοόλ δεν αποταμιεύεται στον οργανισμό, όπως οι τροφές. Οι τροφές είναι αποτέλεσμα συνθετικής δράσεως των κυττάρων, ενώ το οινόπνευμα παράγεται απ' την άπωση υψέραι θρεπτικών ουσιών και γι' αυτό είναι δηλητηριώδες.

Είμε πολλοί εκείνοι που πίνουν ούζο πριν απ' το φαγητό για ορεκτικό. Δεν ξέρουν όμως ότι το αλκοόλ, δυσκολεύει τη χώνευση κι' ότι ο ερεθισμός που προκαλεί στο στομάχι, μπορεί να φέρει με τον καιρό βαρύτερες συνέπειες. Απεδείχθη ότι μια κουτάλια ούσκου ελαττώνει κατά 75% την πεπτική ικανότητα του στομάχου και τις εκκρίσεις των ουσιών που χρειάζονται απαραίτητες για τη χώνευση.

Αν όμως φάμε πριν να πιούμε, ελαττώνονται τα αποτελέσματα του αλκοόλ. Το γάλα είναι το καταλληλότερο γι' αυτό το σκοπό. Κάνει να μεθάρ κανείς 75% λιγότερο. Η προφυλακτική αυτή ενέργεια του διαρκεί 3 ώρες.

Το αλκοόλ έχει, ως γνωστόν, τη δύναμη να σκοτώνει τα μικρόβια. Μέσα στο σώμα όμως φέρνει εντελώς αντίθετο αποτέλεσμα: Προδιαθέτει στις μικροβιακές μολύνσεις, γιατί παραλύει τα λευκά αιμοσφαίρια που καταπολεμούν τα μικρόβια. Στους χρόνιους αλκοολικούς, είναι μόνιμη η εξασθένησις αυτή των λευκών αιμοσφαιρίων. Να γιατί οι μεθύσοι προσβάλλονται συχνότερα και με βαρύτερα συμπτώματα από πνευμονία, τυφο κι' άλλες σοβαρές αρρώστιες.

Εκτός απ' την επίδρασή του στα λευκά αιμοσφαίρια, το αλκοόλ εκφυλίζει επίσης τον οργανισμό, γιατί έχει την ιδιότητα να διαλύει τις λιπαρές ουσίες του. Επίσης απορροφά ζωογόνα δυνάμεις, το οποίο παίρνει απ' το αίμα. Έτσι επιδραίνουν την κανονική οξείδωσι των θρεπτικών ουσιών μέσα στον οργανισμό και προκαλεί τη δημιουργία δηλητηριωδών προϊόντων, που επιδρούν στα νευρικά κύτταρα και στους ιστούς.

ΔΟΚΤΩΡ Ε. ΜΠΟΥΥΕΡΣ

Τό «μετρό» άνακαινίζεται

Τό «μετρό» της Νέας Υόρκης πρόκειται ν' ανακαινισθί ριζικά, ώστε να αναγνωριζέται το περιφημο μετρό της Μόσχας. Για τό μεγάλο αυτό τεχνικό έργο ν' απαιτηθούν οδοντά κεφάλαια, τα οποία όμως θα αποδοθούν πολύ γρήγορα, με τήν αύξηση του αριθμού των επιβατών.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ ΤΟΥ ΖΑΝ ΝΤΕ ΛΑ ΧΙΡ



23ον 'Ο Πίλου μεταβίβασε σε όλους τη διαταγή του Νυκτάλωσης.

— Άνοιχτε τους σάκους, βγάλτε τα σκάφανδρα, φορέστε τα κρεμάστε στην πλάτη σας τό μετάλλιο κουτί κι' έπειτα άνοιχτε τη στρόφιγγα.

Η μυστική έμπνευσις του Σαινκλαίρ ήταν η χρησιμοποίησις σκαφανδρών έρμητικώς κλειστών και γεμάτων με τό ραδιενεργό άέριο που περιείχαν τό μετάλλιο κουτί.

Ετοι, τα σώματα των 15 ανθρώπων θα ήταν τριγυρισμένα από μία άπομονωτική ατμόσφαιρα, όπου δεν θα μπορούσε ν' εισχωρήσει ή επίδρασις του Τηλεδυναμίου.

Ετοι ντυμένοι, οι 15 άνδρες έμοιαζαν παράξενα μετ' έτους, όλοι άσπροφορεμένοι, με κεφάλια τεράστια... Τό όνομα καθένος ήταν γραμμένο στο στήθος του.

Οι φρουροί του σταθμού ύποβρυχιών τους άντελήφθηκαν ά μέσως. Όταν τους έφωτίσαν οι ακτίνες ενός προβολέως, ο Σαινκλαίρ φώναξε:

— Έμπρός!... Έμπρός, γρήγορα!

Όλες οι περικεφαλαίες των σκαφανδρών ήταν εφωτισμένες με άσπυρμα μικρόφωνο.

Τά βλήματα του ναρκωτικού άέριου άρχισαν να πέφτουν σαν βροχή. Άλλά ο κανόνς τους δεν μπορούσε να είσχωρηση μέσα στα σκάφανδρα.

Ο Σαινκλαίρ έβγαλε απ' τή φυσιογιομήκη του ένα γυαλί, στέρο κυλινδρό, τόν έκωσε κάτω απ' τήν πόρτα του κτιρίου κι' απομακρύνθηκε τρέχοντας.

Σε λίγες στιγμές, μία έκρηξις έξοισε τό έσφαος. Η πρόσφυγκρημιση έκε. Ο Νυκτάλως πλησίασε πάλι, μ' έζι με τους άνθρώπους του.

Άφιος έκει 5 άνδρες. Αύ, τός, με τους υπόλοιπους 9, θα πνιγάναν στη φουρούρι.

Ο Κάρτερ έγκαταστάθηκε έμπρός στο κεντρικό ταμπλό της τηλεφωνικής και τηλεγραφικής επικοινωνίας, με τό ρεθόλδερ στο χέρι, για νά μην επικριρήρη κανείς απ' τους άνθρώπους του σταθμού ά είδοποίηρη τόν Βίλφριντ. Ο Κάρτερ κάθισε έμπρός στο τραπέζι, με τους διακόπτες, που ρύθμιζαν τήν ηλεκτρική ένέργεια στη δεξαμενή όπου ήταν άγκυροβόλημένο τό «Γκόντ», τού όποιου τό πλήρωμα δεν μπορούσε πιά παρά νά παραδοθή.

Ο Σαινκλαίρ πήρε τή θέσι του όδηγου του ηλεκτρικού «ντεκωβίλ», έχοντας δεξιά και άριστερά του τόν Πίλου και τόν Κορσά, με τό ρεθόλδερ στο χέρι. Η διαδρομή έγινε σε λίγα λεπτά της ώρας, άναμένο στα δύο ψηλά τείχη του πόνου. Επί τέλους, φάνηκε ο τετράγωνος όγκος του φουρούρι.

— Ένας άνθρωπος! είπαν ο Κορσά κι' ο Πίλου συγχρόνως. — Έκοτώστε τον! Διέταξε ψυχρά ο Σαινκλαίρ.

Μία πόρτα έίκε άνοιχτή, στον άσπρο τοίχο, και είχε φανή κάποιος άνθρωπος. Καθώς γύριζε πρós τό πίσω, σκόνωνε, τός τά χέρια του, για νά είδο-

ποίηρη ίσως τους συντρόφους του, τόν έπληρωσαν κάτω δυό σφαίρες των αθόρυβων περιστροφών.

Ο Σαινκλαίρ σταμάτησε τό βαγόνι και πήδησε έξω, με τό ρεθόλδερ στο χέρι. Οι άλλοι τόν άκολουθούσαν.

Έμπηκαν σ' ένα δωμάτιο και βρήκαν δυό ανθρώπους κοιμωμένους.

— Φορέστε τους χειροπέδες, Ντόν και φυλάξτε εδώ, διάταξε ο Σαινκλαίρ. Άν έλθρη κανείς άλλος, σκοτώστε τον.

Προχώρησαν έπειτα, άκολουθώντας τής όδηγίης που είχε δώσει ο ύπνωσιζόμενος Ρομπερτ. Πέρασαν μία πόρτα, ανέβηκαν ν' ένα άσανοερ και βρέθηκαν σ' ένα φωτισμένο διάδρομο.

Κανείς γύρω τους... Σιωπή έπόλυτη...

Ο Σαινκλαίρ ήξερε ότι ή μόνη δύσκολη πόρτα του διαδρόμου αύτου όδηγούσε στο ίδιότερο διαμέρισμα του Γκλό. Πώς δεν ύπήρχε όμως πούθενά κανείς φρουρός!...

Ο Νυκτάλως προχώρησε πρós τή δύσκολη πόρτα και τήν άνοιξε.

Άφου έξετέλεσαν πειθήνια τής διαταγής του Γκλό, ο Βίλφριντ, ο Κρίγκ κι' ο Γκλας είχαν πάει να κοιμηθούν. Έμειναν άγρυπνοι μόνον οι σκοποί που φύλαγαν στις τέσσερες γωνίες του φουρούρι, οι όποιοι δεν είχαν νά άκολουθούν με ό,τι συνέβαινε στη σιδηροδρομική γραμμή. Γι' αύτό, τό βαγόνι του Νυκτάλως είχε κλεισθεί στο φουρούρι χωρίς έμπόδιο.

Η άπουσία έξ άλλου των φρουρών στον έσωτερικό διάδρομο ήταν πολύ λογική.

Τό φουρούριο βρισκόταν στον Βόρειό Πόλο κι' ήταν τριγυρισμένο από άμυντικά έργα.

Άν κάποιος ήθελε νά φθάσει ως εκεί από τό καντάκι της σιδηροδρομικής γραμμής, θα τόν κεραινοβολούσε άμέσως μία απ' τής πολλές ηλεκτρικές ζώνες, που ύπήρχαν κατά μήκος της. Μόνον σιδηροδρομικός μπορούσε νά περάσει κανείς.

Τέλος, άν κάποιος έχθρος κατελάμβανε τόν σταθμό των υποβρυχίων, ή φουρούρι του θα είδοποιώσε τηλεγραφικός ή τηλεφωνικός τό φουρούρι.

Όταν, στις 5 'Ιουνίου, κατά τής 3 τής πρωί, ο Έωσφόρος έμπεσε απ' τή χείλη της Λωρράνς, ότι ο Σαινκλαίρ κι' ο Λουμμελ βρισκόνησαν στο ακρωτήριο όλορη, γέλασε και σκέφθηκε:

«Θά τους πιάσωμε κοιμισμένους, άν φθάσουν εδώ, όπως πιάσαμε και σένα, αγαπημένη μου!»

Καθώς άγνοούσε τήν έφαρμογή των ραδιενεργών και «αντιπληδυναμικών» άέριων μέσα στα σκάφανδρα, έλεγε με τόν νου του, σαρκαστικά:

«Άς κλεισθών όλοι στο γυαλίνο κλουβί τους κι' άς περιμένουν τής 10 'Ιουνίου! Δεν θα μπορούν πιά νά βγουν απ' έκει μέσα! Θα γίνουν φυλακισμένοι και θύματα της έφευρέσεώς τους!»

Ο Σαινκλαίρ είχε φθάσει χωρίς πολλές δυσκολίες έμπρός στην πόρτα του διαμερίσματος του Γκλό.

Πίσω απ' τήν πόρτα έκείνη, βρισκόταν τό δωμάτιο, όπου ή Λωρράνς είχε διηγήθη όσα έκαμε και είδε μετά τήν άνάστασις της στο σπίτι του Νυκτάλως.

Όταν τελείωσε ή αφήγησις,

ο Έωσφόρος ήξερε πλέον πρós ποιά διέυθυνση πετούσαν τά άεροπλάνα του Σαινκλαίρ. Άλλά δεν άνηπούσε: Οι φρουροί άγρυπνούσαν κι' οι ναρκωτικές βόμβες δεν έλειπαν...

Επίσης, ο Έωσφόρος είχε μάθει για ποιά σκοπό είχαν φθάσει ή Λωρράνς, ή Γκρίσιελ κι' ο Ρόμσκι. Κι' είπε με δύνα, τή φωνή, σαν νά μπορούσε νά τόν άκούση ή Παίλι:

— Ο Ρόμσκι κι' ή Γκρίσιελ θα θανατωθούν. Κι' ού, ωραίοι μου, θα έυνήλθρη και θα γίνρη άμέσως δική μου, χωρίς άναβολή... Όταν φθάρη ο Σαινκλαίρ, θα σε βρή σε τέτοια κατάσταση, ώστε δεν θα μπορη πιά νά άμφιβάλη για τή δυστυχία του!

Ένοιωσε τόση άνυπομονή, οίς νά θέλασε τήν έπιθυμία του νά τήν άποκτήρη με τή θέλησί της.

Τήν έβδωσε, άναίσθητη άκόρη. Όταν τό θαυμάσιο κορμί της έμεινε μόνον με τής κάλτσες και τό μεταξωτό κομπινιζόν, ο Έωσφόρος έκανε τής χειρονομίες που θά τήν έυνούσαν απ' τόν ύπνωσιζό της, και βγήκε άμέσως απ' τό δωμάτιο.

Έκείνη άναστένανε βαδύα, μοιάνιζε τή μάτια της, κουρσώμενη, και μουρμούρισε, προσπαθώντας ν' άνασκηώρη:

— Πού βρισκόμαι; Δεν ήμπερε, παρά ν' άκουμήρη στον άγκώνα της. Έκπληξις άπέραντη ζωγραφίσθηκε στο πρόσωπό της. Έξαφνα πρόσεξε ότι ήταν σκεδόν γυμνή. Τινάχθηκε, σκώθηκε, με τή μάτια γουρλώνενα... Άλλά ήταν πολύ άδύνατη, και ξανάπεσε στο ντιβάνι.

Μία πόρτα άνοιξε, και φάνηκε ο Έωσφόρος.

Η Λωρράνς τόν είδε, τά θυμήθηκε άμέσως όλα και κατάλαβε... Θέλησε νά ξαναντυθή, νά άμυνθή. Άλλά δεν μπορούσε νά κινήρη!...

Ο Γκλό προχώρουμε, κατάχλωμος. Η νέα γυναίκα κατάλαβε, απ' τήν έκφρασι των ματιών του, ότι ήταν πιά χαμένη! Κυττάζε γύρω της... Ούτε ή Γκρίσιελ, ούτε ο Ρόμσκι, ούτε ένα όπλο στη διάθεσί της!...

Βρήκε τότε τήν υπεράττη δύναμη νά χαινοελάρη στο δημό της! Έκαμε μία χειρονομία ντροπής και τραύλισε:

— ΗΛΘΑ, όπως έπιθυμούσατε. Είμαι δική σας... Περιμένετε όμως λίγο!...

Άλλά ο Έωσφόρος τόν διέκοψε, άπότομα:

— Σωπά! Είμε περιττόν νά πάλης κυνέδια! Μίλησε, τή είπες όλα, σε ύπνωσιζώ!... Ερχώμεν με τήν Γκρίσιελ για νά με σκοτώστε προδοτικά!... Τελείωσε πιά, είσαι δική μου!

Ακούσε! Θα μπορούσε νά σε σκοτώση με τό ρεθόλδερ μου... κι' οι όκτώ σύντροφοί μου θα μπορούσαν νά πυροβολήσουν μαζί μου. Άλλά δεν τό κάνουν, θά ήταν πολύ εύκολο και συνεπώς άναπόρη, αύτό!

Η Λωρράνς ξανάνοιξε τά μάτια της κι' άνασκηώθηκε λίγο.

— Ερχομαι μόνος έναντίον σου! συνέχισε ο Σαινκλαίρ. Ο Νυκτάλως κατά τόν Έωσφόρο! Η σκέψις μου κατά τής δικής σου. Η θέλησίς μου κατά τής θελήσεώς σου! Θα με ύποτάξω;... Έδώ είμαι! Περιμένε!... Δοκίμασε. Έωσφόρε!

Και σταύρωσε τά χέρια του στο στήθος.

Ο Γκλό ύποσχεώρησε άκόρη, σήκωσε τά χέρια του, έκαμε μερικές καθολιστικές χειρονομίες. Ο Σαινκλαίρ έσπασε σε γέλια δυνατό, ειρωνικά. Συγχρόνως έβγαλε με μία κίνηση τό σκάφανδρο του κι' έμεινε με τό μάλλινο κοστούμι του, δυνατός κι' ευκίνητος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Μην είστε γοττορίες

Τά κοσμήματα

Ο Βάγγος ο Βούτας, γνωστός ληποδύτης, Ικανός ν' άνοίξη ένα κατάστημα και νά τό γούση εν μία στιγμή και μόνον, ύμνιεί ένα πρωί ο' ένα χρυσόχοιο τής όδου Αίόλου, με πόσα όσα τουλάχιστον Ροκφέλλερ.

Ο υπάλληλος του χρυσόχοιού, που δεν ξέρει με τί άνθρώπο έχει νά κάνει, τρέχει νά τόν περιποιηθή.

— Τί αγαπά ο κύριος; Ο Βούτας ρίχνει μία γοργή ματιά στις βιτρίνες με τά διατάματα κοσμήματα και τέλος άπαντά δείχνοντας ένα δαχτυλίδι με διαμάντια μεγάλης αξίας:

— Αυτό τό δαχτυλίδι πόσο στοιχίζει; — Τρία έκατομμύρια, κύριε.

— Κι' αύτό έκει τό βραχιόλι με τά ρουμπίνια; — Δυό έκατομμύρια.

— Κι' αύτά τά ακουαρκία; — Δυό έκατομμύρια.

Ο Βούτας μνει κάμποσο ώρα συλλογισμένος. Τέλος ο υπάλληλος τόν ρωτάει διακριτικά:

— Θά τά πάρете, κύριε; — Όχι τώρα... Τό... βράδυ!... άπαντά ο Βάγγος, και φεύγει με τήν ίδια πόζα.



Τα δανεικά

Μπουλούτο είχε βάλει στις κασίδες όλων μεσ' το συνοικισμό ή Τακουίτσα. Ήταν πραγματικά τόσο δυσωφ, σωστή 'ουλτάνα! Κι' όσο σείονταν και κουνιόνταν τόσο αναστέναζε και ξεροσάλιζε ο κόσμος κι' ο ντουκας στο μαγαλά.

— Γυναίκα μου λαϊμό του μουσλεμπί είνε και μούλο του Αϊδινλή χαλβά είνε! τούς έλεγε μαζους με καυάρι ο Κιρκόρ.

Κι' έτσι δυνάμωνε το γιαγκίνι και τ'ο σεντάι πούχανε—αλλά—μαλάι—για την Τακουίτσα του. Κι' η νασίσα, η σκετσόζα ή Τακούι έψηνε σε σιγανή φωτιά όλους σουρουσουίλεν και προπάντων τον Άρτινάκι που την είχε ερωτευθεί με πάθος κι' ήτανε λωλός και παλαβός.

Μα η Τακουίτσα ήτανε τίμια γυναίκα και δεν ήθελε ντυνιαντών να λερώση το κοίτελο του Κιρκόρ.

— Έγκω άντρα μου πεζεβένκη να κάνω; Όλμαζ, υπέ! έλεγε σε κάτι νειτόνισσες που προσπαθούσαν να της γυρίσουν τα μυαλά.

Τελευταίως όμως τα πράγματα άλλαξαν. Γιατί ο Κιρκόρ με κανένα τρόπο δεν αποφάσισε να της δώση λεφτά—ήθελε κι' αυτή σαν γυναίκα να κόψη ένα φουστάνι έμπριμε—

κι' είχανε καυγάδες και γοίνες. Ένα γκερεμέ. Μια μέρα μάλιστα τούχε τόση πολλή φούκα, που έκανε την κουτουράδα να πάη ντονοού στο μαγαζι του Άρτιν.

— Περσάτσικα ήμουνα, τούπε βελά και ντοσταλά, και είπα να υπά να κάτσουμε υπερασμπό.

— Φκαριστώ, γιαδοού! φώναξε ο Άρτιν.

Και τελλός από τη χαρά του για την εαφνική κι' ανέλπιστη αυτή έπισκευή τη διπλώσσε.

Η Τακουίτσα πήρε ύφος οραγκοπαναγιάς, κι' όταν τέλος κατάλαβε πως ο Άρτιν είχε ανάψει σαν τσιραλίδικο δοδι τούπε μελοδραματικά:

— Είνε αλτήσα, Άρτινάκι, πως άναπας έμένα τόσο πολύ!

— Νέ, υπρέ.

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ και τον έρωτα

Η γυναίκα είνε αγία στην εκκλησία, άγγελος στο δρόμο, λουλούδι στο παράθυρο και διάβολος στο σπίτι.

ΟΚΤΑΒ ΦΕΓΙΕ

Μια γυναίκα είνε Παράδεισος, δυο σπατάλη, τρεις Κόλας.

ΣΑΝΖΕΡ

Το χρυσάφι δοκιμάζεται με τη φωτιά, η γυναίκα με το χρυσάφι και ο άνδρας με τη γυναίκα. ...

— Ώστε, η λυδία λίθος του ανθρώπου είνε η γυναίκα.

ΤΟΥΡΝΙΕ

Η γυναίκα είνε τόσο φιλάρεσκη ώστε προτιμά να της άμφισπότησουν την άρετή της παρά την άμωφιά της.

ΣΤΕΚΚΕΤΙ

Δεν πρέπει ποτέ να δίνω κανείς διαταγές σε μια γυναίκα, εκτός εάν είνε από πριν βέβαιος ότι θα εκτελεσθούν.

ΑΛΦΡΕΝΤ ΚΑΠΥΣ

Πιστεύετε στις γυναίκες από ευγένεια, όχι όμως από άφελεια.

ΜΩΡΙΣ ΝΤΟΝΝΑΙ

— Τότες τέλω να μου το ντεϊ-

— Πώς υπέ να σου το ντεϊω,

γιαδοού;

— Έγκω να ντώσω έσένα 'φκαι-

ρία.

Στάθηκε λίγο, βαθειαναστέναξε

και συνέχισε:

— Κιρκόρ άντρα μου τσιγκούνη

άνθρωπο είνε, πάντες ντέν ντίνε

έμένα. Ντώσε πενήντα χιλιάδικα,

Άρτιν έφέντη, ένα φουστάνι να κόψω.

— Βαί!... Βαί!... πενήντα

χιλιάδικα: 'Όκι, ντέν έκω, ντέν υπο-

ρώ, γιαδοού.

Ευθύς ή Τακουίτσα, με μια πλη-

γωμένη περοφάνεια σηκώθηκε να

φύγη.

— Έξικ όλοούν! Τώρα καάλα-

βα σεντά σου. Φκαριστώ, τού είπε,

— Άυάν! Άυάν! Τακουίτσα, πού

πάς;

Κι' έτρεξε να την έμπόδια.

Μα εκείνη μ' ένα μικρό χαμόγε-

λο στά χείλη τούπε στεγνά και φρο-

μακερά:

— Αρτινάκι έφέντη, υπράκ λα-

κιοντί!

Και τότε στην άεελπισία του ο

Άρτιν βάρκε μια λύσι. Και φώναξε

μ' άπόφαςι:

— Χατήρι ντικό σου τα πάω ντα-

νειακές παράδες τα πένοω, για-

δοού.

Και γέλασε πονηρά ο μασκαράς.

Δυο ώρες αργότερα ήτανε στο

Μοναστηράκι, εκεί πούκανε πιάτσα

ο Κιρκόρ.

— Ουλέν Κιρκόρ, ντώσε έμένα πε-

νήντα χιλιάδικα ντανεάκι, να κάνω

ντουλειά μου σήμερα.

Ο μπουνταλάς, ο Κιρκόρ έβγα-

λε και τούδωσε πέντε κολλαριστά δε-

καχίλιαρα.

Κι' έτσι την άλλη μέρα, μόλις ή

Τακούι πήρε τα πενήντα χιλιάδικα,

άνοιξε την άγκαλιά της στον Άρ-

τιν και τον γέμισε φιλιά.

Δέκα πέντε μέρες περάσανε στο

μεταξύ χωρίς ο Άρτιν να έπιστρέψη

τ'ο λεφτά. Κι' όταν έξαφνα ο Κιρκόρ

τόν τσάκαρε στο δρόμο, έπειτα

άπ' τα «σελέμ έλέκ» και τα τυτικά

«νέ άμπαρ» τόν ρώτησε μ' άπορία:

— Ουλέν, Άρτινάκι, έφέντη, έσύ

έμένα γουστάς πενήντα χιλιάδες

και είπε γιατίαν σαμπάλα τα μου

τα φένοεις. Πού είνε υπρέ;

— Πενήντα χιλιάδες; 'Ιξόβηλα,

τζάνουμ. Έγκω την άλλη μέρα ύ-

ναίκα σου τα έντωσα. Έσένα ντά,

είπε τίποτα Τακουίτσα; 'Ιξόβηλα,

υπρέ μπουνταλά.

Σ. Ρ.

•••

Τεχνιτός άκρισμός των φυτών

Το δημοτικό συμβούλιο του Σοίν

Λιούρις ίδρυσε μια ειδική υπηρεσία

για την αναζωογόνησι των παλιών

δένδρων της κεντρικής πλατείας

της πόλεως, που τα περισσότερα

άπ' αυτά είνε μπλεις. Συμφωνά

με τη γνώμη των γεωπόνων, τα

δένδρα αυτά είχαν αρχίσει να μα-

ραίνωνται, από την έποχή που ή

πλατεία στρώθηκε με τσιμέντο,

γιατί οι ρίζες τους δεν άνεπνεαν

γιατί οι ρίζες τους δεν άνεπνεαν

σε κανονικά. Άνοιξαν, λοιπόν, σε

διαφορά σημεία όπες που φθάνουν

αέ βάθος 6 μέτρων και μέσα άπ'

αυτές διοχετεύουν κάθε πρωί μια

έπαρκή ποσότητα άερος. Τρεις

μήνες μετά την έναρξη αυτής της

θεροπείας τα δένδρα άρχισαν να

αναζωογονούνται και ν' άναπτύ-

σσονται κανονικά.

Επειτα άπ' αυτή την έπιτυχία

έγιναν διάφορα πειράματα σε φυ-

τά που δεν βρισκόνταν στο στα-

διο της παρακμής, αλλά στην πε-

ρίοδο της άναπτύξεώς των. Τα ά-

ποτελέσματα ήσαν και εδώ κατα-

πληκτικά. Τα φυτά αυτά παρουσία-

σαν διπλάσια οχεδόν άναπτύξις ά-

πό άλλα φυτά της αυτής οικίας.

νείας, που δεν είχαν υποβληθή

στον τεχνητό αυτό άερισμό.

Το ίδιο καταπληκτικά ήσαν τα ά-

ποτελέσματα στους πορτοκαλεώνες

της Κολλιφορνιάς και της Φλωρί-

δος. Οι πορτοκανοί που έφηρυσαν

αυτό τον τεχνητό άερισμό κατώ-

θωσαν να παραγάγουν πορτοκάλια

μενάλια όπως ένα πεπόνι.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Σταυρόλεξο με γνωμικό

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΕΝΘΑ - ΙΡΙΣ, 2) ΣΟΥΤ - ΟΡΙΑ, 3) ΙΕΡΟΙ - ΟΡΥΓΗ, 4) ΝΟΤΑ - ΟΜΕΡ, 5) ΣΗΜΑ - ΑΝΙΑ, 6) ΡΕ - ΙΛΙΑΣ - ΣΥ, 7) ΤΑΡΣ - ΟΔΕΡ, 8) ΣΩΜΑ - ΑΝΑΣ, 9) ΜΕΘΥΣΤΙΚΑ, 10) ΥΣΚΑ - ΝΟΜΗ, 11) ΕΡΩΣ - ΣΙΛΟ, 12) ΘΑ - ΑΓΝΟΡ - ΙΣ, 13) ΠΟΙΑ - ΕΣΤΩ, 14) ΡΥΑΣ - ΙΣΟΝ, 15) ΠΡΙΩΝ - ΑΣΠΙΣ, 16) ΤΟΥΡ - ΡΟΥΣ, 17) ΗΡΩΣ - ΣΙΩΝ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΕΡΙΣ - ΑΠΛΗ, 2) ΣΙΕΙΡ - ΣΠΑΡ, 3) ΘΕΡΜΗ - ΟΡΙΖΩ, 4) ΜΕΤΑ - ΑΕΡΙ, 5) ΣΙΝΑ - ΑΡΝΤ, 6) ΤΟ - ΩΦΕΛΩ - ΟΙ, 7) ΤΡΙΣ - ΣΑΒΑ, 8) ΗΤΤΑ - ΣΗΡΑ, 9) ΔΙΦΑΣΜΕΝΑ, 10) ΣΟΛΟ - ΙΕΡΑ, 11) ΜΙΣΟ - ΣΡΟΣ, 12) ΜΙ - ΔΟΚΟΙ - ΥΣ, 13) ΑΩΡΑ - ΕΝΑΣ, 14) ΝΟΡΑ - ΝΟΥΣ, 15) ΡΟΥΠΙ - ΤΟΠΟΙ, 16) ΑΣΜΑ - ΜΕΙΡ, 17) ΣΩΗΝ - ΟΣΟΝ.

Το δε γνωμικό του Όμηρου είνε: ΕΙΣ ΟΙΩΝΟΣ ΑΡΙΣΤΟΣ ΑΜΥΝΕΣΘΑΙ ΠΕΡΙ ΠΑΤΡΗΣ.

Φτερωτές συλλαβές

Η ζητούμενη λέξις είνε: ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΟΜΕΝΟΣ.

Οι άδελφοί

Ο Κωστάκης κι' ο Νίκος γεννήθηκαν την ίδια ή-μέρα, αλλά από διαφορετικούς γονείς. Κατόπιν ή μητέρα του ενός πήρε διαζύγιο, ξεαναπνεύθηκε με τον πατέρα του άλλου κι' απέκτησαν τη Μαρία, που είνε συνεπώς άδελφή των δυο άγοριών.

Τα τσιγάρα

Ο Πέτρος 1.100 κι' ο Παύλος 900.

Οι επιβάτες του λεωφορείου

12 άντρες και 16 γυναίκες. Στην πρώτη στάσι έ-γιναν 20 και 8, στη δεύτερη 10 και 18, στην τρίτη 16 και 12.

Γεωγραφικός γρίφος

Τα 8 νησιά είνε:
1) ΛΕΣΒΟΣ, 2) ΕΥΒΟΙΑ, 3) ΠΑΤΜΟΣ, 4) ΚΥΘΟΣ, 5) ΙΚΑΡΙΑ, 6) ΛΗΜΝΟΣ, 7) ΛΕΥΚΑΣ, 8) ΣΙΘΩΝΟΣ.

Τί κοινόν είχαν;

Όλοι αυτοκτόνησαν.

Συγγένειες

Ένας μόνον, που συνεδύαζε όλες ούτές τις Ι-διότητες.

Κύκλοι με άριθμούς



Τα δυο ρολόγια

Το σταματημένο συμ-πίπτει με τη σωστή ώ-ρα δυο φορές την ή-μέρα, ενώ το άλλο μό-νο μια φορά στα 2 χρόνια.

Ο θάνατος ενός εξερευνητού

Στην άρκτική έρημο, το 1928.

Η τραγική χορεύτρια

Η Ισιδώρα Ντουγκαν.

Το γράμμα

Όλοι οι κάτοικοι της γής!

♦♦♦

Τα μαντήλια

Υπάρχει ένας τρόπος να πλένετε τα μαντήλια: τα λερωμένα από το σνακ, χωρίς να χρειασθή να τα πιάσετε και να τα τρίψετε. Βάζετε στη φωτιά ένα κουβά νερό, στον οποίο έχετε προσθέσει 2 κουταλιές τριβάλ. Αφού διαλυθή ή σκόνη, βουτά-τε μέσα τα μαντήλια. Τ' ανακατεύετε μ' ένα έυλο, τ' άφινετε να βράσουν 3-4 λεπτά, έπειτα τα βγά-ζετε, τα ξεπλένετε 2-3 φορές με νερό κρύο και τ' άπλώνετε για να στεγνώσουν.

Οι ηρωίδες της Εφταημέρας

Το θαύμα

— Γιατί, καλέ Έφταλία μου, ούτε βε-λόνα ήπιασες σήμερα, ούτε φροκαλιά;

— Γιατί, καλέ Τούλα μου, σαν τέτοια μέρα ήτανε ή καταστροφή τη Σμύρνης μας. Βουλώσανε τα 24 και μπήκανε τα 25 χρόνια κι' ή Χάρη τη στο Μερσινλή μου-καρ' ένα μεγάλο θαύμα!

Η κυρία Τούλα συγκινημένη την άκουγε.

— Είχα χάσει τον άντρα μου την μέρα τ'οι φωτιάς κι' ή μάνα μου άπελπισμένη και σεροεμισμένη με τράβαγε να φύγουμε.

Πάμε, μούλεγε, κι' έχει ο Θεός. Άν-τρας είνε μπορεί να ταίση, και να τον υπαρκάρουμε κασιο-υά.

Βάλαμε λοιπόν ά-πό ένα φραντζέσκο παντιέρη στα πέτα μας, πήραμε και τ'ο πασάπορτι που μας ήδναλε ένας καβάσης γνωστός μας άπ' το κονσολάτο κι' ένα

μπουλούκι, ούλοι ματζι το σόι μας, τρα-βήκαμε με τα παδάρια για το Κορδελιό.

Σ' ούλο το δρόμο σουδαοήδες, θειά ανή-μερα και τσεκεζόι, σαν λυκοι λυσασμέ-νοι, κυνηγούσανε τσοί χριστιανόι. Κι' εί-δαμε υπασιμπουζούκια, και ταγκαλάκια νάσκωνται άπ' το Τικιλίκι, και με κουρ-μπαντίες και κοντακιές ν' άσπουνε τα τζι-βαερικά, τσοί υπαγκανότες και τα κορί-τσια και να τρέχουνε στο Μπαλτσόδα να γλεντήσουνε!

Άπ' όπου περνούσαμε πέ-τρεις, νόμα και κορμιά, είχανε γίνει ένα πατσάλι, που συκαίνονταν να τα φάνε κι' αυτά τα κοράκια και τα σκυλιά!

— Νταβράντα κι' άροιδάρμα, μου φώ-ναζε ή μάνα μου για να μου δίνη κουράγιο.

Τέλος είχαμε βραδυασητή στο Μερσινλή δώ άπ' την εκκλησία. Ήμερώνε ίσια ίσια το πανηγύρι τση. Έκει στο νάρθκα ζα-ρώσαμε ως που να ζημερώση. Έγώ ήλκα-γα και παρακαλούσα ένα γκερεμέ την Χά-ρη τση να κάνη και για μένα την έρημη ένα θαύμα: να βρώ το Νικολάκη μου. Έ-κειδανας λοιπόν, απούντο τα μεσάνυχτα, είδα ένα γέρο με τα σαλβάρια στην άλλη γωνία να μου γνέση και να μου γράφη κάτι σ' ένα χαοτί.

— Όνειρο βλέπεις, κόρη μου, μούπε ή μάνα μου.

Μα ο γέρος δώστου και μούγνεψε, και μούκανε σινιάλο. Μωρή, είπα τότες, έγω είμαι σαδδατογεννημένη και δε φοβούμαι από φαντάσματα. Ήκανα λοιπόν το σταυ-ρό μου τρεις φορές, είπα το «Πιστεύω» και σηκώθηκα με θάρρος και πήγα κοντά. Έ-κείνος εύτες μούδωκε το χορτάκι πούγραψε και χάθηκε. Έκείνη τη στιγμή κι' ή μάνα μου, ή κουρασσιόζα, ήπαθε σαρκίκι άπ' τη θρώαρά τση. Έγώ άνοιγα τότες και διά-βασα αυτά τα πέντε λόγια:

«Ε λ α τ ε γ λ ή γ ο ρ α σ τ ο υ
Π α ν α γ ι α τ η Ά λ ε ξ α ν δ ρ ο υ
τ ο μ ν η α ς».

— Άέωσας, τα μπρός πίσω, το ταυπα-νώσαμε για το νεκροταφείο. Με κλειστά μάτια μπήκαμε. Έγώ ήξερα τόν τάφο, τον είχα κάνει ο Κολταμάνης. Στάσαμε την πόρτα και τί να ιδώ; Το Νικολάκη μου! Με καμμία δεκαριά κοπέλλες και παλλη-κάρια που περιμένοντο το θάνατο. Ήπερα άπάνω του σαν λωλή κι' εκείνος με σδυ-σμένη φωνή μούπε:

— Άχ, Έφταλία μου, είμαστε τρία με-ρόνυχτα κλεισμένοι και ξεχασμένοι εδώ μέ-σα! Ένα μινούτο ν' άργούσατε άκούη θα μάς βρίσκατε ούλοι πεθαμένοι!

Βαίκα να βγάλω να του κώνω ένα σε-μέντιο και βλέπω τότες στη γωνιά το γέρο το βρακά που πρίν λίγη ώρα μούδωκε το χαοτάκι.

Δεν ήξερα τί να βάλω στο νού μου. Κόν-τευμα να σερεμισώ μ' αυτό το μυστήριο.

— Μάνα μου, τση φώναξα, ο άνθρωπος

πούδα στην εκκλησία δεν ήτανε φά-τασμα. Νάτος!

Και τότες ο Νικολάκης που κατάλαβε την ταραχή μου μούπε ένα άλλο περιστά-τικό πιδ κοϊδικο:

— Απόψε, βρέ Έφταλία, αυτός ο γέρος θες άπ' την άγωνία, θες άπ' την εξάντλησι, ήπασε σ' ένα βαθύ ύπνο, και τώρα μόλις ξύπνησε.

— Νικολάκη, μη φοβάσαι, θα σωθούμε! μου φώναζε, κι' άρχισε να μου δίνη πιδ-τερες εξηγήσεις.

— Είδα μου λέει στον ύπνό μου τη Μα-ριγώ την Τσιουγιώτσια, μια όμορφη γυναίκα με μαγουλικά, και με πήρε και με πήγε στην εκκλησία, στο Μερσινλή, και μ' έδαλε κι' ήρωα ένα χαοτί νάθουνε να μάς βγάλουνε από 'δω μέσα!

Η κυρία Τούλα, ο άπιστος Θωμάς, πε-τάχθηκε κι' είπε της Έφταλίας:

— Εμείς γι' αυτά, Έφταλία μου, έχουμε εδώ τον Τανάγρα που κάνει καθημερινώς τέτοια πειράματα.

— Και μεις εκεί, είπε άφορισμένη ή Έ-φταλία, είχαμε την Μερσινιώτσια. Δεν είνε πειράματα, όχι. Είνε θαύματα, κυρία Τού-λα μου.

Και σε λίγο σαν να συνέχιζε μια έσω-τερική της σκέψι μουρούρισε:

— Άχ! καυμένη Σμύρνη μας!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Χιούμορ

Ήταν νέος, πολύ νέος για παπās ο πάτερ Όνουφριος. Άλλά ήταν αρκετά μορφωμένος και ήξερε να συγκρατηόι.

Γι' αυτό και το χωριό ήταν ένθουσιασμένο μαζί του και όλοι του είχαν άπολυτή έμ-πιστοσύνη.

Μια μεριά όμορφη χριστιανούλα ήλ-γε να εξουλογοηθή. Ήτανε αληθινή κα-λόνη κι' ο παπα Όνουφριος δεν τολμού-σε να σηκώρη τα μάτια του να την δη-φοβόταν πολύ ο καυμένος...

— Λέγε λοιπόν κόρη μου.

— Αμαρτία, παπα μου, αμαρτία. Α-φσα έναν άνδρα με με φιληση...

— Ε, λοιπόν, τί έγινε ύστερα;

— Νά, αυτός μ' άγκάλιασε... και μ' έ-φιλησε στα χείλη...

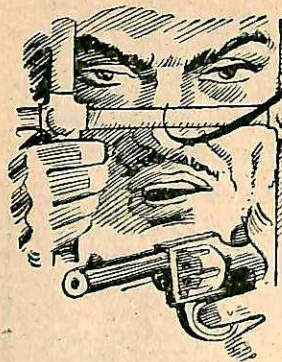
— Κι' ύστερα;

— Μ' έδαλε και κάθησα στα γόνατά του... 'Ο παπα Όνουφριος κώρωσε.

— Λέγε, λέγε, ύστερα;

— Έκείνη τη στιγμή μπήκε ή μητέρα μου. Κι' ο παπās με άπογούτησε!

— Βρέ, να πάρη ο ε' άόλος, άτυχία! ...



Αδελφικό Διήγημα

ΤΟ ΑΝΟΙΓΜΑ του χρηματοκιβωτίου

—Με συγχωρείτε γιατί σας άνηψα... Ψηλά τα χέρια! Τό φως πλημμύρισε άμέσως τό δωμάτιο.

Ο κακοποιός, πού ήταν γονατισμένος μπροστά στο μεγάλο χρηματοκιβώτιο, γύρισε άμέσως πρὸς τό μέρος τής πόρτας.

Ένας άνθρωπος στεκόταν εκεί. Η περιβολή του ήταν άψογη και τό ύψος του φάνερνε μεγάλη άποφασιστικότητα. Στα χέρια του κρατούσε ένα περίστροφο και ό δείκτης του βρισκόταν κιάλας στή σκανάλα.

—Αν κάνης και τήν παρομική κίνηση, είπες, είσαι χαμένος!

—Έπειτα έκαμε ένα μικρό κύκλο και σταμάτησε πίσω από τόν κακοποιό.

—Σήκω επάνω! πρόσταξε. Άρχισε τότε να τού ψάχνει προσεκτικά τίς τσέπες.

—Θαυμάσια! είπες σέ λίγο. Δεν έχεις όπλο... Έτσι, θα μπορούσαμε να συζητήσουμε καλύτερα...

—Συχωρήστε με, κύριε Χόλτ! παρακάλεσε ό άλλος. Έκείνος πού είχαν άποκαλέσει Χόλτ χαμογέλασε.

—Φανταζόσασταν, λοιπόν, πως ήμουνα ακόμη στο Μαϊάμι; είπες. Βλέπεις, όμως, ότι γύρισα πάλιν στήν ώρα για να σε προσφάσω...

Τού έδειξε έπειτα μία πολυθρόνα:

—Κάθου και διηγήσου μου καμιά ιστορία, είπες. Γιατί τό έκαμες αυτό;...

—Τό ξέρω πως ή πράξις μου είναι κακή, κύριε Χόλτ... Αλλά, σκεφθήτε, λοιπόν... Έχω μία μητέρα πού είναι άρρωστη από καιρό...

—Σταμάτα! φώναζεν ό άλλος. Νόμιζα πως θα ήξερες να μου διηγήσης κανένα καλύτερο παραμύθι... Πως σε λένε;

—Μπράς... Άλφρεντ Μπράς...

Αίσθητικόν Έπιστημονικόν Έργαστήριον

Βεραντζέρου 12α

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 53.674

Αναλαμβάνει τήν εξέλιψιν όλων των δυσμορφιών του προσώπου, ως και τήν ριζικήν αποτρίχωση, εξαφανίζει τās ρυτίδας, ούλας, ένκαυματα, στίγματα (πανάδες), στίγματα εύλογιας και θεραπεύει τήν τριχοπτιωσιν.



—Έχεις ακόμη δέκα λεπτά; τού έλεγε ό Χόλτ. Πέντε λεπτά... τέσσερα... μόνον τρία... Ο Μπράς συγκέντρωσε όλες τίς δυνάμεις του. Μία τελευ-

ταία προσπάθεια έκαμε τήν πόρτα τού χρηματοκιβωτίου να υποχωρήσιν.

—Μπράβο! φώναζε ό κύριος Χόλτ. Αν έργαζόσασταν έτσι άπό τήν αρχή θα είχατε τελειώσει πρίν από μισήν ώρα και δεν θα σ' έπιανα.

Ο Μπράς τόν κύτταζε με έρωτηματικό ύφος.

—Είμαι έλεύθερος; ρώτησε, ενώ σκούπιζε τόν ιδρώτα πού έτρεχε από τό μέτωπό του.

—Και βέβαια, απάντησε ό κύριος Χόλτ. Κρατώ τήν υπόσχεσί μου, ύψει!

Ο Μπράς διευθύνθηκε πρὸς τήν πόρτα.

—Άλλα, αφηνικά, τρείς άνθρωποι μπήκαν μέσα στο δωμάτιο. Ο ένας φορούσε ρούχα ταξιδίου. Οι άλλοι δύο ήταν αστυνομικοί.

—Βλέπετε, είχα δίκιο, είπες άνθρωπος με τήν ταξιδιωτική περιβολή πρὸς τούς δύο αστυνομικούς.

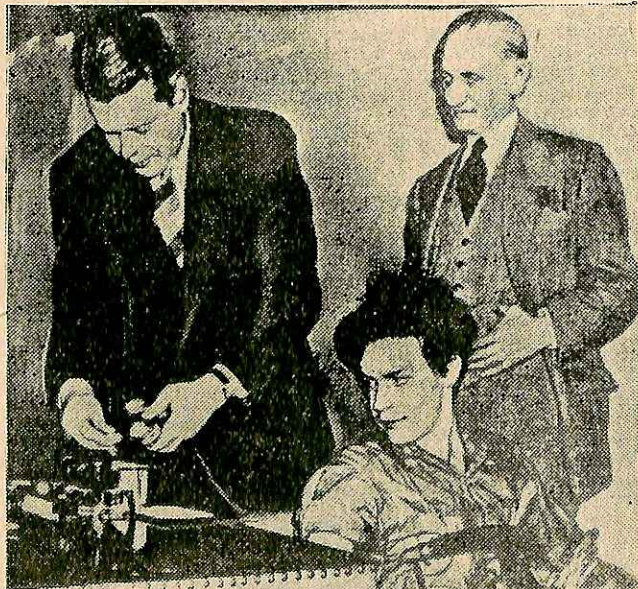
Ο άνθρωπος αυτός δεν ήταν άλλος από τόν... πραγματικό κύριο Χόλτ. Γυρίζοντας στο σπίτι του, έπειτα από ένα ταξίδι στο Μαϊάμι, είδε πως στή γραφεί του και άμέσως ύποψιάσθηκε. Πήρε τότε στή τηλεφωνή τήν αστυνομία και ζήτησε να τού στείλουν δύο αστυνομικούς.

—Όσο για τόν ψευτο - Χόλτ, ήταν κι' αυτός ένας κακοποιός, όνόματι Λουίτζι Τρήλ, πού, περνώντας έξω από τό σπίτι τού Χόλτ, είδε τόν Μπράς να μπαίνει μέσα, πηδώντας από τόν τοίχο τού κήπου. Έκαμε τότε κι' αυτός τό ίδιο και χρησιμοποίησε τό τέχνασμα πού ζέρουμε για να καρπωθώ μόνος τό προϊόν τής εργασίας τού όμοτέχνου του.

—Τώρα καταλαβαίνω τήν άγάπη σου για τό σπόρί τού φώνας ό Μπράς, καθώς οι αστυνομικοί τού περνούσαν τίς χειροπέδες.

—Τό λάθος είναι δικό μου! είπες ό Λουίτζι Τρήλ. Έπρεπε να σε βάλνω να τελειώσεις μέσα σ' ένα τέταρτο... Έτσι, κι' εγώ θα ήμουν τώρα πλούσιος και σ' ό θα γύριζες έλεύθερος στή σπιτί σου...

ΜΑΡΙΝΟ



Η «ΜΗΧΑΝΗ ΠΟΥ ΑΝΑΚΑΛΥΠΤΕΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ»!

Η άμερικανική αστυνομία αντικατέστησε εσχάτως τήν εξαντλητική άνάκριση των έγκληματιών με τήν περιφημη «μηχανή πού ανακαλύπτει τήν αλήθεια». Η μηχανή αυτή καταγράφει τίς μεταβολές τής αρτηριακής πίεσεως πού προκαλούνται από τίς συγκινήσεις πού ενόχουν και έπεται στούς αστυνομικούς να εξακριβώνουν πότε αυτός λέει αλήθεια και πότε ψέματα. Ο νεώρος φοιτητής Ουίλιαμ Χέιρενς, πού είχε δολοφονήσει πρό ημερών στή Σικάγο τήν μικρούλα Σουζάννα Ντέιαν, αναγκάσθηκε χάρις στή νωτότατη αυτή επιστημονική μέθοδο να όμολογήσῃ τό στυγερό έγκλημά του.

ΟΙ ΡΟΥΚΕΤΕΣ πού σταματούν τὰ τραίνα

Τὰ πρώτα έπιτυχή πειράματα

Δοκιμάζεται τώρα στήν Άμερική ένα νέο σύστημα σταματήματος των τραίνων σε περίπτωση κινδύνου, όχι πιά με συνθησιόμενα φρένα, αλλά με ρουκέτες πού αναπτύσσονται μία ώθησι αντίθετη πρὸς τήν κίνησι τού τραίνου και τό αναγκάζουν έτσι να σταματήσει. Τα πειράματα γίνονται απ' τό δόκτορα Κάριμαν, τού Πολυτεχνείου τής Καλιφορνίας, και τόν βιομηχανο Ουίλλιαμ Νέιλ.

Ένα τραίνο, πούτρεχε με 160 μίλια τήν ώρα, σταμάτησε με 37 δευτερόλεπτα κι' άφου διέτρεξε μία απόσταση 1.000 μέτρων. Με τίς ρουκέτες, τό ίδιο τραίνο σταμάτησε σε 4 μόνον δευτερόλεπτα και σε απόσταση 400 μέτρων. Οι ρουκέτες αυτές ήταν τέσσερες, δεν προσηύχονταν δε παρά 1-2% τού βαρὸς τής ατμομηχανής. Άναφθηκαν στήν κατάλληλη στιγμή κι' ανέπτυξαν σε 4 δευτερόλεπτα μία αντίθετη δύναμι ίσοδύναμη πρὸς 250 τόννους.

Κατά τή γνώμη τού δόκτορος Κάριμαν, μπορεί να έπιτευχθώ ακόμη γονγορώτερο σταματήμα, υπάρχει όμως τότε ό κίνδυνος να κακοιάθουν οι επιβάτες τού τραίνου απ' τήν απότομη ελάττωσι τής ταχύτητός του.

Πάντως, με τό νέο σύστημα, ό κίνδυνος αυτός είναι μικρότερος παρά με τὰ συνθησιόμενα φρένα πεπεσμένου αέρος. Τα φρένα φέρνουν τό περισσότερο αποτέλεσμα τούς τήν πρώτη στιγμή, και κατοπιν έπακοιούθεται μία περίοδος σκεδόν «νεκρή». Ο κλονισμός λοιπόν είναι υπερβολικά δυνατός και μπορεί να πετάξῃ τούς επιβάτες απ' τὰ καθίσματά τους. Με τό σύστημα όμως των ρουκετών, ή ελάττωσις τής ταχύτητός μοιράζεται όμοιόμορφα σ' όλοκληρη τό χρονικό διάστημα τής ενεργείας τους, κι' έτσι δεν τρανιάζεται πολύ τό τραίνο.

ΤΑΘΑΥΜΑΤΑ τής ύποβολής

Καταπληκτικές περιπτώσεις ιδεοπληγίας

Όλόκληροι τόμοι θα μπορούσαν να γραφούν για τὰ «θαύματα» τής ύποβολής. Η κλασσικότερη από τίς περιπτώσεις αυτόν τού είδους είναι εκείνη πού συνέβη τό 1750 στήν Κοπεγχάγη.

Ένας έγκληματίας είχε καταδικασθῇ σε θάνατο και ό σύλλογος των Δανών Ιατρών ζήτησε τήν άδειά να κάμη μερικά πειράματα πάνω στο μελλοθάνατο.

Πραγματικά, τόν ώδήγησαν σ' ένα θάλαμο, τού έδεσαν τὰ μάτια και τού είπαν, ότι θα τού άνοιγαν τίς φλέδες. Άντι γι' αυτό, όμως, τού έκαμαν μερικές μικρές άκινχες στή χέρι και έπειτα άρχισαν να τού γύνουν με μία σύριγγα χλιαρό νερό πάνω σ' αυτές.

—Ο άνόγησ πολύ να πεθάινω; ρώτησε σε μία στιγμή έναν από τούς γιατρούς, πού τόν φανταζόταν για δίκιο.

—Όχι, τού απάντησε αυτός. Δεν καταλαβαίνεις πως σου άνοιξε τίς φλέδες;

—Ναί, είπες ό κατάδικος. Νοιώθω τό αίμα μου πού φεύγει...

Και έπεςε άμέσως σε κωμωτώδη κατάσταση. Μερικά λεπτά αργότερα, ήταν νεκρός.

Ο Τιστό αναφέρει επίσης τήν ακόλουθη περίπτωση.

Έπρόκειτο για έναν άνθρωπο, πού, ένα βράδυ, στήν ύπνο του, νόμιζε πως ένα φάντασμα τού τραβούσε τό δεξιό πόδι. Ο τρόμος του ήταν τόσο μεγάλος, πού τό πόδι του κινίστηκε, πρήσθηκε και τήν άλλη μέρα σκηνιάστηκε ένα πτώδες άπόστημα, πού κατέληξε σε γάγγραινα. Ο άνθρωπος αυτός πέθανε έπειτα από μερικές ημέρες.

Μία άλλη παρομοία περίπτωση αναφέρει ό δόκτωρ Λιευτώ.

Έπρόκειτο για μία έγκνη γυναίκα, πού, κατά τή διάρκεια τής έγκυμοσύνης τής, είχε τομάξει βλέποντας πού τίγοι με σκούρες και κίτρινες ραβδώσεις. Τό παιδί πού γέννησε σε έπιασε κάτω άναίσθητη. Όταν συνήθε, τό χέρι τής είχε πρησθῇ και, μέσα σε λίγες ώρες, σκηνιάσθηκε ένα παρόμοιο άπόστημα στή ίδια ακριβώς μέρος πού βρισκόταν και τό άπόστημα τής κυρίας τής.

Αξιοσημειώτη είναι επίσης ή περίπτωση μίας υπέρτασης, πού τομάζεε βλέποντας τό πόδι τού παιδιού τής πού κινδύνευε να συνθλιβή από μιά σιδερένια πόρτα. Τό παιδί, εύτυχώς, δεν έπαθε τίποτε. Άλλ' ή υπέρτα του «έζησε» με τή φαντασία τής όλα όσα θα υπέφερε τό παιδί τής αν τό πόδι του πλακωνόταν από τήν πόρτα. Τήν άλλη μέρα κιάλας έπεςε στή κρεβάτι. Τό πόδι τής άρχισε να πλαστίνη και σιγά-σιγά σκηνιάσθηκε πάνω σ' αυτό ένα βαθύ κατακόκκινο αλάκι, όπως

ΑΝΤΩΝ. Α. ΛΑΣΚΑΡΙΣ

Γυναικολογικά — Μεταδοτικά — Σεξουαλικά. ΧΡΗΣΙΣ ΠΕΝΙΚΙΑΛΙΝΗΣ. Άθήρως 11α, 6-8 μ.μ. Τηλ. 53.807.

θα έπρεπε να σχηματισθῇ και στή πόδι τού παιδιού, αν ή πόρτα έπέφτε πάνω του. Ένα πρωί, τέλος, τό αλάκι άνοιξε και άκινσε να τρέχη από αυτό άθρονο αίμα άνάμικτο με πύον. Στό τέλος, ή δυστυχισμένη υπέρτα έχασε τό πόδι τής.

Σε μιά άλλη περίπτωση έπρόκειτο για ένα παιδάκι, πού είχε βγάλει τό κεφάλι του σ' ένα από τὰ παράθυρα έκείνα, πού συνθηζόνται σε ώρισμένες έπαυσις τής Γαλλίας και πού, άντι ν' άνοίγουν πρὸς τὰ πλάγια, άνασκηώνονται πρὸς τὰ έπάνω. Η θηλειά πού συγκρατούσε τό παραθυρόφυλλο έσφυγε σε μιά στιγμή και τό κεφαλάκι τού παιδιού βρέθηκε σάν κάτω από λαμπυτόμο. Η υπέρτα του, βλέποντας τόν κίνδυνο πού διέταχε, δοκίμασε έναν ισχυρό ψυχικό κλονισμό και σε λίγο ένα κατέρυθρο σειρήνη σχηματίσθηκε γύρω από τό λαμπυτόμο, σάν να είχε κτυπήσῃ ή ίδια. Τό σειρήνη αυτό έμεινε εκεί σ' όλη τής τή ζωή.

Σ' όλες αυτές τίς περιπτώσεις, ή συγκίνηση τού ατόμου ήταν τόσο ζωηρή, πού τού υπέβαλε τήν ιδέα ότι ύφίστατο πραγματικά τό χτύπημα πού έβλεπε να έπιείλη ένα προσφιλές του πρόσωπο. Τήν ιδέα αυτή τήν «έζησε» τότε με τόσην ένταση, πού έξεδιώχθησαν πάνω του τὰ ίδια άποτέλεσματα με έκείνα πού έφοβείτο ότι θα είχε τό χτύπημα πάνω στο άγαπημένο πρόσωπο.

Η ύποβολή προκαλεί επίσης περιέργους στιγματισμούς, ιδίως στή σάμα έγκυών γυναικών. Ο ντ' Πρέλ αναφέρει τήν περίπτωση μίας λεγώνας, πού, όπως άνασκηώθηκε σε μιά στιγμή πάνω στή κρεβάτι τής, έπιδε από τό άνοιχτό παράθυρο έναν βαθέα πού περνούσε στή δρόμο και πού τὰ χέρια του ήταν βαμμένα μπλε από τίς υπογίες. Όταν γέννησε έπειτα από τρείς ημέρες, τό βρέφος είχε τὰ χέρια βαμμένα μπλε από τόν άγκώνα και κάτω.

Μία άλλη παρομοία περίπτωση αναφέρει ό δόκτωρ Λιευτώ.

Έπρόκειτο για μιά έγκνη γυναίκα, πού, κατά τή διάρκεια τής έγκυμοσύνης τής, είχε τομάξει βλέποντας πού τίγοι με σκούρες και κίτρινες ραβδώσεις. Τό παιδί πού γέννησε σε έπιασε κάτω άναίσθητη. Όταν συνήθε, τό χέρι τής είχε πρησθῇ και, μέσα σε λίγες ώρες, σκηνιάσθηκε ένα παρόμοιο άπόστημα στή ίδια ακριβώς μέρος πού βρισκόταν και τό άπόστημα τής κυρίας τής.

Αξιοσημειώτη είναι επίσης ή περίπτωση μίας υπέρτασης, πού τομάζεε βλέποντας τό πόδι τού παιδιού τής πού κινδύνευε να συνθλιβή από μιά σιδερένια πόρτα. Τό παιδί, εύτυχώς, δεν έπαθε τίποτε. Άλλ' ή υπέρτα του «έζησε» με τή φαντασία τής όλα όσα θα υπέφερε τό παιδί τής αν τό πόδι του πλακωνόταν από τήν πόρτα. Τήν άλλη μέρα κιάλας έπεςε στή κρεβάτι. Τό πόδι τής άρχισε να πλαστίνη και σιγά-σιγά σκηνιάσθηκε πάνω σ' αυτό ένα βαθύ κατακόκκινο αλάκι, όπως

Ζυγίζει 164 όκάδες!

Ένα περίεργο φαινόμενο παχυσαρκίας εμφανίσθηκε σ' ένα Σουηδό εργάτη, όνόματι Όσκαρ Πέρκινσον. Ο άνθρωπος αυτός έργαζόταν σ' ένα μεταλλείο σιδηρού κοντά στήν πόλι Κίρουνα. Μία μέρα υπερδέυτηκε άνάμεσα σε δύο μικρά βαγόνια, από έκείνα με τὰ όποια μετέφεραν τό μετάλλευμα και έπέσε στήν άσφαλτό. Τόν πήγαν τότε σ' ένα νοσοκομείο, όπου χρειάσθηκε να μείνι άκίνητος, δύο όλόκληρα χρόνια, για να γίνη καλά. Τό περίεργο, λοιπόν, είναι ότι ό όλο αυτό τό διάστημα άκίνητος με μιά καταπληκτική ταχύτητα, έτσι πού έγινε σιγά-σιγά ένας όμορφος όγκος από σάρκες. Ο άνθρωπος αυτός ζυγίστηκε σήμερ 210 κιλά, δηλαδή 164 περίπου όκάδες! Ο γιατρός πού τόν έξέτασαν βεβαίωσαν ότι ή άνωπύση του είναι... κανονική και ότι είναι πιθανόν να παύνη ακόμη περισσότερο, γιατί ή άφομοίωση των τροφών μέσα στόν οργανισμό του γίνεται φυσικολογικά.



Μία πολύκροτη δίκη στήν Άμερική

Μία πολύκροτη δίκη έχει χωρίσει τούς Άμερικανούς σε δύο άντιμαχόμενα στρατόπεδα. Οι μισοί έχουν κηρυχθῇ υπέρ τής άνογότης τού φιλιού, πού δεν τό θεωρούν σάν κάτι κακό. Οι άλλοι μισοί, θεωρούν τό φιλή πού δίδεται στούς ξένους επιλήψεις.

Αλλά ός όας άφηγηθούμε τά γεγονότα. Μία από τίς εξωφρενικές συνήθειες πού έχουν επικρατήσει στήν Άμερική από τήν εποχή τής άνακωχής, είναι ή όργάνωσις φιλονθρωπικών εορτών, όπου, άντι άλλων πραγμάτων, πωλούνται φιλιά. Νά, δηλαδή, τί γίνεται.

Οι όργανωσις τής εορτής συγκεντρώνουν μερικές νέες και ώραιες γυναίκες — άνύπανδρες είτε παντρεμένες — πού είναι οι... πωλήτριες. Διατίμουν άντι ώρισμένης τιμής τὰ φιλιά των και είτε πρὸς τούς να φιληθούν και να φιλήσουν όποιον ήθελε πληρώσῃ τό αντίτιμο. Μήν νομίζετε δε ότι πρόκειται για έπιπόλαια φιλιά. Τούναντιον, αυτά τὰ φιλιά συνοδεύονται από θερμότερες περιπτώσεις, και είναι πωλητικώτατα.

Τα όκρώτερα φιλιά είναι τών στήν όργάνωσις φιλονθρωπικών εορτών, όπου, άντι άλλων πραγμάτων, πωλούνται φιλιά. Νά, δηλαδή, τί γίνεται.

Οι όργανωσις τής εορτής συγκεντρώνουν μερικές νέες και ώραιες γυναίκες — άνύπανδρες είτε παντρεμένες — πού είναι οι... πωλήτριες. Διατίμουν άντι ώρισμένης τιμής τὰ φιλιά των και είτε πρὸς τούς να φιληθούν και να φιλήσουν όποιον ήθελε πληρώσῃ τό αντίτιμο. Μήν νομίζετε δε ότι πρόκειται για έπιπόλαια φιλιά. Τούναντιον, αυτά τὰ φιλιά συνοδεύονται από θερμότερες περιπτώσεις, και είναι πωλητικώτατα.

Τα όκρώτερα φιλιά είναι τών στήν όργάνωσις φιλονθρωπικών εορτών, όπου, άντι άλλων πραγμάτων, πωλούνται φιλιά. Νά, δηλαδή, τί γίνεται.

Οι όργανωσις τής εορτής συγκεντρώνουν μερικές νέες και ώραιες γυναίκες — άνύπανδρες είτε παντρεμένες — πού είναι οι... πωλήτριες. Διατίμουν άντι ώρισμένης τιμής τὰ φιλιά των και είτε πρὸς τούς να φιληθούν και να φιλήσουν όποιον ήθελε πληρώσῃ τό αντίτιμο. Μήν νομίζετε δε ότι πρόκειται για έπιπόλαια φιλιά. Τούναντιον, αυτά τὰ φιλιά συνοδεύονται από θερμότερες περιπτώσεις, και είναι πωλητικώτατα.

Τα όκρώτερα φιλιά είναι τών στήν όργάνωσις φιλονθρωπικών εορτών, όπου, άντι άλλων πραγμάτων, πωλούνται φιλιά. Νά, δηλαδή, τί γίνεται.

Οι όργανωσις τής εορτής συγκεντρώνουν μερικές νέες και ώραιες γυναίκες — άνύπανδρες είτε παντρεμένες — πού είναι οι... πωλήτριες. Διατίμουν άντι ώρισμένης τιμής τὰ φιλιά των και είτε πρὸς τούς να φιληθούν και να φιλήσουν όποιον ήθελε πληρώσῃ τό αντίτιμο. Μήν νομίζετε δε ότι πρόκειται για έπιπόλαια φιλιά. Τούναντιον, αυτά τὰ φιλιά συνοδεύονται από θερμότερες περιπτώσεις, και είναι πωλητικώτατα.

Τα όκρώτερα φιλιά είναι τών στήν όργάνωσις φιλονθρωπικών εορτών, όπου, άντι άλλων πραγμάτων, πωλούνται φιλιά. Νά, δηλαδή, τί γίνεται.

Οι όργανωσις τής εορτής συγκεντρώνουν μερικές νέες και ώραιες γυναίκες — άνύπανδρες είτε παντρεμένες — πού είναι οι... πωλήτριες. Διατίμουν άντι ώρισμένης τιμής τὰ φιλιά των και είτε πρὸς τούς να φιληθούν και να φιλήσουν όποιον ήθελε πληρώσῃ τό αντίτιμο. Μήν νομίζετε δε ότι πρόκειται για έπιπόλαια φιλιά. Τούναντιον, αυτά τὰ φιλιά συνοδεύονται από θερμότερες περιπτώσεις, και είναι πωλητικώτατα.

Τα όκρώτερα φιλιά είναι τών στήν όργάνωσις φιλονθρωπικών εορτών, όπου, άντι άλλων πραγμάτων, πωλούνται φιλιά. Νά, δηλαδή, τί γίνεται.

Οι όργανωσις τής εορτής συγκεντρώνουν μερικές νέες και ώραιες γυναίκες — άνύπανδρες είτε παντρεμένες — πού είναι οι... πωλήτριες. Διατίμουν άντι ώρισμένης τιμής τὰ φιλιά των και είτε πρὸς τούς να φιληθούν και να φιλήσουν όποιον ήθελε πληρώσῃ τό αντίτιμο. Μήν νομίζετε δε ότι πρόκειται για έπιπόλαια φιλιά. Τούναντιον, αυτά τὰ φιλιά συνοδεύονται από θερμότερες περιπτώσεις, και είναι πωλητικώτατα.

Τα όκρώτερα φιλιά είναι τών στήν όργάνωσις φιλονθρωπικών εορτών, όπου, άντι άλλων πραγμάτων, πωλούνται φιλιά. Νά, δηλαδή, τί γίνεται.

Οι όργανωσις τής εορτής συγκεντρώνουν μερικές νέες και ώραιες γυναίκες — άνύπανδρες είτε παντρεμένες — πού είναι οι... πωλήτριες. Διατίμουν άντι ώρισμένης τιμής τὰ φιλιά των και είτε πρὸς τούς να φιληθούν και να φιλήσουν όποιον ήθελε πληρώσῃ τό αντίτιμο. Μήν νομίζετε δε ότι πρόκειται για έπιπόλαια φιλιά. Τούναντιον, αυτά τὰ φιλιά συνοδεύονται από θερμότερες περιπτώσεις, και είναι πωλητικώτατα.

Τα όκρώτερα φιλιά είναι τών στήν όργάνωσις φιλονθρωπικών εορτών, όπου, άντι άλλων πραγμάτων, πωλούνται φιλιά. Νά, δηλαδή, τί γίνεται.

ΟΙ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΤΗΣ ΣΚΟΤΛΑΝΔ-ΓΥΑΡΔ

Δέκα εβδομάδων μαθήματα

Ένας σωφέρ ταξί, κατηγορούμενος για κλοπή 1175 λιρών σε μετροπή και κοσμημάτων αξίας 400 λιρών, αθώωθηκε από το δικαστήριο του Σάλφορντ, μολοντί τα δακτυλικά αποτυπώματα, που ανακάλυψε η αστυνομία στον τόπο της κλοπής, βρέθηκαν από τους εμπειρογνώμονες της Σκωτλαντ Γυαρδ όμοια με τα δικά του. Ο συνήγορος του υποστήριξε ότι ναι μεν οι εμπειρογνώμονες είχαν βρει πολλές ομοιότητες των αποτυπωμάτων, αυτός όμως ανολοκλήρωσε να τους υποδείξει άλλες τόσες διαφορές.

Παρετήρησε επίσης ότι μόνον η Σκωτλαντ Γυαρδ έχει τέτοιους εμπειρογνώμονες κι' ότι η υπεράσπιση δεν είχε καθόλου υποχρεώσεις να δεχθεί τη γνωμάτευσή τους, εφ' όσον ενόχουν στην κατηγορούσαν ασχην.

Η απόφαση του δικαστηρίου του Σάλφορντ έκανε μεγάλη αίσθηση, γιατί είναι η πρώτη φορά που δεν γίνεται δεκτή επίσημα μια γνωμάτευση των ειδικών της Σκωτλαντ-Γυαρδ. Αφ' ότου ιδρύθηκε η υπηρεσία τους, το 1901, έχει κάνει 750 κιλ. εξετάσεις δακτυλικών αποτυπωμάτων, δίχως κανένα λάθος. Στο αρχείο της υπάρχουν μια συλλογή από 1 εκατομμύριο αποτυπώματα.

Με την ευκαιρία αυτή, θα δώσουμε στους αναγνώστες μας μερικές ενδιαφέρουσες πληροφορίες για τον τρόπο της εξασκήσεως των ντετεκτιβ της Σκωτλαντ-Γυαρδ. Στην πρόσληψη καινούργιων αστυνομικών, προτιμώνται συνήθως όσοι προέρχονται από επαρχιακές μικρές πόλεις, γιατί οι παρατηρήσεις τούτων έχουν αποδείξει ότι αυτοί έχουν δεύτερο το ένστικτο και τη διορατικότητα τους. Μερικοί απ' τους διασημότερους αρχηγούς της Σκωτλαντ-Γυαρδ είχαν έρθει στο Λονδίνο από χωριά του Σόμερσετ και της Κορνουάλης.

Επί ένα χρόνο, ο νεοσύλλεκτος μένει άπλος πολίτης, με στήλη. Στο διάστημα αυτό, δοκιμάζεται αν είναι κατάλληλος για ντετεκτιβ. Ένας παλιός και έμπειρος ντετεκτιβ τον παίρνει συχνά μαζί του, για να του δώσει πολύτιμα πρακτικά μαθήματα. Φροντίζει να γυμναστεί την «όσφρησή» του, την έκτιμηση που βοηθά ένα αστυνομικό στο έργο του και που δεν είναι παρά μια ανεπτυγμένη παρατηρητικότητα. Τού λέει, π.χ., καθώς περνούν μαζί από ένα ύπνοτο δρόμο:

—Βλέπεις αυτό τον τύπο, που κάνει βόλτες με τα χέρια πίσω απ' την πλάτη; Αυτό σημαίνει ότι περσσε πολλύν καιρό κόδωντας βόλτες μέσα σ' ένα κελλι φυλάκης!

Τού δείχνει με ποιά σύστημα ενορίζεται στις διαφορές περιπτώσεις, απ' την κλοπή ως τον φόνο.

Τού διδάσκει χίλια πράγματα, τα που δεν θα μπορούσε ποτέ να μάθει απ' τα βιβλία. Τού μαρτυρούν πολλές επαγγελίες προσωπικών. Τον μαθαίνει να διακρίνει τη «δουλειά» ενός ερασιτέχνη διαρρήκτη από εξάστει. Π.χ., του τρώπου της διαρρήξεως των συρταριών ενός γραφείου. Αν τα συρτάρια αυτά βρεθούν όλα ανοικτά ή κλοπή έγινε από επαγγελματία, ο οποίος, για οικονομία χρόνου, ανοίγει πάντα πρώτα το τελευταίο συρτάρι, το φάχνει, έπειτα ανοίγει τα προτελευταία, και αυτόν καθεξής. Ο ερασιτέχνης απεναντίας αρχίζει συνήθως απ' το επάνω συρτάρι και προχωρεί προς τα κάτω.

τω, συνεπώς, για να ψάξει το ενομένο συρτάρι, πρέπει να κλείσει το προηγούμενο. Στο τέλος του πρώτου έτους, ο μέλλων ντετεκτιβ παρακολουθεί μαθήματα 10 εβδομάδων στην ειδική Σχολή Χέντον. Η εκπαίδευση εκεί είναι θεωρητική και πρακτική.

Ένα απ' τα πρώτα μαθήματα που διδάσκονται σ' αυτή τη σχολή, είναι το ποινικό μαθαί. Οι μέλλοντες ντετεκτιβ μαθαίνουν π.χ. ποιά διαφορά υπάρχει αν συλλάβουν την ημέρα ένα άτομο που κρατεί έναν του διαρρηκτικά εργαλεία, ή αν το συλλάβουν για τον ίδιο λόγο τη νύχτα. Στην πρώτη περίπτωση, οφείλει η αστυνομία ριπώσει, αποδείξει ότι προώριζε τα εργαλεία αυτά για παράνομη χρήση, ενώ στη δεύτερη είναι υποχρεωμένος αυτός να αποδείξει ότι τα προώριζε για χρησιμοποίηση — κι' αν δεν το κατορθώσει, μπορεί να τιμωρηθεί με φυλάκιση 5 ετών.

Κατόπιν οι μαθηταί διδάσκονται τους βασικούς κανόνες της ανακρίσεως ενός ύποπτου. Ένας απ' αυτούς είναι ο εξής: Πριν ο αστυνομικός αρχίσει ν' ανακρίνει τον ύποπτο, πρέπει να ξέρει ήδη όσο μπορεί περισσότερα πράγματα για ό,τι θα τιν ηρώτη. Αν είναι δυνατόν, δεν θα τον ρωτήσει ποτέ που περπάτησε την προηγούμενη νύχτα, προτού να εξακριβώσει ο ίδιος. Δεν θα του κάνει ερωτήσεις για τις φιλενάδες του, αν δεν ξέρει καλά ότι έχει πράγματι φιλενάδες κι' ότι έχουν ανακατευθεί στην υπόθεσή...

Οι μέλλοντες ντετεκτιβ παρακολουθούν επίσης σύντομα μαθήματα χημείας, τοξικολογίας, παθολογίας, βλητικής, εξετάσεως αποτυπωμάτων, φωτογραφίσεως με υπεριώδεις και με υπέρυθρες ακτίνες, κλπ. Υπάρχουν βέβαια στη Σκωτλαντ Γυαρδ ειδικοί για όλες αυτές τις επιστημονικές μεθόδους διαφωτίσεως των εγκλημάτων. Άλλα και κάθε ντετεκτιβ πρέπει να σχηματίσει μια ιδέα της αξίας που έχει το παραμικρό ίχνος για το αστυνομικό επιστημονικό εργατήριο. Πρέπει να μάθει να δίνει προσοχή σε μια τρίχα, σε μία κηλίδα από βερνίκι, σ' ένα παράξενο σημάδι του πτώματος του θύματος... Πρέπει να συνήθισεν να μην περσάρεται από την πρώτη περιέργεια, να μην πιάνει ό,τι βρίσκεται στον τόπο του εγκλήματος, να μη μετακινεί το πτώμα για να ιδή από που μπήκε ή σφαίρα.

Συνχρόνως, μαθαίνει να ενε παρατηρητικός και ν' αποτυπώνει στη μνήμη του κάθε λεπτομέρεια με φωτογραφική ακρίβεια.

Στα πρακτικά μαθήματα χρησιμοποιείται πολύ η περιφημη «Μαίρη», μια κούκλα σε φυσικό μέγεθος, με κεφάλια ανταλλακτικά για ν' αλλάξει ταυτότητα και φύλον αναλόγως της περιστάσεως! Η κούκλα αυτή παριστάνει το θύμα μιας υποτιθέμενης δολοφονίας. Ο εκπαιδευτής την εαπλώνει σ' ένα δάσος ή μέσα σ' ένα διαμέρισμα, κι' έπειτα οι μαθηταί πλησιάζουν ένας-ένας, αναζητούν τα ίχνη του εγκλήματος και προσπαθούν, καθένας με το δικό του τρόπο, να ανακαλύψουν το δράστη και τις λεπτομέρειες της δολοφονίας. Σε μία περίπτωση, ενώ έκαναν αυτή τη δουλειά, έφτασε έξωφρα μια ομάδα πραγματικών ντετεκτιβ. Γιατί κάποιος ταξιδιώτης είχε ιδεί, μέσω από ένα περαστικό τρένο, την κούκλα εαπλωμένη δίπλα στη γραμμή, είχε νομίσσει πως έπρόκειτο για αλχηθικό εγκλημα κι' είχε ειδοποιήσει την αστυνομία!

Όταν τελειώσουν οι 10 βδομάδες της εκπαίδευσής, οι μαθηταί δίνουν εξετάσεις. Αν επιτυχουν, γίνονται ντετεκτιβ. Άλλοιως ξαναγυρίζουν στην κατάσταση του κοινού πολίτη, για να εαγαγετασθούν αργότερα, όταν αποκτήσουν περισσότερη πείρα.

ΓΚΡΕΚΑ



Σάν τριανταφυλλένιο πέταλο πού κατακτά τό μάτι γίνονται τά χείλη σας μέ τά μαγικά χρώματα του ρούζ DON JUAN

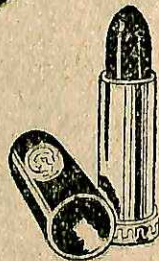
✓ Παλμώδη - Ζωντανά - "Εντονα χρώματα πού γοητεύουν!

✓ "Έχει μία βελουδίνη αφή κατά τό βάψιμο!

✓ Διατηρείται επί ώρες χωρίς τό θάσανο του ξαναβαψίματος

Don Juan

ΤΟ ΡΟΥΖ
ΠΟΥ ΚΡΑΤΑΕΙ



HELLENIC & BALKAN TRADING CO.
ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ & ΣΙΑ
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ & ΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45



"Έρχομαι κοντά σου!

Η Ρήνα είναι μια μεγαλοκοπέλα, αδύνατη, με τον πόνο χυμένο πάνω σ' όλο πρόσωπό της. Τα γκριζόχολα μάτια της που διατηρούν ακόμα τα ίχνη μιας περασμένης ωμορφιάς είναι θλιμμένα, πλημμυρισμένα από παράπονο κι' απογοήτευση.

Γοητισμένη μπρος σ' ανοιχτό μπαούλο διπλώνει τα κεντήτα, δαυτελλοτά προικία της, που δεν αξιόθηκε να τα φορέσει, να τα χαρή σαν όλες τις κοπέλλες.

Ένα μεταξωτό ρόζ νυχτικό έκανε την καρδιά της να χτυπήσει πιο δυνατά. Οι λογισμοί της γυρίζουν κάμποσα χρόνια πίσω, στην εποχή που ήταν μια παιδούλα ωροφή, γαλανή με ξανθά μπουκλωτά μαλλιά. Πόσα γλυκά δνειρα είχε κάνει τότε...

Τα δάχτυλά της χαϊδεύουν το μεταξωτό και δυο δάκρυα αψαλώνουν τα χλωμά μαγουλά της...

Η Ρήνα, δεκαοχτώ χρονών οραφά, νωψε από υπέρτα και ήταν η νοικοκυρά του σπιτιού κι' η μικρή μαουάλα στα δυο μικρότερα αδελφία της: Τό Μένιο και την Πιπίτσα.

Ο πατέρας της ανώτερος δικαστικός υπάλληλος βλέποντάς την να φροντίζει για όλα, ακούραστη, της έλεγε:

—Τί θα γίνωμουν χωρίς εσένα, Ρηνούλα μου!

—Μά αν δεν είχατε έμας, πατερούλη μου, θα ξαναπαντρεύαστε. Είσατε πολύ νέος ακόμα, του απαντούσε.

—Όχι, αυτό δεν θα μπορούσα να τό κάμω. Άγαπούσα πολύ τη μητέρα σας...

ΙΜΑΤΙΣΜΟ - ΟΥΝΡΑ
ΚΑΙ
ΔΕΜΑΤΑ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Όσοι δεν πήραν να μην στενοχωρούνται. Γι' αυτούς φροντίζουμε μερικές διαβέβαιες μεγάλες ποικιλίες ειδών με τις καλύτερες φθηνές τιμές:

Κομινέζον	7.000-20.000
Κυλόττες	2.000-12.000
Μπουφές γυναικών	5.000-22.000
Κάλτες ανδρών	1.200-6.000
Φανέλλες	2.000-8.500
Υποκάμισα	11.000-30.000
Κασκορές	3.000-6.500
Σορόνια ανδρ.	2.000-5.000
Κάλτες Ανδρ.	6.000-18.000

ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΑΛΛΑ ΕΙΔΗ
ΑΠΟΘΗΚΗ
Σ. ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
52 Κολοκοτρώνη 52
ΠΟΛΗΣΙΣ ΛΙΑΝΙΚΗ ΧΟΝΔΡΙΚΗ

τέρα σας... Μία φορά, μόνο, αγαπά ο άνθρωπος στη ζωή του.

Αυτό η Ρήνα το πίστευε, γιατί κι' αυτή αγαπούσε παράφορα το Γιώργο, ένα μακρινό συγγενή τους, που την αγαπούσε κι' αυτός, και περίμενε να πάει το διπλωμά του στα νομικά για να τη ζητήσει από τον πατέρα της.

Μά τα χρόνια περνούσαν, οι οικογενειακές υποχρεώσεις μεγάλωναν και για τη Ρήνα και για το Γιώργο κι' έτσι η αγάπη κλεινόταν ολο και πιο βαθιά στην καρδιά τους με την κούφη ελπίδα πως θα ερχόταν κάποτε η ευλογημένη μέρα που θα τους έωνε για πάντα.

Ο Γιώργος έφυγε στο μεταξύ για το εξωτερικό γι' ανώτερες σπουδές και η Ρήνα έμεινε ολιούρη. Ο πατέρας της δεν κράτησε το λόγο του και ξαναπαντρεύτηκε. Πότε, πότε ένα γράμμα πήγαινε κι' ερχόταν για να εαυαζωντανεύει την αγάπη της με το Γιώργο.

Κι' όταν ο Γιώργος ξαναγύρισε, ύστερα από χρόνια, δεν βρήκε πια τη χαρούμενη και γιομάτη δροσερά νεάτα Ρήνα.

Βρήκε μια παράκαιρα γερασμένη τριανταπεντάρα που μόνο τα μάτια της φατίζονταν από την ακοιμητή φλόγα της αγάπης της.

Έτσι δεν είχε το κουράγιο να τη ζητήσει γυναικά του. Δεν ήταν η Ρήνα που αγάπησε άλλοτε...

Τον παρέσυρε κι' ο διορισμός του, οι νέες του ασχολίες και δίχως να το καταλάβει απώμακρυνθηκε από κοντά της. Αυτή όμως τον κρατούσε πάντα βαθιά μέσα στην καρδιά της κι' έλπιζε πως μία μέρα θα γινόταν δικός της.

Μά έξανα έχασε για πάντα πια τις ελπίδες της. Ο Γιώργος πέθανε από συγκοπή!

Η δακρυμένη της ματιά έμεινε τώρα σε μια φωτογραφία του πολυαγαπημένου της.

—Άγαπημένε μου!... μουρμουρίζει με σπαραγμό η Ρήνα. Άγαπημένο, φωτεινό αστερί της θλίμμένης μου ζωής... έδωσες για πάντα!... Οι χτύποι της καρδιάς μου θα σταματήσουν πια γιατί δεν θα ξανακινούμαι γι' αγαπημένο σου πρόσωπο!... Βάρος θα μου είναι η ζωή τώρα που ξέρω πως έζημωσαν οι δρόμοι της από τη σκιά σου... Ο ήλιος που δε θερμαίνει πια κι' εσένα μου παγώνει την ψυχή!...

Ερρίξε ύστερα μια ματιά γύρω της χαϊδεύει με το βλέμμα της όλα όσα στόλιζαν την καμφούλα της και τα χείλη της ψιθύριζαν:

—Συχωρεσέ με, Θεέ μου, όλα τα υπόμεινα!... Τούτο, όμως, το μαρτύριο της μοναξιάς δεν το άντεχει η καρδιά μου... Παντού όπου γυρίσω το βλέμμα μου ενοιά και σκοτεινιά πλάκωνει την ψυχή μου.

Και με τό ύστατο αυτό παρόπνοιο σταμάτησε το προσκύνημα στο γαό των δνείρων της. Πήρε μέσα από το μπαούλο των προικίων της δυο κατάλευκα λινά σεντόνια, μια πλεχτή δαντελαστή κουβέρτα κι' έστρωσε με προσοχή το παρθένο κώ της κρεβάτι. "Έδωσε τις ρόζ κορόδες σε μεγάλες φιδόγκουες στο τετραγωνό πουπουλένιο μαξιλάρι. "Έπειτα γτενίστηκε μπρος στον καθεσέφ, όπου τα βουρκωμένα μάτια της μάταια προσπαθούσαν ν' ανακαλύψουν σημάδια νεανικής ωμορφιάς στο πρόσωπό της. Μέσα στο βολωμένο κρυστάλλο αντίκρυζε την τραγική γερασμένη της μορφή...

Επειτα με άργες κινήσεις φόρεσε το ρόζ νυχτικό, έαπλωσε στο κρεβάτι και με σταθερό χέρι έκοψε τις ασηπρίες της μ' ένα ξυραβίκι, στον καρπό των χεριών, ψιθυρίζοντας:

—Έρχομαι, αγαπημένε μου, κοντά σου!...

MIPANTA

Ο ΓΑΜΟΣ στούς διαφόρους λαούς

Περίεργα και εξωφρενικά έθιμα

Ο τρόπος με τον οποίο οι διάφοροι λαοί αντιλαμβάνονται το γάμο και τις υποχρεώσεις που έπιδόλλει στους συζύγους ποικίλλει, μερικές απ' αυτές, μάλιστα, είναι απίστευτα εξωφρενικές.

Μία από τις πιο περίεργες συνήθειες είναι των Άραβων Χασανίς, που ζουν κατά φυλές στο Μαρόκο, την Τυνίδια και σ' άλλες περιοχές της Αφρικής. Η έγγαμη γυναίκα υποχρεούται να τηρή την οφειλόμενη πίστι στο συζυγό της επί τρεις ημέρες. Την τέταρτη ημέρα όμως είναι ελεύθερη να διαλέξει οποιονδήποτε από τους νέους της φυλής και να μείνει μαζί του από το ένα πρωί ως το άλλο. Την πέμπτη ημέρα ξαναγυρίζει στη συζυγική έστια και παραμένει πάλι άλλες τρεις μέρες πιστή στον άνδρα της.

Μία άλλη περίεργη συνήθεια επικρατεί μεταξύ των ιθαγενών πληθυσμών της Σιέρα Λεόνε στη Βραζιλία.

Οι νέες δεν επιτρέπεται να έχουν φίλο προτού να παντρευτούν και οι νονοί ή οι αδελφοί των έχουν το δικαίωμα να τις ακοιμήσουν ή να τις παυλήσουν αν σκλάβες αν παραδούν αυτόν τον κανόνα. Από τη στιγμή, όμως, που μια γυναίκα θα παντρευθεί, είναι ελεύθερη να έχει όσους φίλους θέλει. θεωρείται, μάλιστα, απρέπεια εκ μέρους της αν δεν έχει φίλους και ο συζυγός της την καταφρονεί. Γιατί είναι υποχρεωμένη πάντοτε να ταυ αναφέρει τις ερωτικές της περιπέτειες, για να μπορεί να είναι περήφανος κι' αυτός για τις κατακτήσεις της. Άλλοιμούν της όμως αν προσπαθήσει να τον γελήσει, αναφέροντάς του ψευτικές κατακτήσεις. Έχει το δικαίωμα τότε να την διώξει και η δυστυχισμένη δεν βρίσκει πια προστασία και υποστήριξη από κανένα.

Όταν ο συζυγός θέλει να αποκτήσει ένα παιδί, και να είναι απόλυτα βέβαιος για την πατρότητά του, βάζει τη γυναίκα του να ορκισθεί ότι έα του είναι πιστή κατά το απαιτούμενο διάστημα. Αν παραβεί, όμως, τον όρκο της, είναι υποχρεωμένη να νομοίσει εμέως το φίλο της. Τους δένουν τότε και τους δυο γυμνούς σε μία δημόσια πλατεία και τους ελαιοκοπούν ως που να πέσουν αναίσθητοι. Όταν συνέλθουν είναι υποχρεωμένοι να φύγουν άμεσα από το χωριό και να ζητήσουν αλλού καταφύγιο. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη ατίμια από αυτή την παράβαση του όρκου που μια γυναίκα έδωσε στο συζυγό της. Όσο για το φίλο της, τότε μόνον απαλλάσσεται από την ευθύνη όταν αποδείξει πως η φίλη του δεν του φανέρωσε τον όρκο που είχε δώσει στο συζυγό της.

Οι νέγκροι της Ουλλανδία, στο νότιο Κογκό, έχουν αδελφές μπορούν να ζητήσουν συζυγό από άλλη οικογένεια.

Η συνήθεια αυτή, όμως, τους οδηγεί σ' ένα βαθμιαίο εκφυλισμό και γι' αυτό σήμερα ο αριθμός τους έχει περιοριστεί πολύ, ενώ άλλοτε αποτελούσαν μία από τις πολυπληθέστερες φυλές του Κογκό.

Σε μια άλλη φυλή, τους Τόντας, οι γάμοι γίνονται κατά οικογένειες. Συζυγοί στην κυριολεξία δεν υπάρχουν. Οι γυναίκες είναι κοινές για όλους τους άνδρες των δυο οικογενειών που συνδέονται μ' αυτό το περίεργο είδος της έπιμειξης. Ο γάμος σταματάει στη δεύτερη γενιά, εκτός αν ανανεωθεί. Στις νησους Πελάου, της Μικρονησίας, ένας άνδρας δεν παντρεύεται ποτέ μια γυναίκα, αν δεν είχε και άλλους φίλους πριν απ' αυτόν. Μετα το γάμο του, την παραδίδει πρόθυμα στους φίλους του και περισσότερο στους ξένους, που θα τύχη να περάσουν από το χωριό του.

Ο περιγητής Φορέλ δηλώνει ότι οι νέγκροι ησαν άγνωστοι στα νησιά Πελάου. Όταν λοιπόν ένας νεαρός νέγκρος έτιχε να περάσει από εκεί, οι άνδρες του έκαναν τις πιο δολοφονικές προτάσεις για να τον πείσουν να μείνει μαζί τους. Και κάθε βράδυ τον έπειραν διαδοχικά στα σπλάχνα τους και τον παρουσίαζαν στις συζυγικές των. Το πιο περίεργο, λέγει ο Φορέλ, είναι ότι αυτά τα σπλάχνα πετελούντο από ένα μοναδικό δωμάτιο, όπου αναγκαστικά όλα θα έπρεπε να γίνονται στα φανερά.

Σε άλλες περιοχές ο γάμος είναι δοκιμαστικός. Αυτό συμβαίνει π.χ. στους Όππεντόντες. Κάθε νέος, όταν συμπληρώσει ωριμότητα ηλικία, έχει το δικαίωμα να ζητήσει για μια νύχτα τη νέα που του άρεσει. Άρνησι, στην περίπτωση αυτή, δεν χωρεί ούτε εκ μέρους της νέας, ούτε εκ μέρους των γονέων της. Οι άνδρες αποφορτίζουν τέλος να παντρευθούν, έπειτα από πολλές δοκιμές αυτού του είδους.

Το ίδιο γίνεται και στους Γιαντότε, όπου όμως ο άνδρας μπορεί να κρατήσει όσες ημέρες θέλει μια νέα κοντά του.

Στη Γροιλανδία οι γάμοι συνάπτονται για έξη νο, αν είναι σύμφωνα και τα δυο μέρη. Ο έαμην παντρεύονται για ένα χρόνο. Στην Κουκολάνδη, ο γάμος δεν δεσμεύει ούτε τον άνδρα ούτε τη γυναίκα, εκτός μόνο σε ό,τι αφορά τη συντήρησή και την περιποίηση των παιδιών που θα γεννηθούν.



Η τιμωρία του δολοφόνου

Σε λίγα λεπτά της ώρας όλα είχαν τελειώσει. Ο αλήτης είχε γαντζώσει με τα δαχτυλά του το λαιμό της γρηάς, τον έσφιξε στην άσχημο λαιμό κι ύστερα πειό δυνατά. Κατόπιν άφησε το άψυχο σώμα να ξαναπέσει στο κρεβάτι.

Την ημέρα εκείνη ο αλήτης τριγυρνούσε γύρω από το απόγειο, προσπαθώντας να καταλάβει αν θα μπορούσε να «δουλέψει» εκεί μέσα. Άναμαλλιασμένος, ώχρος, με μάτια που πετούσαν φλόγες, με το μυαλό θολωμένο από την πείνα, αποφασιζόμενος για όλα προκειμένου να βρει χρήματα, όταν βεβαιώθηκε ότι ο έκεينو το σπίτι έμενε μονάχα η γρηά, αποφάσισε να δράσει τη νύχτα. Η σκέψη ότι σε λίγη ώρα θα μπορούσε να φάει, έκανε ν' αντιστα στα στεγνά χείλη του ένα γέλιο με μορφοσμο θηρίου.

Η γρηά άφου έβαλε τις κόττες της στο κοττάρι, κατά το συρροή κάθισε λίγο έξω από την πόρτα της.

Σκοτεινάζει σιγά... σιγά. Η γρηά χωρίς να το καταλάβει αποκουμπήκε με το κεφάλι πεσμένο στο στήθος. Τότε ο αλήτης με χίλιες προσφυλάξεις, μ' ευκρινήσας γάτας πήδησε το φράχτη και τράμηρος σαν περνασμένος λυκος, γλυττώσε μέσα στο σπίτι, περνώοντας μπροστά από την αποκουμπήμενη γρηά. Η νυχτερινή όμως όρσοια έκανε την ιδιοκτήτρια του σπιτιού να ζυπνήσει. Έτριψε τα μάτια της και αέροντας με δύσκολια τα βήματά της μπήκε στο μοναχικό δωμάτιο του σπιτιού που χραισμούε με γιά κρεββατοκάμαρα και κουζίνα μαζί.

Ο αλήτης δεν περίμενε να ζυπνήσει τόσο γρήγορα η γρηά.

Τρελλός από το φόβο του έτρεξε και κρύφτηκε πίσω από μια ντουλάπα. Ακίνητος, αναπνέοντας με δυσκολία παρακολουθούσε τη γρηά από τη στιγμή που άρχισε να γδύνεται ως τη στιγμή που έπεσε στο κρεβάτι της.

Περίμενε κατόπιν λίγο ακόμα. Περίμενε ως πού ν' αποκουμπή η γρηά, γιατί δεν είχε σκοπό να τη σκοτώσει. Δεν ήταν δολοφόνος. Η σκέψη ότι μπορούσε να χύσει αίμα, τον έκανε ν' ανατριχιάζει από φόβο. Ήταν απλούστατα ένας άνθρωπος που είχε να φάει τρεις ημέρες...

Στο τέλος η γρηά έδωσε το λαδολύχνάρο της που ήταν αποκουμπμένο στο τραπέζι και άπλωσε στο κρεβάτι της.

Το κρεβάτι έτριξε δυο-τρεις φορές. Κι ύστερα μία βοήθεια σιωπή απλωθηκε στο δωμάτιο.

Τότε ο αλήτης βγήκε από την κρυψώνα του. Και προχώρησε αδόρυθα με άπλωμένα τα

χέρια προς ένα μικρό σεντούκι που το είχε δει κάτω από το κρεβάτι. Δεν αμφέβαλλε ότι η γρηά εκεί θα είχε το κομμάτι της.

Τα χέρια του έτρεμαν κι όσο προσπάθησε να μην κάνει θόρυβο, το σεντούκι που ήταν παμπάλαιο έτριξε λίγο. Το τρίξιμο αυτό έφτασε γιά να ζυπνήσει τη γρηά που αναστήθηκε στο κρεβάτι της και με φωνή που έτρεμε από φόβο, ρώτησε:

— Ποιος είναι αυτός;...

Δεν πρόφτασε όμως να τελειώσει τη φράση της κι ο αλήτης μ' ένα πήδημα βρέθηκε μπρος στο κρεβάτι. Και χωρίς να σκεφθεί τί κάνει, παραχαλασμένος, αναστατώνοντας άπλωσε τα χέρια του κι άρπαξε τη γρηά απ' τον λαιμό της λαίμα.

Η δυστυχισμένη γρηά τινάχθηκε απότομα. Ένας ρόγχος βγήκε απ' το στόμα της. Προσπάθησε ν' αμυνθεί.

Μα ο αλήτης την έσφιγγε τώρα, την έσφιγγε πειό δυνατά, τρίζοντας με λύσσα τα δόντια του.

Τα θόλα, γκρίζα μάτια της γερόντισσας πετάχθηκαν έξω από τις κόγχες τους, σαν δυο άπαιοι βολβοί!...

Το στόμα της άνοιξε, το σαγόνι της κρεμάστηκε προς τα κάτω μ' ένα άπαιο τριήμερο κι η γλώσσα της γλύστρησε έξω από το στόμα της στεγνής, φρικώδης, σαν έρωπετο που προβάλλει έξω απ' τη φωλιά του!...

Ίδρωτας έτρεχε στο μέτωπο του αλήτη. Μία βλαστήμια του ξέφυγε...

Το κορμί της γρηάς τινάχθηκε μία ακόμα φορά κι έμεινε ακίνητο, σαν να ήταν το κορμί μιας κούκλας πουχε σπάσει το ελατήριό της.

Την ίδια στιγμή το θλιβερό ούρλιακτό ενός σκύλου ακούστηκε απ' έξω.

Ο αλήτης ανατριχίασε.

Ώστόσο η γρηά ήταν νεκρή. Σούκανε φρίκη ν' αντικρύχσει το πρόσωπό της. Πώς είχε μελανιάσει. Θεέ μου!... Και πως είχε μακρύνει το κορμί της, πως της το είχε τεντώσει ο θάνατος!...

Τα γαρύφαλλα της αλλής της γρηάς, όταν ο αλήτης ζαναβήκε από το σπιτί, μοχολούσαν. Τη στιγμή που περνούσε μπρος από τη στέρνα, ένα βατράχι πήδησε στο χορτάρι. Ο αλήτης τρέμασε κι η καρδιά του άρχισε να χτυπάει δυνατά. Ο παραμικρός θόρυβος του έκοβε τώρα την αναπνοή. Περπατώντας με προσυλάξεις βγήκε στον δημόσιο δρόμο, σαν κυνηγημένο ζώο. Μία σκέψη είχε μονάχα. Ν' αποκουμπή όσο μπορούσε πειό μακριά από τον τόπο του εγκλήματος. Προχωρώντας, ο ένα άλλο μονοπάτι είδε ένα φως ανάμεσα στα δέντρα. Ένα σπίτι... Τι έπρεπε να κάνει; Να ξαναγυρίσει πίσω; Όχι, όχι!...

Συνέχισε το δρόμο του και σε λίγο βρέθηκε κοντά στο φράχτη, που έζωνε το φωτισμένο σπιτί. Στάθηκε ν' αναπνέει. Η τρομάρα του δεν είχε όρια. Είχε μετανοιώσει γιά το κακό πουκανε. Έτρεμε συγκορμος.

Ξαφνικά μέσα στη βαθεία γαλήνη ακούστηκε μία τραγική φωνή γεμάτη αγωνία:

— Στάσου, δολοφόνε!...

Ο αλήτης ένοιωσε το μυαλό του να σαλεύει. Κρύος ιδρώτας τον είχε τσακίσει.

Η φωνή ξανακούστηκε πειό βαρεία:

— Δεν θά μού γλυτώσεις, δολοφόνε. Δεν περιμένεις να με συναντήσεις μπροστά σου. Νομίζεις πως θ' απέφυγες την τιμωρία! Μα δεν ξέρεις ότι κανένας εγκληματίας δεν γλυτώνει; Κανένας!...

Ο αλήτης με καρφωμένα τα πόδια στο έδαφος άκουγε τη μυτηριώδη αυτή φωνή χωρίς να μπορεί ούτε το κεφάλι του να κινήσει. Τα μάτια του πεταγμένα έξω από τις κόγχες, κυττάζαν τα δέντρα σαν να σαν οι δικαστάι του.

— Τρέμεις τώρα! Εξοκολούθης η φωνή. Θοβάσαι τώρα! Μετανοείς ίσως γιά το έγκλημά σου! Μα είναι άργα πείρα. Σε κρατώ και κανένας δεν μπορεί να σε γλυτώσει!...

Ο αλήτης δεν μπόρεσε να υποφέρει άλλο το μαρτύριο αυτό. Τα νεύρα του χαλαρωμένα από τις στερήσεις, την πείνα και την αγωνία δεν μπόρεσαν ν' αντέξουν στη καινούργια αυτή δοκιμασία.

Και τρελλός πειά από φόβο άρχισε να τρέχει σαν δαιμονισμένος χωρίς να βλέπει πού παγιάει, πέφτοντας πάνω στα δέντρα. Και έσα στη νύχτα, τα ούρλιακμάτα του άντηχουν σαν άγρια, πένθιμα:

— Βοήθεια!... Βοήθεια!...

.....

Αν ο αλήτης έμενε λίγα ακόμα δευτερόλεπτα μπρος στο φωτισμένο έκεינו σπιτί, θ' άκουγε την απειλητική φωνή που τόσο τον τρόμαξε, να σπατά και να την διεκδικεί μία άλλη φωνή, ήρεμη κι άπαθής:

— Άκούσατε, αγαπητοί μου, τη δεύτερη πράξη από το καινούργιο δράμα του κ. Χ. Σε

λίγο θ' άρχισα και η τρίτη πράξη.

Μέσα στο φωτισμένο έκεينو σπιτί διάβαζαν απλούστατα ένα τρίπρακτο δράμα.

★

Ύστερ' από τρεις ώρες οι κάτοικοι ενός γειτονικού χωριού ζυπνισαν τρομαγμένοι από τα ξεφωνάτα ενός τρελλού αλήτη που έτρεχε μέσα στη νύχτα κουρελιασμένος και καταματωμένος ούρλιάζοντας:

— Βοήθεια! Βοήθεια! Μά σκοτώνουν!... Μά πνίγουν!...

Στις τόσσες του παραφρονος αυτού βρέθηκαν αρκετά νομίσματα και αρκετές ομολογίες. Μα όταν τον ρώτησαν πού τα βρήκε τόσο χρήματα, ο κουρελιασμένος τρελλός δεν μπόρεσε να δώσει μία σωστή απάντηση.

Κι' επαναλάμβανε διαρκώς: — Βοήθεια! Βοήθεια! Μά σκοτώνουν!... Μά πνίγουν!...

ΑΡΛΕΤΤΑ ΝΤΕ ΠΙΤΡΑΙ

◆◆

Ποιός ανακάλυψε την Αμερική;

Ένας καθηγητής του Πανεπιστημίου της Ουαλλίας, έδωλες τελευταίως ότι η Αμερική δεν ανακαλύφθηκε απ' τον Κολόμβο, όπως πιστεύει όλος ο κόσμος, αλλά από έναν Ουαλλό ονομαζόμενον Μείντοκ, το έτος 1170, δηλαδή 3 αιώνας πριν απ' το πρώτο ταξίδι του Κολόμβου. Ο καθηγητής ανακάλυψε το γεγονός αυτό σ' ένα σύγγραμμα κάποιου νεωγράφου του 16ου αιώνας. Φαίνεται ότι ο Μείντοκ, διψασμένος γιά περιπέτειες, ξεκίνησε πρ' το άγνωστο, μ' ένα πλοίο και με μερικούς ναύτες. Έπειτα από ένα ταξίδι πολλών έβδομάδων, έφτασαν στην Αμερικανική ήπειρο, στο μέρος όπου βρίσκεται σήμερα το Μεξικό. Κατόπιν ο Μείντοκ ζαναγύρισε στην Ουαλλία, μάζεψε κι άλλους συντρόφους και ξεκίνησε γιά δεύτερο έξερευνητικό ταξίδι. Κανείς όμως δεν έμαθε πιά τί άπείγνε. Ο Ουαλλός καθηγητής επικαλείται ως έπικείμενα γιά τη θεωρία του την ομοιότητα αρκετών λέξεων της γλώσσας των Αζτέκων με την αρχαία ουαλλική διάλεκτο.



ΣΤΗΝ ΑΠΟ ΑΝΑΤΟΛΗ

Μερικοί φανατικοί Ιάπωνες εξακολουθούν να θεωρούν τον Χιροχίτο ως θεό και να κάνουν κάθε ήμερο υποκλίσεις μπροστά στα αυτοκρατορικά ανάκτορα.

Ένα νέο πάθος, Η ΒΕΝΖΕΔΡΙΝΟΜΑΝΙΑ

Τα όλέρια αποτελέσματά του

Ένα καινούργιο πάθος, ανάλογο προς την μορφινομανία ή την κοκαίνομανία, έχει άρχισι να διαδίδεται έπικινδύνως στην Αμερική: η «βενζεδρινομανία». Το κακό δε είναι ότι τα θύματά του μπορούν να προμηθευθούν τη «βενζεδρίνη» τους από οποιοδήποτε φαρμακείο, με μικρή δαπάνη και δίχως συνταγή γιάτρο.

Έχουμε γράψει άλλοτε τί είναι αυτή η ουσία: Ένα φάρμακο που διεγείρει τον οργανισμό και «σκοτώνει» τον κόπο. Συγγενεύει πολύ με την «εφεδρίνη», το δραστικό συστατικό ενός παλιού κινεζικού διεγερτικού φαρμάκου. Από πολλά χρόνια, οι γιατροί την έδιναν γιά ώρισμένες παθήσεις της καρδιάς. Κατά τον πόλεμο, έγινε μεγάλη χρησιμοποίησή της στα λεγόμενα «δυναμωτικά χάπια». Οι αεροπόροι που ξεκινούσαν γιά μία μακρινή πτήση, έδοδανζόντουσαν με τέτοια χάπια κι έτσι διατηρούσαν την άπαιτουμένη νευρική ένταση ως το τέλος της αποστολής τους. Μ' αυτό τον τρόπο σώθηκε πολύ έμψυχο και άψυχο υλικό και σημειώθηκαν αξιοθαύμαστα κατορθώματα. Φαίνεται ότι οι Γερμανοί επίσης μεταχειρίσθηκαν γιά τον ίδιο σκοπό τη βενζεδρίνη ή κάποια άλλη ανάλογη ουσία.

Ώστόσο οι γιατροί τόνιζαν πάντοτε ότι η χρήση της βενζεδρίνης πρέπει νάνε προσωρινή, σε ειδικές μόνον περιπτώσεις που άπαιτούν μεγαλείτερη απόδοσι ένεργειας γιά ώρισμένο χρονικό διάστημα, κι ότι κατόπιν ο άνθρωπος χρειάζεται ανάπαυση και καλό φαγητό, γιά ν' αναπληρώσει τα αποθέματα ένεργείας που κατανάλωσε ο οργανισμός του.

Μετά τον πόλεμο όμως, άρχισαν πολλοί να παίρνουν συστηματικά βενζεδρίνη, είτε γιά να νοιώθουν το σώμα τους πειό ξεκούραστο και το μυαλό τους πειό καθαρό, είτε γιά να διώκουν την κατάπνωση και τη μελαγχολία που φέρνει η νευρασθένεια. Κι' έτσι δημιουργήθηκε το καινούργιο αυτό πάθος γιά την «μπέννυ» — όπως έχει ονομασθή κοινώς η βενζεδρίνη.

Γιά να το περιόρισον οι Αμερικανικές αρχές απαγόρευσαν στα φαρμακεία να δίνουν βενζεδρίνη δίχως συνταγή. Άφισαν όμως έλεύθερη την πώληση μίας μικρής συσκευής γιά εισπνοές βενζεδρίνης, που είναι κατά τους γιατρούς έντελώς ακίνδυνες. Η συσκευή αυτή στοιχίζει μισό δολαρίο και μοιάζει σαν μιά άσπρη θήκη ή καραγόνι των χειλιών. Είναι τρυπημένη στο έπάνω μέρος της και περιέχει ένα χαρτί ποτισμένο με βενζεδρίνη. Οι ατμοί που αναδίδονται απ' το χαρτί αυτό, φέρνουν άπλωσε μιά ανακούφιση σ' έκείον που τους εισπνέει, χωρίς κανένα κίνδυνο γιά την υγεία του.

Άλλα οι «βενζεδρινομανεί» βγάδουν μέσα απ' τη συσκευή το χαρτί, το βουτούν στο κρασί ή στη μπύρα τους, κι' έτσι το φάρμακο διαλύεται στο ποτό. Το πίνουν κατόπιν και περιμένουν την ένεργεία του, που εξαδραχεται σε 10-15 λεπτά της ώρας. Νοιώθουν τότε τον έαυτο

τους ελαφρότερο και δυνατότερο. Μπορούν να πιούν πολύ άλκολ χωρίς να μεθύσουν, δεν έχουν όμως καθόλου όρεξι γιά φαγητό. Κι' αν ακόμη δεν είναι συνήθως μανιώδεις, καπνιστάι, αισθάνονται την ανάγκη να καπνίσουν άμέτρητα τσιγάρα, κι' η μυρωδιά του καπνού τους φαίνεται πολύ ωραιότερη.

Το χαρακτηριστικότερο φαινόμενο είναι ότι θέλουν να μιλήουν, να μιλούν ακατάπαυστα. Η φωνή τους όμως γίνεται τόσο αδύνατη, ώστε δυσκολεύεται να τους άκούση ο συνομιλητής τους.

Κατόπιν, όλη τη νύχτα, δεν μπορούν να κλείσουν μάτι. Στοιφογυρίζουν διαρκώς στο κρεβάτι τους, μέσα στο σκοτάδι και στη σιωπή του δωματίου τους, ως τα έξημερώματα.

Η σεξουαλική ένεργεια της βενζεδρίνης είναι άληθινά περιεργη. Νομίζει κανείς τον έαυτό του ίκανό να κατακτήσει όλες τις γυναίκες, αλλά, όταν σφίξει μιά στην άγκαλιά του, δεν είναι έξω θέσιν συνήθως να της προσφέρει τα έρωτικά χάδια που περιμένει... Η βενζεδρίνη του έρειφέρει μιά παράξενη άνικανότητα.

Με την έπαινημένη χορσί, ο οργανισμός συνήθισι στη βενζεδρίνη και χρειάζεται διαρκώς μεγαλειότερες ποσότητες. Έφ' όσον πρόκειται δε περί δηλητηρίου, το μοιραίο αποτέλεσμα της καταχρήσεώς του είναι ο θάνατος. Ήδη έχουν πεθάνει αρκετοί απ' αυτούς τους νέου είδους τοξικομανείς.

Οι Αμερικανικές αρχές δεν έχουν αποφασίσει ακόμη ν' απαγορεύουν τις συσκευές εισπνοής βενζεδρίνης. Έχουν έπιβάλει μόνον να αναγράφεται στο χαρτί που περιέχουν, ότι το φάρμακο αυτό προορίζεται μόνο γιά εισπνοές κι' ότι είναι έπικινδυνη ή έστωτηρή χορσίς του. Άλλα οι βενζεδρινομανείς δεν δίνουν φυσικά καμιά σημασία σε τέτοιες προειδοποιήσεις κι' εξακολουθούν να πίνουν την «μπέννυ» τους.

Μονομαχία μετά ρεκλάμας

Το έθιμο της μονομαχίας διατηρείται ακόμη στην Άργεντινή, όπου βράζει το ισπανικό αίμα. Συγχρόνως, γίνεται σ' αυτή τη χώρα μιά άσυνήθιστη... ρεκλάμα στις ύποθεσις τιμής. Ο προσβεβλημένος δεν περιορίζεται να στείλει τους μάρτυράς του στον αντίπαλό του. Δημοσιεύει επίσης την είδησι στην κοσμική στήλη των έφημερίδων. Ο άλλος όφείλει να του δώσει έξηγήσεις... με μιά μικρή άγγελία. Αν ώστόσο ο προσβεβλημένος δεν ικανοποιηθ' απ' τις έξηγήσεις αυτές, γίνεται η μονομαχία. Έπειδή όμως την απαγορεύει ο νόμος, δεν γράφεται στην έφημερίδα τίποτε σχετικό, παρά μόνον όταν έχη τελειώσει η ιστορία αυτή. Και τότε, δίπλα στις γενήσεις, τους γάμους ή τους θανάτους, διαβάσει κανείς ότι ο κ. Μολίνα μονομάχησε με τον κ. Ροντριγκέζ και τον ήλωση στο υπέρστος... Η άστυνομία δεν συλλαμβάνει πια κανένα, ξέροντας καλά ότι το δικαστήριο δεν θα κατεδικάσει τους μονομάχους. Δεν υπάρχει άλλωστε κανένα ποινικό στοιχείο της παραβάσεως του νόμου, γιάτι στο πρακτικό που συντάσσουν οι μάρτυρες μετά τη μονομαχία, σημειώνουν μιά έξην πόλη.



Μερικές χαρακτηριστικές περιπτώσεις

Στις περιπτώσεις φόνων που έγιναν από οίκο, βρίσκονται πάντα σε δύσκολη θέση οι ένοργοι που αναλαμβάνουν να δικαιολογήσουν τον δράστη. Άλλοι φρονούν ότι τα εγκλήματα αυτά είναι δικαιολογημένα, ενώ άλλοι απεναντίας παραδέχονται ότι πρέπει να τιμωρούνται αυστηρά με φυλάκισι, ή και με θάνατο ακόμη, σαν τις κοινές δολοφονίες.

Ο Τζων Νόξον, πλούσιος και διακεκριμένος κάτοικος του Πίτσφιλντ της Μασαχουσέτης, μένει από 3 χρόνια στις κρατικές φυλάκες της Βοστώνης, καταδικασμένος εις θάνατον γιάτι είχε σκοτώσει το 1943 τον μικρό γιού του Λώρενς ηλικίας 2 ετών. Στη δίκη του, άπεδείχθη ότι ο μικρός είχε πάθει ηλεκτροπληξία, άμέσως μετά την πληροφορία που είχε ο πατέρας του από ειδικούς γιατρούς ότι ο μικρός έπασχε από άνιστη ψυχική ασθένεια. Ο Νόξον βεβαίωσε ότι, ενώ έπισκευάζε ένα ραδιόφωνο, το παιδί του είχε πιάσει τυχαίως ένα ηλεκτρισμένο σύρμα. Άλλα το δικαστήριο πείσθηκε γιά την ένοχη του και τον κατεδικάσε σε θάνατο. Ο Νόξον μεταχειρίσθηκε τότε κάθε ένδοκο μέσον, γιά ν' αναθεωρηθ' η καταδικαστική αυτή άπόφασις. Κι' έτσι το ζήτημα του μείνει ακόμη έκκρεμής, χωρίς να ζέρη κανείς ποιά θάνε τελικά η τύχη του.

Πολύ έπιεικέστεροι υπήρξαν οι δικαστάι της Νέας Υόρκης στην περίπτωση του Λούις Γκρήνφιλντ, που παρουσιάσθηκε πρ' όλίγων ετών. Ο Γκρήνφιλντ είχε ένα γιού 17 ετών, παθολογικά ήλιθιο, με αντίληψη παιδιού 2 ετών. Μία μέρα, λοιπόν, φρόντισε ν' αποκρυφίη τη γυναίκα του απ' το σπιτί. Πλησιάζε έπειτα το παιδί, πουπαίξε με κύβους του αλφαβήτου, κι' έβγαλε απ' την τσέπη του ένα μπουκάλι με χλωροφόρμιο, το οποίο κρατούσε πάνω του από δυο μήνες, γιάτι πάλευε σ' όλο αυτό το διάστημα με τη συνειδήσι του... Αποφασισμένος, έπι τέλος, να βάλει ένα τέλος, έβρεξε με το φάρμακο δυο μαντήλια, τα κόλλησε στο πρόσωπο του γιου του και τα κράτησε έκει ως ότου βεβαιώθηκε ότι δεν έζούσε πιά. Ώστόσο, στη δίκη του, η κατηγορία εναντίον του ήταν όχι γιά φόνο αλλά γιά άπλη άνθρωποκτονία. Και οι ένοργοι τον άθωωσαν.

Έννεα μήνες άργότερα, κάποιος Λούις Ρεπουίγν, τεχνικός των άσωνερ, σκότωσε επίσης με χλωροφόρμιο το γιού του, ηλικίας 13 ετών, ήλιθιο, άνθρωπο και τυφλό. Στη δίκη του όμως περιπτώσι, το δικαστήριο έκρινε διαφορετικά και τον κατεδικάσε σε 10 ετών φυλάκισι.

Η χήρα Ντόροθυ Σέργουντ, έντελώς φτωχή, είχε ένα άγοράκι 2 ετών. Ένα άπογευμα λοιπόν, έντυσε το παιδί της με καθαρά ρουχαλάκια, του άγόρασε μιά πλάκα σκολάτα με τα τελευταία 5 σέντς της και πήγε μαζί του σε μιά λίμνη. Έκει το άφισε να μπη στο νερό... Και να πως διηγήθηκε η ίδια ότι συνέβη κατόπιν:

— Βούτησα έξω από το κεφάλι του μέσα στο νερό και το κράτησα ως ότου βεβαιώθηκε ότι είχε πνιγθ'! Δεν μπορούσα πιά να το θρέψω, ούτε και να το βλέπω πεννασμένο...

Το δικαστήριο την κατεδικάσε σε θάνατο. Άλλα ο συνήγορός της έπείτυχε αναθεωρήσι της δίκης της, και τη δεύτερη φορά η ποινή της μετετράπη σε 15 ετών φυλάκισι. Άφου έμεινε 2½ χρόνια στη φυλάκη, η Σέργουντ πηρε άναστολή γιά το υπόλοιπο.

Στο Σικάγο, ο Ουάλερ Χάρτζ χτύπησε τη γυναίκα του στο κεφάλι μ' ένα βαρύ σίδερο και τη σκότωσε, από οίκο, γιάτι ένας γιατρός τον είχε βεβαιώσει ότι υπέφερε από μιά άρρωστεια άνιστη κι' ότι θα πέθανε σε λίγο καιρό με φοβερούς πόνους. Κατεδικάσθηκε σε φυλάκισι 14 ετών γιά άνθρωποκτονία.

Ένας άλλος σύζυγος, ο δόκτωρ Φρέντς, στη Βοστώνη, άποφάσισε έπειτα από ώριμη σκέψη (να βάλει τέλος στα βάσανα της γυναίκας του), γιάτι είχε χάσει τα χρήματά του και φοβόταν ότι θα υπέφεραν απ' την πείνα. Τη σκότωσε λοιπόν με μιά σφαίρα, στον ύπνο της. Και κατεδικάσθηκε σε 20 ετών φυλάκισι.

Στο Παρίσι των Ήνωμ. Πολιτειών, η φράσι ήθοσοισι Στανι, ολάβα Ουίνιφρεντ έδωσε το οίμα της γιά μιά μεταγγισι στον άρρωπνο της Τζων Ζυνόβακ, που έπασχε από άδεραιπυθ ασθένεια. Όταν όμως κατόπιν την ήκέτυσε έκείνος να τον γλυτώσει απ' τα βάσανα, η Στανιολάβα δεν βρήκε τη δύναμη να του άρνηθ' και τον σκότωσε μ' ένα περίστροφο. Οι ένοργοι την άθωωσαν.

Τ. ΝΤΥΝΚΑΝ





ΜΙΑ ΙΝΔΗ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ

*Απόψε παντρεύεται ο γυιός του Μακαρανιά και παίρνει την κόρη ενός άλλου Μακαρανιά. Ταίριασέ-νο ζευγάρι αληθιό! Ψηλός εκείνος, με μάτια και μαλλιά καταμαύρα, άμουσος όμως ακόμη και με καλή φλόγο-κόκκινα σαν ώριμο κεράσι. Έκείνη πάλι με μαλλιά και μάτια έπιπας καταμαύρα, αλλά με ένα πρόσωπο που δεν τ' έχει ιδη ποτέ ο ήλιος, κατάλευκο σαν το φεγγάρι.

Στο μεγάλο μαρμαρένιο παλάτι που καθρεφτίζεται στα ιερά νερά του Γάγγη είναι όλοι χαρούμενοι κι έτοιμοι για την τελετή του γάμου. Οι άνδρες φορούν πολίτιμα σαρίκια στολισμένα με σπάνια φτερά και πολύτιμους λίθους.

Οι γυναίκες πάλι είναι τυλιγμένες μέσα στους άρ-κνουφάντους πέπλους τους κι έχουν τα χέρια τους φορτωμένα από χρυσά βαρύνοντα δαχτυλίδια και βραχιόλια.

Μα απ' όλες πιο ωραία στολισμένη είναι η νύφη. Τό φορέμα της είναι ολόκληρο κεντημένο με μαργαριτάρια. Μία διαμαντένια πόρπη σε σκηνά λυτού, συγκρατεί στον δεξιό της ώμο τον μεταξωτό χιτώνα της. Ο πέπλος της είναι όλος υφανμένος από καθαρό χρυσάφι και στα χέρια της και στα πόδια της έχει περασμένα ατίμητα βραχιόλια.

*Ολοι είναι χαρούμενοι σή-μερα μέσα στο μαρμαρένιο παλάτι που ευδιάγει ολόκληρο από τα πολύτιμα αρωμάτα που καίνε μέσα στα ολόχρυσά λιβανιότρητα.

*Ολοι είναι χαρούμενοι... Μόνο η Σίντα, η μικρή χορεύτρια είναι αμίση. Κι αυτή φοράει σήμερα το καλύτερο μεταξωτό φορέμα της και τα ωραιότερα κοσμήματά της.

Μα είναι μέσα στα βαρεία της στολίδια, αμυλπητή και μελαγχολική όπως είναι, μελαγχολική σαν ένα όμορφο στομάχι που είναι βαρύνοντα.

*Ολοι είναι χαρούμενοι... Κι όμως σήμερα θα έπρεπε να έχουν πιο χαρούμενη ά-πο κάθε άλλη φορά, αφού παντρεύεται ο γυιός του Μα-

καρανιά μας και θα χορέψουν στο γάμο του.

— Είναι πολύ χαρούμενη η καρδιά μου, απαντά μελαγχολικά η Σίντα. Μ' έχουν ζαλίσει όμως τα βαρεία λιβανιότρητα που καίνε στα ά-βανιστήρια.

*Οταν έφτασε η ώρα της τελετής, ωδήγησαν την νύφη με το πρόσωπο σκεπασμένο, σ' ένα δωμάτιο γεμάτο λουλούδια.

Μία μουσική παράξενη, έ-ξωτική ρυθμίζει τα βήματα των ιερών και των προσκεκλημένων που την συν-δουσαν ως εκεί.

Τότε, ενώ οι ιερείς προσευχόντουσαν σιγανά, ο γαμπρός σήκωσε τον πέπλο που σκεπάζε το πρόσωπο της νύφης.

*Εκείνη σηκώθηκε άμέσως και τον ακολούθησε σ' ένα λαμπροστολισμένο αίθουσα. Εκεί, ο γαμπρός και η νύφη κάθισαν σε υψηλά χρυσοστόλιστα καθίσματα τα ό-ποια περιτριγυρίσαν άμέσως οι καλεσμένοι.

Και τότε υπό τους ήχους μιας αλλόκοτης ρυθμικής μελωδίας, η Σίντα, η μικρή χορεύτρια, ανέθηκε σε μία εξέδρα για να χορέψει.

*Ηταν τόσο όμορφη, που όλοι την κτύπααν με θαυ-μισμό. Πολλοί που την έ-θλεπαν για πρώτη φορά έ-λεγαν:

— Δεν ξέραμε πως ο Μακαρανιάς μας έκρυβε στο παλάτι που είναι τόσο ανεκτίμητο θησαυρό.

*Εκείνοι πάλι που την ή-ξεραν καλά έλεγαν:

— Ποτέ άλλοτε η Σίντα δεν ήταν τόσο ωραία.

*Η Σίντα εν τω μεταξύ εί-χε άρχεισει να χορεύει. Ο χορός της εξέφραζε τον έ-ρωτα. Τό νεανικό της κορμί έπαλλε ολόκληρο από πόθο. Στο πρόσωπο της ήταν ζω-γραφισμένη η πιο βαθιά έ-ρωτική έκστασις.

*Ολοι την παρακολουθού-σαν μαγεμένοι. Καθώς χό-ρευε στα χέρια της και στα πόδια της χτυπούσαν κι αν-τιλαλούσαν γλυκά τα χρυσά βραχιόλια της.

*Εξάφνω, ενώ προηγου-

μένως ήταν κατακόκκινη, χλωμίσε τόσο, που φάνηκε έτοιμη να λιποθυμήσει.

Μα εξακολούθησε ωστόσο τον χορό της, έκφραζοντας τώρα μ' αυτόν τον προδο-μένο έρωτα και την απελ-πίσια μετά την μεθυστική έ-ρωτική απόλαυση.

— Είναι η καλύτερη χορεύ-τρια των 'Ινδών! είπε κά-ποιος θέλοντας να έκφρα-ση τον θαυμασμό του.

*Η Σίντα έκανε τώρα τους θεατές της ν' ανατριχιά-ζουν, φαινόταν σαν έτοιμο-θάνατη.

— Και να φαντασθήτε, ψι-θύρισε κάποιος, πως δεν αισθάνεται τίποτε απ' όλα αυτά... Όλα αυτά δεν εί-νε παρά καθαρή τέχνη και ήθοποια.

*Αυτό ακριβώς είναι τό σπουδαίο, παρατήρησε ένας 'Ινδός μεγιστάν που είχε ζήσει πολλά χρόνια στην Ευρώπη. Αυτό λέγεται τέ-χνη. Να έκφραξη κανείς και να δείχνει πως αισθα-νεται πράγματα που στην πραγματικότητα δεν αισθα-νεται. Η Σίντα είναι μία πραγματικά μεγάλη καλλι-τέχνη.

*Από τα μάτια της χορεύ-τριας έτρεχαν τώρα δάκρυα. Τό στήθος της ανεδιοκατέ-βαινε πνιγμένο απ' τους λυγμούς. Ο χορός της ήταν πια ένα θεαμα όδυνηρό και μερικοί άρχισαν να όδημο-νούν και ν' απορούν γιατί η Σίντα είχε διαλέξει ένα τόσο αγωνιώδη χορό για μία χαρούμενη τελετή.

*Κι εξάφνω η Σίντα, κτυ-τάζοντας τους δυο νεονύμ-φους, έδωσε απ' τη ζώνη της ένα μικρό χρυσό έγχει-ριδιο και τό βύθισε με θυ-νομι στην καρδιά της.

*Άμέσως σωριάστηκε κα-ταγής βγαίνοντας μία πνιγ-μένη κραυγή.

— Άρκετά! Άρκετά! φώ-ναξαν μερικοί νομίζοντας πως ήταν κι αυτό ένα έξυ-πνο τρύκ.

*Και με την ιδέα πως ο χορός της είχε πια τελειώ-σει, περιέμεναν να σηκωθεί πάλι η Σίντα.

Μα η μικρή χορεύτρια δεν σηκωνόταν.

Κατακόκκινη, θερμό τό αίμα της άρχισε να βαφει τό λευκό φορέμα της.

— Σκοτώθηκε σ' αλήθεια! φώναξαν τότε μερικοί που βρισκόντουσαν πιο κοντά της.

— Γρήγορα, πάρτε την απ' εδώ! είπε ο πατέρας του γαμπρού. Μας μολύνει την γιορτή μας.

— Γιατί να σκοτωθώ; ρώ-τησε η νύφη.

— Ασφαλώς κατά λάθος, πάντως στη βέρμη του χορού της, είπε ο 'Ινδός που είχε ζήσει στην Ευρώπη. Μεθυ-σμένη από την τέχνη της, βύθισε τό έγχειρίδιο στην καρδιά της, ενώ έπρεπε να προσποιώθ' μόνο πως σκο-τώνεται.

— Κρίμα στην όμορφη της, είπε κάποιος.

— Στο κάτω - κάτω δεν ή-ταν παρά μία σκιά, πα-ράτηρος ένας άλλος.

Μόνο ο γαμπρός δεν μι-λούσε. Αυτός μόνο είχε κα-ταλάβει γιατί σκοτώθηκε η μικρή χορεύτρια. Αυτός μό-νο ένοιωσε τα βούθα πνευ-μένα λόγια των βλεμμάτων της που τώρα που σκοτώθη-κε... Τα φλογερά κι' εκ-φραστικά μάτια της που τον κτύπααν μ' ένα βλέμμα γεμάτο άγάπη και πόνο στις τελευταίες της στιγμές του έστελλαν τό τελευταίο της χαιρε-μαζί με τό μεγάλο της παράπονο για την προ-δοσία του.

X. NTABINOYΑ

Ακατοίχικο ΧΙΟΙΜΟΡ

Ποιός ήταν ο κλέφτης

*Ο Ναστραδίν Χότζας φτάνει στο μικρό καφεείο τού χωριού του πολύ άργα εκείνο τό πρωί.

Οι φίλοι του που τον περιμένουν για να παίξουν την συνηθισμένη τους πρέ-φα τού ρίχνουν στα γεμάτα:

— Ντροπή, Χότζα!... Τέτοιαν ώ-ρα ξυπνούν οι προκομμένοι άνθρωποι! Δεν χόρτασε ύπνο μία ολόκληρη νύ-χτα, τζάνου!

*Ο Χότζας λείει στον καφετζή να τού ετοιμάση τό νταργιλέ του και ζαπλώνει σ' τρεις καρέκλες.

Τα μάτια του είναι κόκκινα και προ-σμένα.

— Δεν μιλάς, Ναστραδίν; επίμενουν οι φίλοι του. Τι μούτρα είν' αυτά, μπρέ! Τα μάτια σου είναι σαν σαλιγκάρια φουσκωμένα απ' τον πολύν ύπνο. Ντρο-πή σου!...

*Ο Χότζας τούς κутτάει με οίκτο και κουνάει τό κεφάλι του.

— Τι μάς κутτάεις, τζάνου! Δεν πρέπει, μπρέ Ναστραδίν, νάσαι τόσο υπναρός.

— Τό μυαλό σας, και μία λίρα! τούς φωνάζει επί τέλους ο Χότζας. Έγώ, μπρέ υπερεβέγκηδες, δεν έκλεισα μάτι άπόψε.

— Όχι δά!

*Ο 'Αλλάς να με κόψη σ' τέσσε-ρα κομμάτια αν λέω ψεύματα!

— Απ' την άγρύπνια είν' έτσι τό μάτι σου, Χότζα!

— Απ' την άγρυπνία βέβαια.

— Γιατί; Τι σου συνέβη;

— Μην τά ρωτάτε... Τρομερά πράγματα!...

— Βάϊ!... Βάϊ!... Μολόγα τα, Ναστραδίν. Πές μας τί έπαθες;

— Σας είπα: φοβερά και τρομερά πράγματα! Εκεί που μ' είχε πάρει ο ύπνος νιώθω μέσα στο σκοτάδι ένα χέρι να πασπατεί κάτω απ' τό μαζι-λάρι που βάζω τό πουνγί μου με τους παράδες μου!...

— Βάϊ!... Βάϊ!... Βάϊ!... Τι λές, βρε Χότζα;... Κι' ύστερα;

— Κλέφτες λέω είναι!... Πάει τό πουνγί μου!...

— Και τί έκανες, τζάνου!

— Τι έκανα;...

— Κοκκάλωσε απ' την τρομάρα σου;

— Έγώ να τρομάξω; Άπλωσα άμέ-σως τό χέρι μου κάτω απ' τό στρώμα μου, τράβηξα την πιστόλα μου...

— Μπράβο, Χότζα!...

— Άλλά... δεν πυροδόλησα.

— Δεν πυροδόλησε;

— Δεν πυροδόλησα βέβαια. Μπάς και θέλατε σ'α καλά καθούμενα να... χ η ρ ε ψ ω;...

ΧΙΟΙΜΟΡ

— Η αδελφή σας η Μελομένη μου έλεγε χθές ότι είναι μικρότερή σας.

— Μάλιστα, κυρία, την περνώ πέντε χούνια. Όταν όμως ήμαστε μικροί με περνούσε αυτή. Τώρα τελευταία μόλις μικρυνε.

★

Δυό Άγγλοι αποχώρισθηκαν με την υπόσχεση ν' αλληλογραφούν. Ύστερ από καιρό ο ένας άναυμονώντας να μάθ' ένα από τον άλλον τού έστειλε ένα φύλλο καρτί στο οποίο δεν υπήρ-χε τίποτε άλλο γραμμένο παρά ένα έ-ρωτικό σημείωμα.

*Εννοήσας ο παραλήπτης την σημα-σία τού ερωτηματικού τού έστειλε εις απάντησ' ένα φύλλο λευκό που ση-μαίνει (Δεν έχω τίποτε νέο).

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ τής νεκρής

Παράξενο δήγημα

*Ηταν μία νύχτα τρομακτική. Ο άνεμος ούρλιαζε έξω απ' τό σπίτι μου. Οι άστραπές έσκίζαν κάθε τό-σο τό σκοτάδι κι' οι βροντές πάγνα-ναν τό αίμα. Καθόμουν μόνη κοντά στο άναμμένο τζάκι. Τό δωμάτιο φω-τιζόταν μόνο απ' τις άντανακλάσεις της φωτιάς. Δεν υπήρχε στο σπίτι κανείς άλλος απ' τους υπηρέτες, που έμειναν στην άλλη άκρη τού μεγά-λου κτιρίου. Μετά τό θάνατο τού συζύγου μου και τό γάμο τού παι-διού μου ζούσα ολουνάναχη στην έ-ξοχή.

*Μία τέτοια νύχτα είχε πεθάνει άλλοτε η Νάνσυ Μπλάκ... σκέφθη-κα κάποια στιγμή.

Δεν ξέρω κι' εγώ πώς μου είχε έλθει στο μυαλό μου η παλιά αυτή παιδική φίλη μου... Σκεπτόμουν την παράξενη ζωή της Νάνσυ, τον άκο-μην πίο παράξενο θάνατό της, την άνεξήγητη εσθάσις τών χρημάτων και τών κοσμημάτων της. Έξασφα ένοιώσα ένα αλλόκοτο συναίσθημα κι' ένα ρίγος σ' όλο μου τό σώμα. Μου φάνηκε πως πενούσε γύρω απ' τό κεφάλι μου μία παγωμένη πνοή, που κατέληξε σ'α χέλι μου, σαν ένα υπερφυσικό πάλι που με γέμισε φόβη!

*Ανασκήκωσα τό κεφάλι μου, κύ-ταξα γύρω μου... κι' είδα αντίκρου μου τή Νάνσυ Μπλάκ! Τό -ώμα της ήταν διασπασέ.

— Για δύναμη τού Θεού, Νάνσυ, τί σ' έδωρε εδώ; φώναξα. Άπό που έρχεσαι;

— Σ' εύχαριστώ, καλή μου φίλη, που με σκέφθηκες άπόψε... μου ά-πάντησε ένας ψιθύρος. Ήρθα, για να σου πω ότι πρέπει να πας στο παλτό μου σπίτι... Στο πίσω δω-μάτιο, που έμεινε πάντα κλειδωμένο, κοιμάται δίπλα στο τζάκι ένα χαλί.

*Οταν τό ξεκρεμάσεις, θα βρεις μία κρυφή πόρτα. Άνοίξε την... και θα είδης τότε αυτό που μ' έκαμε να κάσω την ψυχή μου!... Μοίρασε σ'αυτό φτωχούς τό χρημάτα και τ' κοσμήματα. Θάσε στο νεκροταφείο ό,τι άλλο θα βρεις... Κι' έπειτα προσευχήσου για τή σωτηρία της ψυχής μου! Με νόμιζες άγνη κι' ά-θωα, καλή μου φίλη. Θ' άλλαξες τώρα γνώμη για μένα, κι' αυτό θά-ναι ίσως η χειρότερη τιμωρία μου!

Και για να μη νομίσες αόριστο ότι όνειρεύθηκες θα σου άφίσω ένα ση-μάδι μου...

Κι' η Νάνσυ άγγιξε με την άκρη τών δαχτύλων της την παλάμη μου... — Να προσευχεσαι για μένα... μόν' ξανάπε με θυσμένη φωνή και χάθηκε.

Σηκώθηκα εύθες απ' τή θέσι μου και χτύπησα τό κουδούνι. Όταν μπήκε η υπηρέτρια, της είπα ν' ά-νέψη τή λάμπα. Κτύπατε γύρω μου, αλλά δεν είδα τίποτε τό άσυνήθιστο. Πέρασα στην κρεβατοκάμαρά μου. Εκεί καθώς η υπηρέτρια με βοηθού-σε για να γδυθώ, μου είπε ξάφνω:

— Μπά! Κάψατε τό χέρι σας, κυρία;

Στην παλάμη τού άριστερού μου χεριού υπήρχαν τρία μαυράδια... στα σημεία που είχαν άκουμπήσει τά δαχτυλά τού φαντάσματος!

Κατόπιν αυτού άποφάσισα να πάω την άλλη μέρα στο σπίτι της Νάνσυ Μπλάκ και να λύσω τό μυστήριο. Τό χτίριο αυτό ήταν μεγάλο και μετά τον έσφοικό θάνατο της Νάνσυ, είχε μείνει άκατοίχικο.

Πήγαμε με την καθαριέρα μου στο δωμάτιο που μου είχε υποδεί-ξει η φίλη μου, Έβλα την καθαριέ-ρα να ξεκρεμάση τό χαλί. Έπειτα

την διέταξα να μ' άφίση μόνη. Δεν άδυσκολεύθηκα ν' άνοίξω την κρυφή πόρτα. Πίσω απ' αυτήν, σ' ένα εί-δος μικρής άποθήκης, βρισκόταν έ-να μακρύ κιβώτιο. Τό άνοίξα... κι' είδα με φόβη δύο σκελετούς, ενός βρέφους και ενός μικροκαμωμένου γυναικάς!

Μία λάμψη φωτίσε τό νού μου. Μάγεψα ότι ήσαν τά λεψανα της Λούσυ, της μικρότερης άδελφής της Νάνσυ, μιας κοπελλίτσας 17 έτών, που είχε φύγει απ' τό σπίτι της πρό-έτων κι' είχε πεθάνει κατά τή άπου-σία της... αυτή τούλάχιστον την έ-ξηγησι είχε δώσει η Νάνσυ, και η-νείς δεν είχε σκεφθ' να την άμφισβη-τήση!

Τό ίδιο κιβώτιο περιείχε χρημάτα, κοσμήματα κι' ένα χαοτί που έγρα-φε: «Τό μερίδιο της Λούσυ απ' την περιουσία τού πατέρα μας». Ένα γράμμα της Νάνσυ έξηγούσε όλη αυτή την τραγωδία: Οι δυό άδελ-φές είχαν μείνει ορφανές, όταν η Λούσυ ήταν μόνο 2 έτών κι' η Νάν-συ 18. Η μεγαλύτερη είχε άφιερώ-σει τότε όλη της τή ζωή για την άνατροφή της μικρής. Κι' όταν κά-ποτε η Λούσυ άμάρτησε από έρωτα, η Νάνσυ — που λογάραζε περισσό-τερο από κάθε τι τό -ώμα και την κοινωνική τους θέσι — τή σκότωσε κι' αυτή και τό παιδί, για να μη γί-νι γνωστή η ντροπή της!... Έπει-τα έβρε τόσα χρόνια σ' αυτό τό σπίτι, με τό φοβερό μυστήριό της...

Για ν' άποφυγώ τό σκάνδαλο εις βάρος της νεκρής, φανέρωσα τό μυ-στικό σ' έναν ιερέα, και με τή βοή-θειά του ό σκελετοί βάρκαν επί τέ-λους άνάπαυσι στο νεκροταφείο. Μοίρασα τά χρημάτα και τά κοσμή-ματα σ'αυτούς φτωχούς. Κι' από τότε προσεύχομαι γονατιστή, πρωί και βράδυ, για τή σωτηρία της ψυχής της Νάνσυ Μπλάκ.

Σ. ΣΠΑΝΤΕΡ

Ο δήμιος τού Λονδίνου είναι μπαχάλης

Με την ευκαιρία μιας συντήσεως που έγινε τελεταιώς στη Βουλή, οι Άγγλοι έμαθαν με έκπληξη, ότι δεν έχουν έπίσημο δήμο. Πράγματι, 'Υπουργός τών 'Εσωτερικών έξήγη-σε, απαντώντας στην έρώτησιν κά-ποιου βουλευτού, ότι ο δήμιος είναι πρόσωπο που χρησιμοποιεί ως αντι-πρόσωπο τού δήμου «σεσίφις». Κατά καταστάτη που τό σεσίφις εκτελείς ά-τόν νόμο, οι θανατικές εκτελέσεις ά-ντελούν έργον τού σεσίφι (έστου-νόμου) της περιφέρειας. Έπειδή ό-νόμενος τής περιφέρειας, έπειτα μως αὐτός δεν έχει καμμία διάθεσι να κάμη τέτοια μακάβρια δουλειά, την άναθέτει σ' άλλο πρόσωπο. Αυ-τό δέ τό άλλο πρόσωπο προσεχεται τό δέ τό άλλο πρόσωπο προσεχεται πάντοτε από μία άρισμένη οικογέ-νηση.

Μόνον σε περιπτώσεις κατά τις όποιες, τά λιπώ-ματα αυτά λόγω της θυσίας των, πιέζουν άλλα όργανα τού σώματος ευδοκίμωμενα κάτω από αυτά ή κοντά των, προκαλούνται κατ' αυτόν τον τρόπο γενικωτέρων διαταραχών τής κυκλοφορίας και ένο-χλήσεων τού πόνου, επιβάλλεται ή δι' έγκειρή-σεως άφαιρέσι των. Όπως π.χ. συμβαίνει με τά λιπώματα τού τραχήλου τά όποια άναπτυσσόμενα πιέζουν τον λάρυγγα και την τραχεία, έπιφέροντα δύσπνοια στον πόνου, βήχα και μεταβολή τού ήχου της φωνής. Όσοι τως στα τερατώδη λιπώματα της κοιλίας νέμν ακόμη άπομων τά όποια έμπεδούν τάς κινήσεις των, έπιφέροντα συχνάκις και άλ-λως γενικάς διαταραχές, επιβάλλεται ή δι' έγκειρή-σεως άφαιρέσι των.

Πολλές φορές όμως άκόμη και μετά την έγκειρή-σιν και την δι' αυτής προσεκτική και έπιστημονική άφαιρέσιν των, οι λιπώδες όγκοι εκ νέου άναπτύ-σσονται. Φαντασθήτε λοιπόν τώρα αν μπόρη κανείς να έπιτύχ' την πλήρη καταστροφή των άδενολιπι-μάτων με μασάζ, άλοιφές, γυμναστική κτλ. τότε μ'η παρούσα από άνευθύνου και άνεπιστημονι-κής συμβουλές και μ'η υποβάλλεσθ' σε έσθφορ-νικές κι' άνώφελες για την άντισθητική ζωή πά-θησιν δίαιτες ή σ' άλλες έπικίνδυνες και κουρα-στικές άσκήσεις, με τις όποιες μόνον θα έξαναλ-θ'ητε και θα κλονίζετε σοβαρά την υγεία σας, ενώ ή δυσμορφία θα μένη όπως και πρώτα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ίατρος - Δερματολόγος

Για κάθε εκτέλεσι, ο δήμιος παίρ-νει 10 λίρες, κλεισμένες σ' ένα ά-ντρο φάκελλο. Κάθε χρόνο, γίνονται κατά μέσον όρον 12 απαγχονισμοί στην Άγγλία. Έπομένως, ο δήμιος δεν μπορεί να ζήσει μόνον με τά εί-σοδήματα αυτής της δουλειάς — άφ-σολούτως τής δουλειάς τής άφαιρέσε-ως τών άδενολιπών από άναυμονήσας ή ά-δου μάλιστα τού άπαγορευθήκε να τούλ'α κομμάτια απ' τό στήνι τών κρεμασμένων ως πορτ -μπονέ. Γι' αυτό λοιπόν διατρέχει... ένα μπα-κάλιο, απ' τό όποιο συμπληρώνει τά έσοδά του.

Οι πρόγονοι και προκάτοχοί του ήπ'αξαν φουναρόδες, κουρείς, κλπ., παράλληλα προς τό επάγγελμά του δήμιου.

Στην 'Ιρλανδία, είναι πολύ δυσκο-λότερο να βρεθ' ήμιος, γιατί όλη την καλύτερη πλησινή, Γι' αυτό προσκαλείται συνήθως ο δήμιος της Άγγλίας και τού πληρώνεται ά-ναγκαστικάς όλα τά έξοδα τού τα-ξιδιού του.



Αδενολιπωμάτωσις

Συχνά πείρων γράμματα από άναγνώστες μου άμ-φοτέρων των φύλων, οι όποιοι παραπονούνταν ότι ενώ έχουν ένα κανονικό κι' εύγλωτο σώμα, εν τούτοις παρουσιάζουν σε διάφορα μέρη τού σώμα-τός των, ένα υπερβολικά άνεπτυγμένο τοπικό πά-χος τό όποιο τούς έμποδίζει να παρουσιάζονται με μαγιώ! Μου ζήτησαν δέ την συμβουλή μου για την ριζική άπαλλαγή των απ' αυτήν την πραγματική άντισθητική δυσμορφία. Μου ζήτησαν, στα γράμ-ματά των ποιές είναι οι κατάλληλες και πιο άποτελε-σματικές άσκήσεις με τις όποιες — καθώς άκούσε — καταστρέφεται ριζικά τό τοπικό λίπος, ή σε ποία διαίτα πρέπει να υποβληθών για τόν αυτό σκοπό.

Γι' αυτό, άπεφάσισα ν' άσκηθώ σήμερα λεπτο-μερώς και με την άντισθητική αυτή πάθησι — γιατί περ' πηθίσεως πρόκειται, καθώς θα δοΰμε παρα-κάτω, της όποιος τό μοναδικό σύμπτωμα, εκτός σπανίων περιπτώσεων, είναι ή δυσμορφία την όποιαν έπιφέρει, χωρίς καμμίαν άλλη ενόχλησι τού ά-σθενούς.

Η πάθησις αυτή λέγεται άδενολιπωμάτω-σις. Χαρακτηριστικό της πάθησεως αυτής είναι ή άνάπτυξι σε διάφορα μέρη τού σώματος, κυρίως δέ στον τραχήλο, σ'αυτούς μαστούς, στις μασχάλες, στην κοιλιά, σ'αυτούς γλουτούς, σ'αυτούς μηρούς, στην μέση, στα μηράκια, στις γάμπες ή σ'αυτούς άστραγάλους μεγάλων όγκων λίπους. Οι όγκοι αυτοί άποτελούν-ται άποκλειστικάς μόνο από λίπος και είναι άπολύ-τως κολοφίσις.

Από πολλούς λόγω άγνοίας και μάλιστα από τούς έμπειρούς, γίνεται συγχύσις μεταξύ της πάθησεως αυτής και της παχυσαρκίας, ενώ υπάρχει μεγάλη μεταξύ των διαφορά. Κατά την παχυσαρκία, τό λί-πος υπάρχει σ' όλο τό μέλη τού σώματος, ενώ κατά την άδενολιπωμάτωσις τό άπομων έχει κανονικό σά-μα, αλλά εξωκείμενο μόνον κατά τόπους και ίδιως στα μέρη που είπαμε παραπάνω. Έτσι ένα άτομο, ενώ έχει εύνοητα πόδια και συμμετρικούς μηρούς, παρουσιάζει στην κοιλιά και στην μέση δυό τερά-στιους όγκους λίπους, ένα δεξιά κι' άλλον ένα ά-ριστερά. Η ενώ όλο τό τρέχλος είναι ποταμοειδής και κανονικός, μόνον ο τρέχλος είναι ποταμοειδής και φαίνεται σαν να έχη επάνω ένα μεγάλο κομ-μάτι... προζύμι! Τα όπια που προκαλούν την άδε-νολιπωμάτωσις δεν είναι άπολύτως γνωστά. Μόνο ο παθής άποφύσσεται. Στις δηλαδή ο άλκοολισμός, ο άρθριτισμός, ή άνεπαρκής των ωοθηκών και τού θυροειδούς άδενας συντελούν στην άνάπτυξ' των τοπικών αυτών όγκων. Οι τελευταίες σχετίζε-ται σ'αυτοίς έρευνες μάλλον προς τά δυο τελευ-ταία αίτια αποκλίνουν.

Δυστυχώς κατ' αντίθεσιν με ό,τι συμβαίνει με την παχυσαρκία, για την καταστροφή ή έστω για την ήκονοποιητική έλάττωσι των τοπικών αυτών όγκων, κανένας άπολύτως ριζικών και ταχύ θεραπευτικό μέ-σον δεν υπάρχει.

Ούτε γυμναστικές άσκήσεις, ούτε βρασιοντικές μακρινές πεζοπορίες, ούτε μασάζ με διάφορες ά-λοιφές ούτε καμμία, ούτε ηλεκτρολύση, ούτε τέ-λος ή αυστηρότερα τροφική δίαιτα, συντελούν στην σπληνική βελτίωσι τού κοκού. Αυτή είναι ή πραγμα-τική αλήθεια και τά συμπεράσματα της 25ετούς πείρας μας.

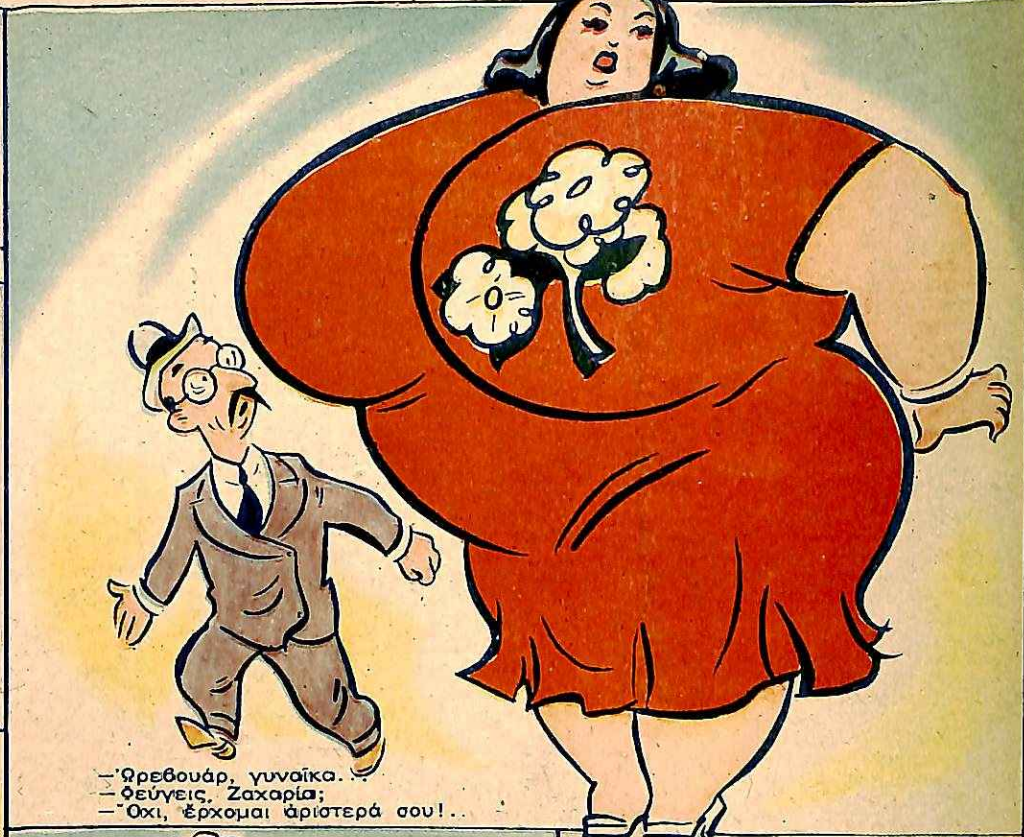
Μόνον σε περιπτώσεις κατά τις όποιες, τά λιπώ-ματα αυτά λόγω της θυσίας των, πιέζουν άλλα όργανα τού σώματος ευδοκίμωμενα κάτω από αυτά ή κοντά των, προκαλούνται κατ' αυτόν τον τρόπο γενικωτέρων διαταραχών τής κυκλοφορίας και ένο-χλήσεων τού πόνου, επιβάλλεται ή δι' έγκειρή-σεως άφαιρέσι των. Όπως π.χ. συμβαίνει με τά λιπώματα τού τραχήλου τά όποια άναπτυσσόμενα πιέζουν τον λάρυγγα και την τραχεία, έπιφέροντα δύσπνοια στον πόνου, βήχα και μεταβολή τού ήχου της φωνής. Όσοι τως στα τερατώδη λιπώματα της κοιλίας νέμν ακόμη άπομων τά όποια έμπεδούν τάς κινήσεις των, έπιφέροντα συχνάκις και άλ-λως γενικάς διαταραχές, επιβάλλεται ή δι' έγκειρή-σεως άφαιρέσι των.

Πολλές φορές όμως άκόμη και μετά την έγκειρή-σιν και την δι' αυτής προσεκτική και έπιστημονική άφαιρέσιν των, οι λιπώδες όγκοι εκ νέου άναπτύ-σσονται. Φαντασθήτε λοιπόν τώρα αν μπόρη κανείς να έπιτύχ' την πλήρη καταστροφή των άδενολιπι-μάτων με μασάζ, άλοιφές, γυμναστική κτλ. τότε μ'η παρούσα από άνευθύνου και άνεπιστημονι-κής συμβουλές και μ'η υποβάλλεσθ' σε έσθφορ-νικές κι' άνώφελες για την άντισθητική ζωή πά-θησιν δίαιτες ή σ' άλλες έπικίνδυνες και κουρα-στικές άσκήσεις, με τις όποιες μόνον θα έξαναλ-θ'ητε και θα κλονίζετε σοβαρά την υγεία σας, ενώ ή δυσμορφία θα μένη όπως και πρώτα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ



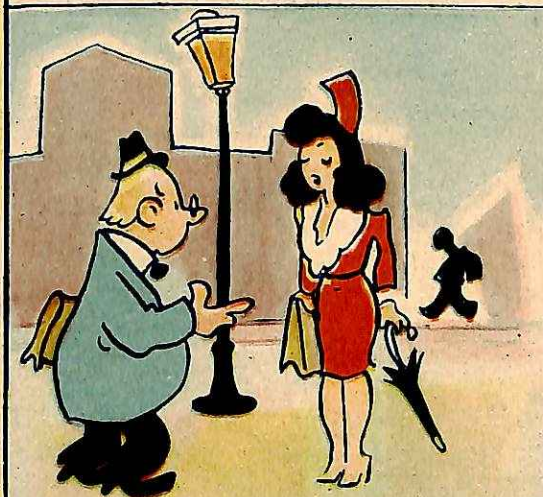
ΑΛΛΟΥ Ο ΝΟΥΣ ΤΟΥ
 -'Αγάπη μου, τί σκέπτεσαι αυτή τη στιγμή;
 -Τό παντελόνι μου πού θά κάνη «γόνάτο»!...



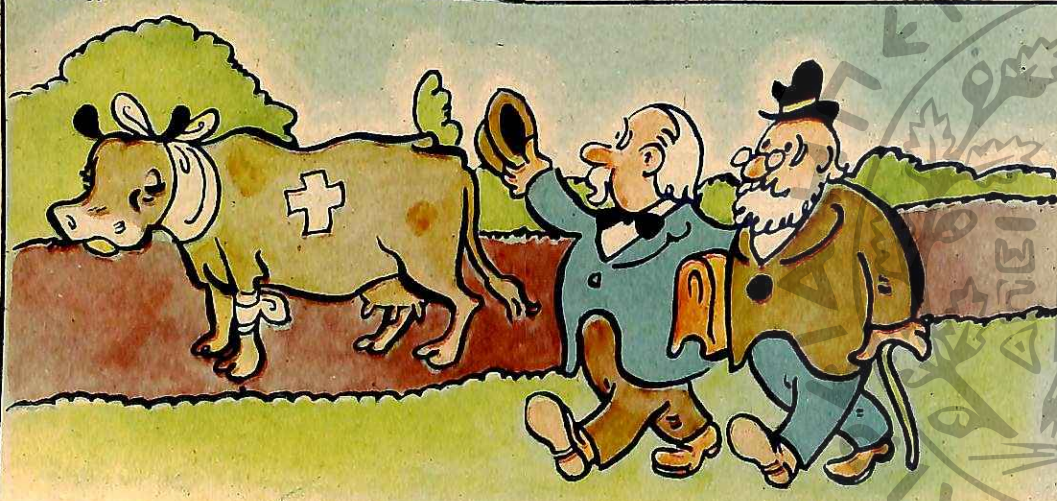
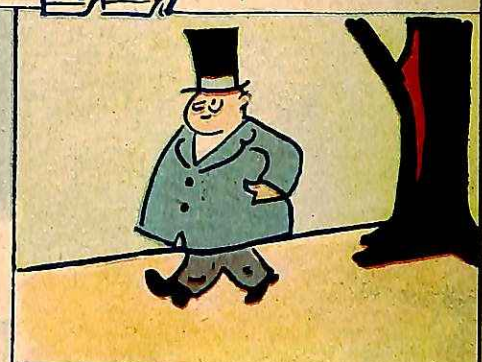
-Φρεβουάρ, γυναίκα...
 -Φεύγεις, Ζαχαρία;
 -Όχι, έρχομαι άριστερά σου!...



Ο ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΠΟΥ ΖΗΤΟΥΣΕ ΔΟΥΛΕΙΑ
 -Λοιπόν; Ίσχυρίζεσθε ακόμη ότι δέν είμαι πολύ γερός για τη δουλειά σας;...



ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΥΝΗΘΕΙΑ
 -Καλά πού σάς βρήκα, γιατρέ! Αι σθάνομαι κάτι πόνους στά νεφρά...
 -Γούθψτε, κυρία μου!



ΚΤΗΝΙΑΤΡΟΙ
 -Την άγελάδα χαιρετάς;
 -Είνε η καλύτερή μου πελάτισσα!...

Ο μικρός τραπεζίτης